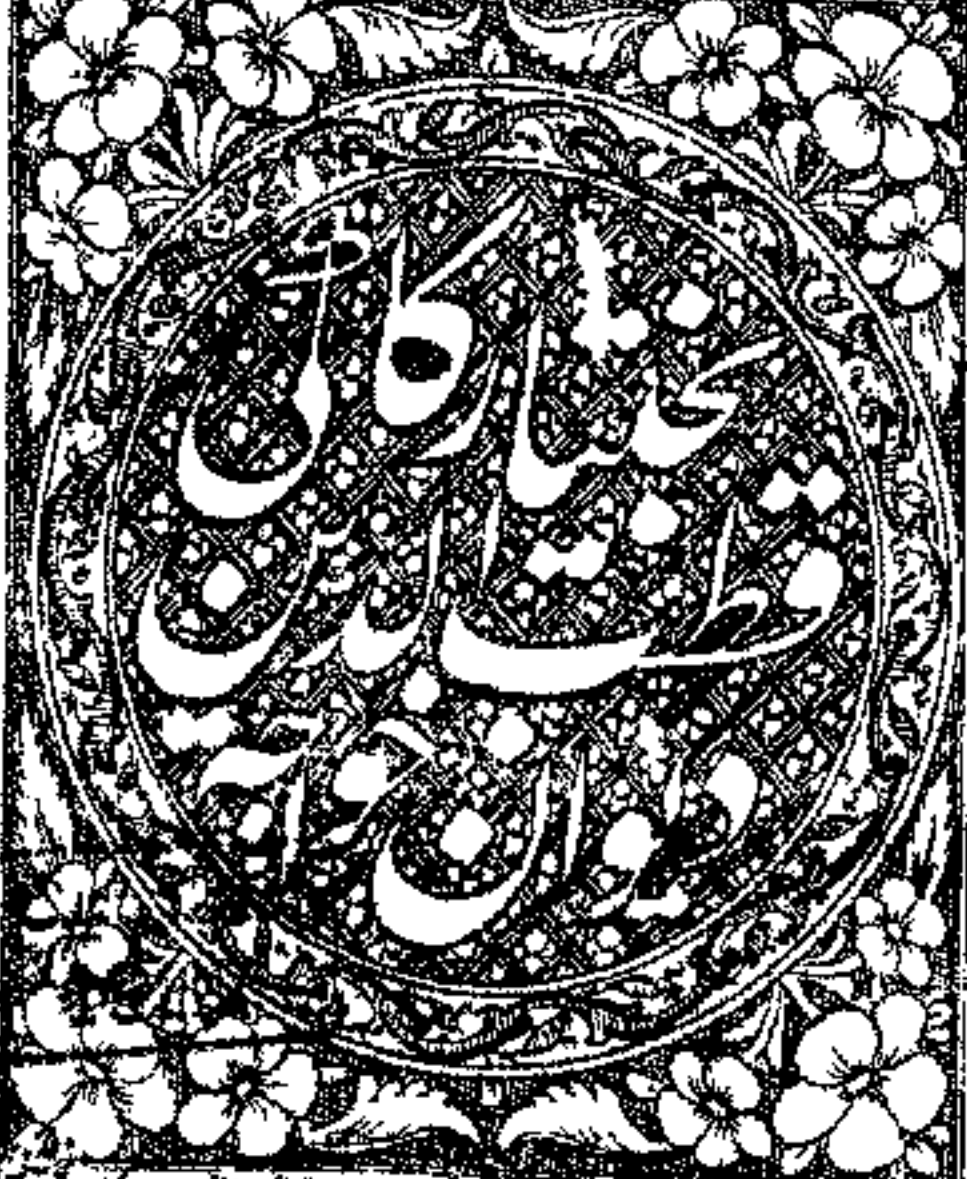

نیوان خواجه قطب الدین بختیار کاکی

قَطْبِ الدِّينِ بَخْتِيَارِ اَوْشِي كَاكِي (قَطْبِ دِينِ)

بسم الله الرحمن الرحيم
بخوان کتابی که در میان فضیلتها و زینتها
بخوان کتابی که در میان اولاد و اولاد

کتابی که در میان حلال و حرام
کتابی که در میان حلال و حرام
کتابی که در میان حلال و حرام

از عالم نعمتای غیر مشرقیه انکاشته
بصورت و سعادت یمناد هر کس
بسیار از آن

بخوان کتابی که در میان
درین می بیند که درین
درین می بیند که درین

اطلاعیع۔ اس بطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ دار فرہت کے لیے موجود ہے جسکی فرہت بطول پر ایک شائق کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے معاینہ و ملاحظہ سے شائق اصل حالات کتب کے معلوم کر سکتے ہیں قیمت بھی ازان ہوا اس کتاب کے پیش بیچ کے میں

مکتوبہ شادہ بین انہیں بعض کتب کلیات و دواوین فارسی وارد و درج کرتے ہیں تاکہ جسہ فن کی کتاب ہوا اس فن کی اور بھی کتب موجودہ کارخانہ سے قدر دانوں کو آگاہی کا اور بطور

بیتچہ بطبع شاعر نازک خیال مرزا بہد القادر
بیدل تخلص۔

دیوان بیدل۔ فقط نقل از نسخہ قسلی
نور بہ ولایت ایفٹا۔

کلیات سعدی شیرازی۔ جس میں سائل
ذیل ہیں۔

۱۔ دیباچہ کلیات۔ ۲۔ کریما بخشی۔

۳۔ گلستان۔ ۴۔ بوستان۔ ۵۔ قصائد
عربیہ و فارسیہ و مرثیہ و ترجیحات۔ ۶۔ طبع

و بدائع و جوامع و غزلیات قدیمہ و مقطعات
و صاحبیات و غنویات و مقطعات و رباعیات
و مفردات و ہزلیات۔ از شاہ بلع حضرت
مصالح الدین سعدی شیرازی۔

کلیات نظم غالب۔ میرزا اسد اللہ خان
غالب و بلوی۔

کلیات جامی۔ امینغلا عبد الرحمن جامی۔
کلیات نظیری نیشاپوری۔ از خوش
نکد ہی لائبریری نیشاپوری۔

کتب کلیات و دواوین فارسی
کلیات خرمین۔ یہ مجموعہ نو اور نو کتا

یہ جو بیچ چند رسا کل ہیں۔

۱۔ سخن عمری حضرت مصنف۔ ۲۔ تواریخ
سلاطین۔ ۳۔ قصائد فقیدہ المذہب علیہ السلام

۴۔ دیوان مصنف۔ ۵۔ غنویات مفرد
و چمن انجمن۔ ۶۔ غنویات خسرا بات۔

۷۔ زربنگ نامہ۔ ۸۔ تذکرہ العاشقین۔
۹۔ شاعر قدیم نظیر وید العصر شیخ محمد علی خرمین

کلیات خاقانی۔ جس میں قصائد عربیہ فارسی
و غزلیات و رباعیات کا پورا ذخیرہ ہے ایسا

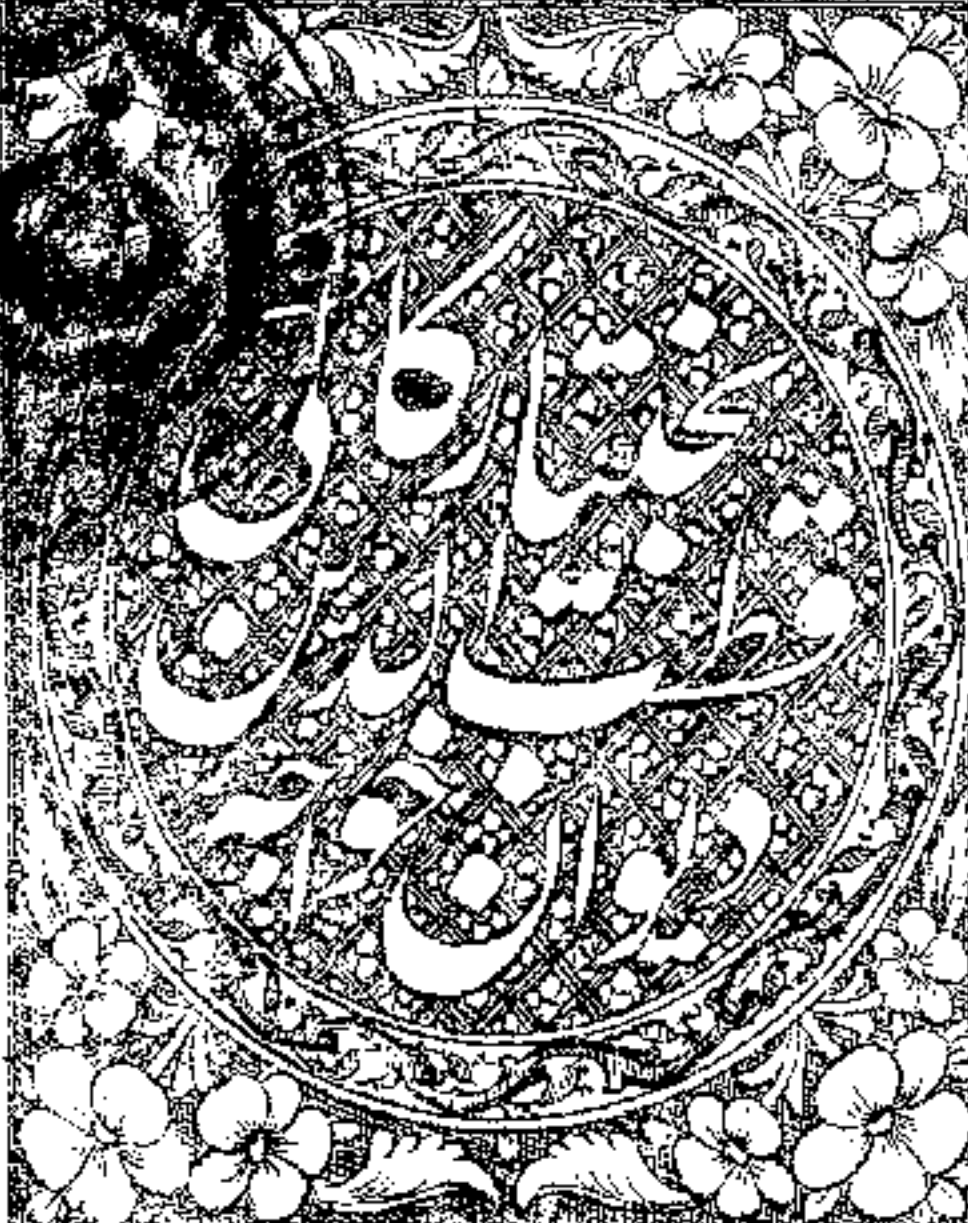
کلیات اس جامعیت کے ساتھ کیا ہے
جو اس بطبع میں پیش ہو کر مع حل معانی اشعار
عربی کہ وہ مفید بن بھی رہے۔

کلیات مرزا بیدل۔ اس کلیات میں
چند کتابیں ہیں۔

۱۔ دیوان بیدل خرمین سب دیوان کی
۲۔ نغمہ بیدل۔ ۳۔ نغمات بیدل۔ ۴۔

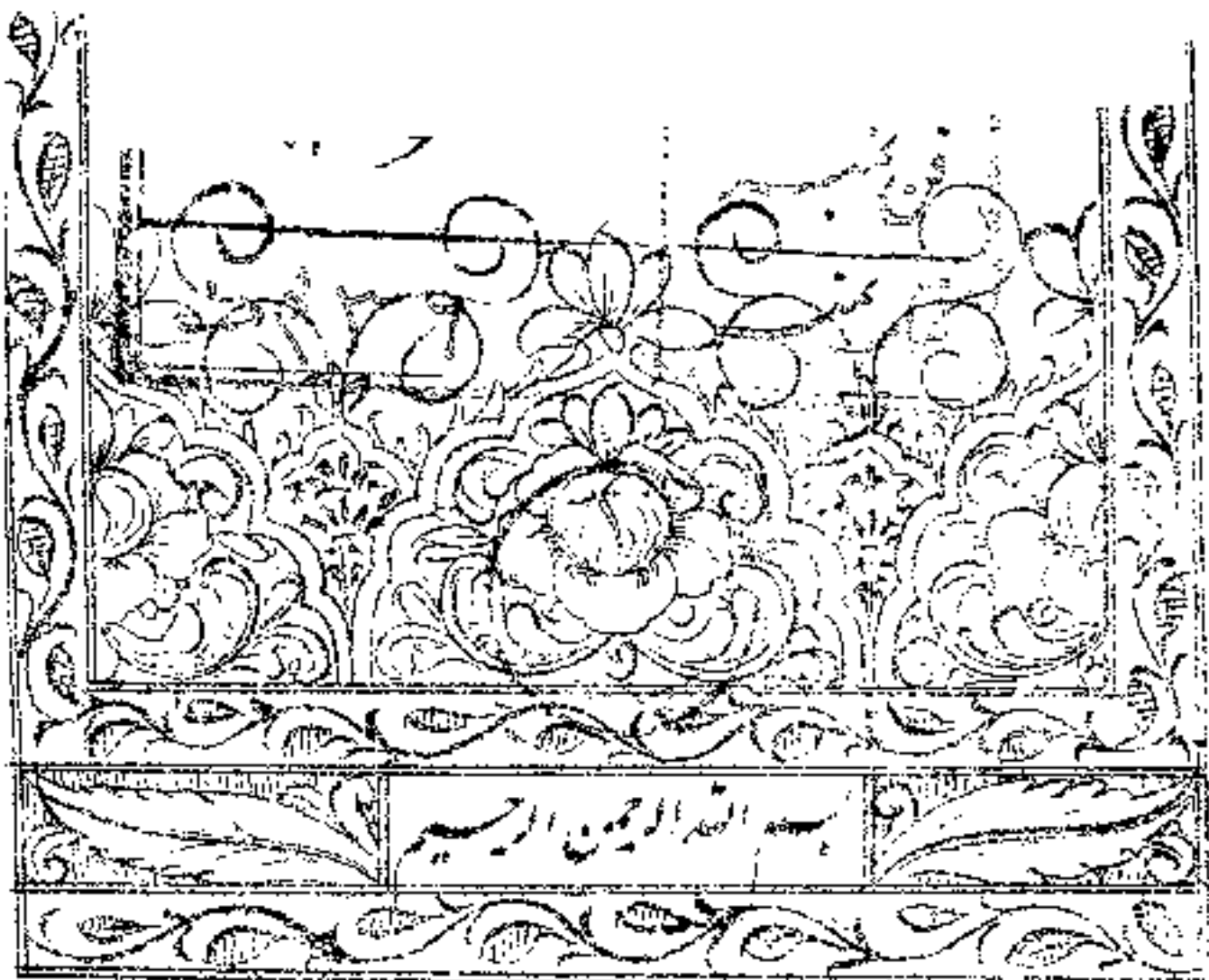
صنایع کیمیا که فضایل و زمام
چون این بین و این بین

کلامی است در این مختصر جمیع درجه‌های صانع پرگوشه تجرید بیست و هفت روز

از عالم نقیصای غیر مشرقیه انکاشته بعد فر و سعادت تینا و غیر کیمیا

درین کتاب از مشهورترین
مطالعین و کیمیاگران

ای لال در تمامی صفات زبان ما
 عاقل بود زبان همه از شماست تو
 همچون و بی چگیزه و سبب مثل آدمی
 موجود از وجود تو باشد هر آنچه هست
 بر این باشد آنکه نباشی تو محط
 گرتو جان خویش نمانی بی محاسن
 و زرا آنکه رخ ز پرده نمانی به بنامگان
 گزشتند ایام زده عظمت در بر هوای تو
 گزشتگان با دیده عشق خویش با

و می در صفات بیست تو عقل ما رسا
 آن کیست که بخورد تو گوید شایسته ترا
 در گفته نجات تو رسد عقل با نبیا
 نمانی شود بیسار و باشد ترا بقا
 این طریقه تر بود که نمانی ز دیده ما
 از خوبی و لطافت خود میرسد ترا
 و انعم که هیچ کم نشود از تو ای خدا
 شاید که کار ما رسد از تو به مدعا
 هر خود و لیس باقی که هستی تو در نما

از بحر خویش قطره بر قطب بین نشان
 تو باو شاه حسنی را او بشده گدا

میر حسرت جمال تو پشت فلک ووتا
 تا ہر زمان ہوصفت دگر گویدت ثنا
 ہرگز زابت ہداند رساند با توستا
 ہر خود ہدات و وحدت خود گشت ہدرا
 نشانت آنچنانکہ تونی ہچکس ترا
 حیرانی ست عاقبت کار کار ہا

اسے از شمار روی تو آفاق انضیا
 خواہم کہ بر تم سہ ہر روز بان شون
 گر صد ہزار سال ثنا گویدت کے
 ور کند ذات وحدت تو کے رسد کے
 حیران ہوں ہر گہ تو کل کائنات
 لال ست عقل وغیر و شرور صفات تو

بر خاک در گہ تو سر جہ قطب زمین
 می ساید و ثنا سے تو میگویا می خدا

میر تو جمال تو خورشید را انہیا
 از لطف خویش دید و دل ابدہ جدا
 عمریت کز برای تو من میباشم جفا
 بنواز از جمال خود ای یار دلربا
 ز تم من از میان تو بلکال اندر آ
 زان ہچکس نشان ندر ہ منزل ترا
 دیدیم ساتھی کہ ہمگفت مر جفا
 جب یل را بجاک در راست التجا
 چون ہچکس خود ای نہ بدست بی خدا
 ما عاشق کشتہ شدان نیست غار ہا

ای از کمال صنع تو خوبان خوش لقا
 چون تو بخش دیدہ صاحب نظر تونی
 برو ابر پردہ را از کمال جمال خویش
 در ماندگان وادی جو یابی عشق ترا
 از ہستی وجود من ارعار آیدت
 ماگم شدیم ذرہ صفت در ہوا می تو
 خوردیم زان شراب کہ خاصیتش ہنات
 ما را ہچشم کرم گز طریق عشق
 فانی شوی از جوہر خود و محض ہست ہش
 ترسانیم رقیب کہ عاشق ہمیشہ

چون قطب زمین ہر وہبان از گل

پیوند ساز شسته دل را به کبریا

ای از شعاع روی خورشید تابان اضمیا
 در بارگاه عزتت بهر عالم مرتبه
 که چه بصورت آدمی بعد از همه پیغمبران
 تو پرگنی دلبری از هر چه گویم بهتری
 از عالم پاک آدمی مقصود لولا که آری
 جانها فدای نام توستان همه از جام تو
 ای مومنان آخر زمان هستی تو بار جانسپان
 ای پادشاه مصنوعی در دین دنیا خسرایی
 آرزوی خوبت دیده ام هزاره بر دیده ام
 شا بان عالم جا کربت مانند گان خاک ریت
 هرگز نگو آنقدری که حق خلقی گرفت از تو بخت
 روز قیامت بیگان باشی شفیع مهتان
 یاران تو چار آمدند پاکیزه کردار آمدند
 اول ابو بکر یعنی در دین و دنیا بد فقی
 او مظهر رحمت بود شمع همه خوبان بود
 از خوشبختی گبسته بجا باد حق پوسته بد
 به سال شش ماه دیگر بجای تو بوده عمر
 هر کس که باطل بود از حال او محافل بود

آنی که هستی از شرف بالا تر از عرش علما
 جبرین همچون دمان شسته است یکدم زیبا
 اما به معنی بوده سرخیل جمله انبیا
 در دین دنیا سروری هستی تو داعم با خدا
 بسست چالاک آدمی جانها فدایت مر حبا
 مانند انعام تو تو پادشاه و ما گدا
 ای شیوای انس جهان هستی سه سالاریا
 چون جانب حق بی روی کنده تو بار اسپا
 بنشین بیاد دیده ام ای نور بخش دیده ام
 نور هدایت رسبت ای شمع جمع انبیا
 انگشته که اگر دشت با امی خواهد مخرج نما
 نخواستن آن خواهد آنجا هست کند از جان ترا
 گامای بخیار آمدند از خویش فانی با خدا
 اعداست او باشد شقی آن جمله را در فرج ترا
 اعداش بی ایمان بود هتم غلامش بی ابا
 بر جای نیشسته بدو سه سال دوری مشهور
 در نور عدالتش چون قمر گرفت عالم را ضیا
 آنکه کس از اهل دین بود و اندام او را مستعدا

<p>جای ترا بر حق گرفت آن حق شناس در رہنما بجای پاکت بی ضرر شست از خبر خدا دوباره شد و اما تو ان منظر علم و حیا ستر با نوح گند باشد جہنم شان جزا بچار سال او بھی سینہ علی مرتضا شمشیرش چیدست زرق تبا شد او جدا گشته ہر از خویشین بیکانہ با حق آشنا بی حجب شان فروز ایل کس نگد و باد عا</p>	<p>ہرین خدا مظلوم گزشت ہوا نہ در زوق گرفت نشان پاکیزہ گزرد و سال مع و سال دیگر ای صبرم کہ تو جباری نہ راضی بستی با کم ازو اندامی او باریدہ اعمال شان حجابہ ایام پارچہ پیرہن کا نہ ترقیت بود ازین نگہ چہ نیکو نہ بدست با ایشیرتی شہرست بہ جای تو بہ جبارین بودہ از بدی مکرش گرتو بھی شتر میل ایشان بدند جز تو کل</p>
--	--

چون قطب بین نعت تو گفت در سخن تو سفت
 خندان شد چون گل شکفت بگر تو این خلاص را

<p>کم طاعتی ما بود انیک گواہ ما جامی کرد نمی ست بود قبلہ گاہ ما بی زاویت در رہ او نا دراہ ما می دان کہ آن بود حقیقت گناہ ما میں مباحش با گنہ کوه گاہ ما میباش پر بندہ تو ہم از تیر آد ما</p>	<p>چون است لطف مادم خدا تکیہ گاہ ما بہر نماز رو کے مجراب کے کہم بے زاو قطع با دیہ جاجی نمیکند جز وصل تو بہرہ قناعت کنیم ما عا سدر و تو دیدہ بعینت کف ما تا چند از تو تیر جبار بر دم رسد</p>
---	--

ہرگز بسایہ و گرامی قطب وین مرو
 جز آستان دوست کہ باشد پناہ ما

<p>تا محسومی یار در افتد بجار ما</p>	<p>ساقی بسیار جادمی غسل نامہ ما</p>
--------------------------------------	-------------------------------------

<p>داریم امید که لبالب بودم مارا جز این اراد نباشد که و اما حاسد برنگه کجی ایام ما گذشت چون قریب با غلامک دیدند میگمان با بخشیرین یار و فادار شده ایم خلعت نماند در همه آفاق دوزخ</p>	<p>نمانی نه کرد و از می عشق تو جام ما اندر حریم وصل تو باشد مقام ما شیرین شده ز شربت دیدار کام ما هر دم ز زند کوس سعادت بنام ما ای بخیر ز لذت وصل دوام ما یکسان شد از فروغ رخس صبح شام ما</p>
--	--

ای قطب بین منال که از دولت و جمال
 ایام شد ز روی ارادت غلام ما

<p>آرزو که بودت پر تو دیدار خدا بر کوی عشق مجدی رسد اندر وصلش اندرین راه حجاب تو همین هستی تست تا ز خجسته اندر حجابت ترا هیچ علاج کس تو هم بر نفس از بویانی نمیدان تو ای که هستی جبر روی این راه را</p>	<p>زنگ بستی بر و دیده معنی بکش عشق در بادیه وصل بود راه نما در نه که مانع دیدار بود از رخ سما گر کنی طاعت صد ساله بیک روز ادا نیست حاجت که ریاضت کشی از شبها که بسویش نکشد رشته تقدیر ترا</p>
--	--

اوطین بین سوخته یان و جهان ان به هیچ
 گوشتی که بر روی جگر که چند لب کشتا

<p>کجا بودی محنت تو در مزین مرا از آن که سینه نو بر که صلوع کرد ای که در چرخان کمال روی با و توئی</p>	<p>دزد جگر بود وصل تو اندر امان مرا آنجا که گذاشت ز نام و نشان مرا گذار به هر چون در اسب باغبان مرا</p>
---	---

<p>عشق تو کرد غارت آن خانان مرا وصلت رسید ساخت بتو تازه جان مرا در گفتگوی عشق تو دل شد زبان مرا</p>	<p>بودم شسته در وطن خود بخانان بودم بیان لاله پر مرده زیر خاک کردم زور و عشق تو کوه زبان و</p>
---	--

	<p>در دل شسته بیکند در استان عشق تو قطب بین بیان مکن این استان مرا</p>	
--	---	--

<p>ز حرص صفت و بیم سحر بر ماند مرا همین خیال و صالت بدل ماند مرا دمی که شربت دیدار می چشاند مرا کسان کشان بسو خویش میکشاند مرا که شد مصوم و نزد خویش خواند مرا چنانکه ظلمت هستی جوی ناماند مرا</p>	<p>دمی که عشق تو ام آتشی رساند مرا ره بود و سوسه هر دو کون از دل من دیدم در دل من یار و در عشقش را چو خاک است بدم باز سر بلندم ساخت بنامی عاشقی او خود نهاد اول بار چو سایه محو شدم از ظهور نور خورش</p>
---	---

	<p>زند سر از دل تو قطب بین محبت یار خودش جو تخم محبت بدل نشاند مرا</p>	
--	---	--

<p>سوکند میخورم خبدمانی تو خدا گو شادمان برمی که بود حق از نور خدا بیگانه میشو ز همه خویش و آشنا و از دنیا همه سرو تک دیده دید با نهی و نخواستن به چشما از سینه نما تا باز است در سینه مکن</p>	<p>آنی که خبر تو نیست خدای دیگر مرا در وادی طسریق کسی که مجرب است بر کس که آشنا بخدای شود یقین آنکس که دید بر روی از روی یاز خوشتر در آنی که چشمت شیوه زندان در و دل قابل شوی در و غم عشق سینه شوی</p>
---	---

<p>ای قطب بین مجوسی تو دریاں در وقت کازاکہ دروغیت بچہ در آرزو شکارا</p>	
---	--

<p>سو گند میوزم خجدائی تو خدا برخیز از میان کہ خودت دشمن خودی در راه دوست بست از جان شوئی ای سپر مقتدر و آرزو کون بتناست خدا بود اور در درون جان تو با جان قرین بود چندین تجا بہائی کہ از مستی تو بہت</p>	<p>کازاکہ دروغیت تو نیست تبتنا ہستی تست گشتہ حجاب رو شبہا و آنگہ مشو زرد لبر خود خطبہ جدا توئی اگر شعور آید بجا با اندر بقا تو در بیدار غیر طلب میبطلنی در گر وصل یار با دست از خوشی تن بہا</p>
---	---

انص و سما حجاب رو تو سے ہوو
چون قطب بین ز خویش اگر گشتہ فنا

<p>ای طیب مہربان بیار مجرم را بیا تا کی از بیم صحت دور شمر اینچنین بی جالت دیدہ دل را نباشد روشنی ہر کجا باشم نیم خالی دمی از فکر تو ومی دل سوئی تو دارم امی نفس جان عیت حد ہر اتہ کی را کہ بید رو تو</p>	<p>از وصل خوشی تو ہر دو دم را کن دور رجمی تو کن بر جان من بجا جان خویش را چشم دل از لعل دیدار تو یابد جلا گر کعبہ ہستم و گر بردت جفا منہا زندگی جان توئی از جان مشو یکدم جدا رومی تو بید کہے کن خوشی تو کرد فنا</p>
---	---

قطب بین در آرزو باشد کہ بید روی
در دو عالم غیر ازین اورا نباشد عدا

<p>کہ باز من ہی نگاہ جان را</p>	<p>کہ یکیشم ز فسق تو بار ہر اوج را</p>
---------------------------------	--

ولم زجر تو پرورد و جان فگار شده وران زمان که نقاب از جمال برنگنی قلمت دران خرابات عشق را بنگر بروز عود هست از تو ام قبول کیست درون بحر غم عشق هر که گم گردید	ز وصل خویش شفاوه تو دلفکاران را بیاورد هم از شوق کفر و ایمان را که میدهند ز شوق وصال تو جان را درست دارم از آن روز عهد و پیمان را کنند پیر از گهر عشق حبیب و ایمان را
--	---

زیر ترغیب خوب تو قطب دین گم شد
بستان که باز ترانه و کمال و بجزان را

مغش از غم زبیده بخور شدیم خدارا شاید بدین بهسانه بنیم حال و لبر ای عاقلان کناره ازین کنید ورنه منع و لم پیریه جانم بلب رسیده در رگبار جهان چهره زانیم از جان مردم من از جدائی ای جانان کجائی	بخیخ زلفش آید بر پانیمیدمان او هم بود که داند رسوای با و غار را چون در دول بگویم گریان کنم شمار را آن یار برگزیده شاید کند و دور را شاید که شاه خوبان بنوازد این گزاف را دانم که رونمایی آخ تو خونبار را
---	---

ای قطب دین نمی گاه باناله باش و با آه
از بهر وصل آن ماه پیوسته گو ز عمار

ولا در تیره سبھی تلبسته باشی بگو بار را اگر مردی از روی قدرت تیغ لاکش به تیغ جان از بند لشکر با می عشق روح چو از ملک وجود شود برون آری عابد و کسیر	هر دین نه از وجود خویش تن بهر خدا پان مستخرج کن در تسلیم وجودت حجاز پان شان هر خدا این فتنه آتش و تیغ و خنجر و گزشتین تماشا کن سهر چه در کعبه پان
---	--

<p>که سالک فراق نتواند کند از نظر تو ریاری را دیگر شایسته گردی و تحقیقت هر تجلی را از روی پوست کفخان بود لذت زینجا را کجا برناقبوسه میکند فهم این معمارا</p>	<p>حقیقت همین شود و دیگری شناس خرابی کل اگر خضر میت را بر شود تا چشمه حیوان بکوی دوست نبود راه برناشته روی را اسیر عشق فهم این سخن با میکند ورنه</p>
---	---

رموز قطب بین از عشق از پرده بیرون آید
 که شاید پی بر روزی غریزان این سخنهارا

<p>بیاد و ادم از آن روز زهد و تقوی را که در لباس مجنون نمود لیلی را ز عقل و فهم و خرد و اندام موسی را بر امتنان محمد همان تجلی را بیاد چون نذر نقد زمین و دنیا را مکن تو پر دل خود خشک این تشارا</p>	<p>بعشق خویش چو دلبر نوشت تقوی را فروغ چهره او بود جلوه گر گشته ز لعل رخ خود پر توست بطور فکند به بین که از گرم و لطف خود چگونه نشاند کسی که پر توست ز لعل جالش دید بکوش تا که شوی زان نگار بر خود آ</p>
---	---

گرت هوای سرگرمی اوست قطب الدین
 گشتا تو در ره تحقیق چشم معنی را

<p>بزرگ فراق نقص خود نیمه به خدا پارا بی چشم دولت بکشا به بین و پیا فرورارا بود خجرا آن از آن هم که مصو شد گل مارا که نبود راه در کوشش گران جانان عمارا که در کوشش ملاصهار بعد عشاق شیدارا</p>	<p>اگر خدای می که در پایی مجال آن چون را اگر دیندار بود و عده دیدار خود فردا چو با برام در هیچ کس نماند در راه بنا و توفیق که بر پیشه اگر بود از خواجی بود مستور به باقی بر شکر سپاسگاری</p>
--	--

<p>کریم وصل اور مردمی باید از خود بستند که نبود در حرمش راه هر بند و خور را را</p>	
	<p>بر و ناصح دره بندش که قطب بین سواد نصیحت کی کند بر گز کسی عشاق شیدا را</p>
<p>در کوی دوست لشکر غم شد سپاه ما از ما بغیر درد تو چیزی طمع مرا نبود درست و غوی مردم چو بے گواہ از آفتاب حادثہ مارا چه غم بود دنیا پرست را ہنگی حرص مال نہ جانہ</p>	<p>ہمراہ ما کسی نبود غیر آہ ما انیت پیشگی بخدا زاد راہ ما درد آمدست در رہ دلبر گواہ ما چون ہست سایہ کریم او پناہ ما ما قانعیم انچه بدادہ آہ ما</p>
	<p>گر قطب بین بغیر خدا دل کس و بند می دانکہ آن بود بحقیقت گناہ ما</p>
<p>تا رسیدہ بہر کوی منت حاصل ما بود عالم ز غم دوری تو بس مشکل شوقہ بجز شدیم و گمرازی چیدیم نخواستیم ز بد و نیک جهان دیگر بار چه روی حاجی سرگشتہ بسوی کعبہ چشم معنی بکشاہین کہ چسان می آید</p>	<p>گشتہ روشن از شعاع رخ تو محفل ما حل شد از دولت جلال تو ہمہ مشکل ما سخت مقبل نگرو و جوصلہ کامل ما حاصل از عمر مہین بود کہ شد حاصل ما روی آوز ز سہر صدق بہر منزل ما خانہ و صاحب خانہ بجز ہم دل ما</p>
	<p>قطب بین غمچہ دل زان گل نہ گفت چه گلے بود کہ بشکفت ز آب و گل ما</p>
<p>در کوی عشق جانان سوا شدیم رسوا بودیم ما و یک دل آنہم رفت از جا</p>	

<p>باشد نشان عاشق رسوای و پیر اوون خوشحال آنکه باشد عاشق بروی یار فکر خیال در بحر محترم بود از سر ماییم و عشق آن یار جا یکدست آن یار در هر دلداری در هر سرے خارے تاراه عشق پویم دائم ز عشق گویم</p>	<p>گذاب عشق باشد عاشق که غیبت بود ایوای بر کسی کو عاشق نگشت و شد کس را کجاست باور آنچه او فتاد و مارا آن وادیت خود بخوار جان در دست آنجا مایم و عشق یارے انیست پیشه ما سرگشته همچو گویم در خویش ابی سرو پا</p>
--	---

ای قطب دین خدا گو در بهر او شناگو
 بی رویه بر یا که گر باید است تجلا

<p>طیب با تیران بریم چه سبازی و لطفکارانرا کسی کو بر قوی میجواید از دندار خود اگر نبود چه پراغ نور ایمان در صبر و ش کسی اندر کداز خویش پسند گنج معنی را اگر در هم شکستی در ره معنی طلسم خود درون خلوت تار یک هر کس می او بیند</p>	<p>که در آن نیست جزویدار جانان در بهر جانرا خستین باید اندر راه گول او در جانرا نخواهد هیچ عاشق روشنی نور ایمان را که سازد از غبار دین و دنیا پاک و اما نرا عجب نبود اگر بنی هماند مگر گنج پنهان را ز بنی در نور روشن روشنی نور شیدا بانرا</p>
--	---

کسی کو رانها شد در دیاری قطب دین
 چه دانند محنت شهبازی تار و در زندان را

<p>چون ندانی که نای نفس کاغذ کیش را نیست شود بستی یار خود گر عاشقی نیکوین تا توانی با همه خلق خستد</p>	<p>و گذار او دل کج در هر چه در می پیش را نیستی باشد بهر انسان عاشق کیش را هر چه است صیدار در خوار چه در غیر از پیش را</p>
--	---

گر خدا خواهی بدست آوردن درویش را جز عصا نشینت و جمع عاشق و درویش را	چون دل درویش نکر دست مرآت خدا درد دل را در روی بهر جراحت مریمی
--	---

قطب زمین در دست وجودی یار خود از جهان گذر گر خدایا عبادت اول خدا کن خویش را	
--	--

دل و جان رفت چون بدم ترا نه پذیرد غم عشق تو دور سوغت از فرق سر من تا پای ز همراهین بود و سنی دنیا از میان همه کافیت خدا گر با هر ذره بود یا فست و دوا	ای تو عجزت که جهان دل ما می پذیرد همه درد می آرد بسیه عشق از شکر آتش عشق نوبختت ز دم دست بدیغم نما شکر دنیا و سبقت چه کنم عاقبت دهن و دهانش گیرم
--	---

قطب زمین هیچ نخواهد صلی او اندکین نیست غلط او ست گوا

تالاب نهم در چشم برکت نهم بیانه را چون نیست لایصل شوم بر هم زخم کاشانه را هرگز نصیحت کی کند کس عاشق دیوانه را و اعطای بر او آید تند خو بگدا را بر این فسانه را کو خود چو پیکر چینی من کرد و با برون چو گمانه را اندک میان جهان دل تا با فتم جانانه را	ساقی بیا بهر خدا بکشا در میخانه را خوابم که اهل دل شوم در خوشی غافل شوم باصبح بروندیم مدونه را ز نو که من دیوانه ام مطرب بیا نقشه بگو از می بگو از سبزه بنور ز بانم در دهن یار است اندر سخن شد جان جانان متصل هر دو نقش آرزو کن
--	--

چون قطب زمین تنها شدم رفتم در میان غم

چون قطره در دریا شدم دیدم در یکدانه را	
<p>ولا کبوش و برافروز شمع ایمان را مقیم بر در او باش تا رسی بمقام هر آنکه دید رخش نیک بخت هر دو جهان لوامی خویش همچو است تا بلند کند بدان جهت که خود از چشم غیر نهیست در خود بسیر که در زندگی اندیشش کس</p>	<p>ز بار حادثه نشان تو شعله آنرا بدین وسیله توان یافت وصل جانا را ار او به ازین غیبت نیک بختان را بدین بهانه علم ساخت اهل عرفان را ز چشم غیر نهان کرد نیز ایشان را سزد اگر کسی از بهر او در جهان را</p>
بیا بدرگمش ای قطب بین از رخ خویش باب دیده فرو شو سے گرد عصیان را	
<p>و میکہ بود حرمی در حال خلوت ما یقین از روی سنجیدم که آنجا بود بر من وصل در آن دم که ما بهم بودیم نبود رانده قلم در سموات احدی بر اند حضرت مولی بجزش از روی خویش برو حسود بر اندیش بد ما چسند</p>	<p>نبود میچسپس آگه ز سر وحدت ما بدست دوست سر رشته حقیقت ما ندانست هیچ ملک نیز تاب صحبت ما که دست غیب قلم رانده در خلافت ما کسی که دست دلش آرزو و معرفت ما بهاش نیز تو هم بر سر خصومت ما</p>
سخن ز مرتبه خویش قطب بین کوتر به بین که تا بجارفت تیر بهت ما	
<p>از بهر دو ما چون از کسے ۱۰۰ کشتی پاشکند ز کسے ۱۰۰</p>	<p>با در خود کنیم که در دست یار ما ای باد شرطه بهر چه استاوه بیا</p>

<p>ازنا خدا امید بگلی بریده ام از بسکه پائمال غم در گذشته ام گشتم غبار از من بسکین شمع ماند برخیز ای طبیب زبالین من بر</p>	<p>شاید که از میان بکنار آوردم را پشتم ز بار محنت ایام شد در وقت وقتیت ای صبا که بگویش بری مرا بیار عشقم و بتو ام نیست التجا</p>
---	---

ای قطب من منال زدایم خجاست
خوشحال آنکه گشت بدین حال مبتلا

<p>بزم هوای تو بنا شد سمری سامان را بی تو درونخ بودم روضه رضوان مشکب منع جانم که هوای سرگومیت وارد کرده ام عزم طواف حرم کعبه تو کششی ده سینه خویشم که رسم درویدت ای اجل مژده وصلیم ده وار من بتا</p>	<p>آرزو نیست بجز بزم وصال جان را بی تو در روضه حبت چکنم رضوان را از خودت بال و پرش ده که کند طیران را راه بنمای سو خود من سرگردان را شاد کن جان من غمزدده حیران را جان شیرین که بصد جان بدیم جانان را</p>
---	--

قطب من در غم عشق کس از مروری
خون دل منجور و از کس مطلب در جان را

<p>دل درین دنیا چه نبوی گوئید بار و بقا هر زمان این نوع و من هر وقت کسی است اهل دنیا را بقائی نیست جز دنیا می آید ظالمان را ظلم چون بسیار شد مانند هر چه جاهل شان بود جوایم جزیری دیگرند</p>	<p>دوستی او بود بدتره ز هر آرزوی بمیچاکس هرگز ندیده ساعتی او را در دنیا بمیچاکس او در جهان حاصل نشدند در دنیا هم زایشان آفتی خیزد که سوزد چو دریا و آنسا اندوه دارند بصر و نیای دنیا</p>
--	--

<p>طالب دنیا ندارد یک زمان واری این جهان چون گشت زار آخرت آمد پیش پس مکن کسب کمال امر و زخم نیک کار</p>	<p>گشت وارسته کسی کوز و جهانرا پشت پا هر چه می کارند جهان گیرند کس روز جزا دست کویته کن چو مردان از جمیع کارها</p>
---	--

قطب بین در گنج نهانی جزا کمال
دست ایشان از جمیع پیشه با بهر خدا

<p>کرد غارت عشق و لدا برین ایمان مرا بی غم عشقش بریشان بود حال برین نور و روش هر دو عالم را منور ساخته دربای من بخوبی بی نظیر عالم است پاکندیم از دو عالم بر سر کوشش گشت شد ز پیشم و امانم بر خون و گفته بارها</p>	<p>سیل وارد بعد ازین غارت کند جان مرا گرد عشقش جمع احوال بریشان مرا ویدر باید که بیند شاه خوبان مرا نیست حاجت کس کند حرف جانان مرا کار زوی وصل او وارد گیان مرا تا چه آید پیش آخر چشم گیان مرا</p>
--	--

هر دم از سودای عشق قطب بین نامم
باز عشق او بود جان مید بر جان مرا

<p>بهر که بر بده دل دیوانه مارا بیتیم عشقش که سر از پای ندیم کنکس که نهفته که با عاشق ندیم پر دانه بود مرغ دل من زخ او مع ما خانه خرابان سر کوی فنامیم حیران شده در کار من بدیل حیران</p>	<p>پر کرده ز می کاسه و میانه مارا بشنو تو بیانه مستانه مارا آیا نه شنیده گراف آه مارا شمع رخ او سوخته پر دانه مارا نان بیج کس بی نه پر دانه مارا آنگس که ندیده رخ جسانه مارا</p>
---	--

<p>روز غمخیزه خورای قطب بن یحییٰ در بحر عشق شاید که به بینی در یکدانه مارا</p>	<p>مقصود تو هر آنچه بود مشهور و در پرده حجاب خودت ماند سالها از سوی او هزار اشارت بود ترا او همه تو ماند تو ماندی از وجد بیگانگی گزار و بیا باش آشنا نائب شود بدی که او انتخابی ما دست تو باد و در این بنده گدا</p>	<p>طالب بیا که در دولت را بود و حق طالب تو پیشتر ازت لیک تو یک پاسبوی دوست گزار صدق منی شرمی بدار از گرم کردگار خویش بیگانه از خدا و بغیر آشنا شده نومیدمان مباش که باشی گناهکار گردی اگر ز در گم او نامید باز</p>
<p>باری تو قطب بن زورش روی متباب میگوز روی صدق و ارادت خدا خدا</p>	<p>در دست کو همیشه بود همچنان ما خالی مباد یک نفس از در و جان ما یارب بد که خویش کنی تر زبان ما حاضر نه ز سوز دل ناتوان ما گر بی بینی نوامی آن داستان ما داند کسی که گویش کند داستان ما</p>	<p>در کوی دوست ز نره بدر دست جان ما درمان درد عشق چه باشد جمال یار آندم که در اسپین بود و جان بلب رسد و اعظم پرو که فرود سر آرد حدیث تو بی اختیار جامه جان پاره میکنی مارا بغیر عشق نه غریب نه ملت است</p>
<p>ای قطب بن منج لطف من مسود و دون زان رو که سپه نبیره لبتر نمان ما</p>		

<p>تا کرده ایم دیدہ بیدار رویت و ہر کس کس اگرچہ پردالتجاوے آن دلبری کہ کعبہ مقصود کوی است مارا ہنر بغیر غم درد عشق نیست دیوانہ ام ز عشق و بود عشق بہر ہم ز ہر توبی بپشربا کے برمی کہ ما</p>	<p>رسوای خاص و عام جهان گشتہ ایم ما مارا بغیر دوست کس نیست التجا خاک رہش بیدیدہ بنیاست طوطیا انیت پیشہ ام کہ شنیدی تو بار ما اندر نماز خویش بہر دارم اقتدا زندیم دمی پرست درین عالم خدا</p>
--	--

تا قطب بین بودی عشق آشنا شدہ
 بیگانہ ہم ز خویش شدہ ہمز آشنا

<p>لا انتہاست عالم بے اختیار ما باخوشی تن کسی نہرورہ بکوی یا درویت درد کہ علاجش بیدیت راہی کہ میرم نہر عقل بے بدان بوی و فامی یار و ہد بعد عمر ما ہر کس ز درد خویش علاج طلب کنند</p>	<p>پایان رہ پدید نزار و نگار ما بے خویشی ست دررہ او اعتبار ما درمان او مگر کہ گفتہ شکسار ما دیوانگیست دررہ و لہد ارکار ما خاری کہ سز زند بچا از مزار ما درد آمدت مریم جان فگار ما</p>
---	--

راہی بجا بنے نہر قطب دین گر
 جز آستان یار کہ باشد حصار ما

<p>آن ساعتی کہ یار نماید رخ از نقاب اعمی ست چشم باطن تو ورنہ آن نگاہ نفاق صباش یک نفس از یک نفس خویش</p>	<p>دوہا سے عاشقان ہمہ افتد در خطراب ظاہر بود بیدیدہ بنیا چہ آفتاب نفس ابوا حکیم تو روح ابوتراب</p>
--	--

<p>نفس تو میل جانب افعل کت در دم دلبر چو گنج جاسے بویرانہ میکند پیوند گشت رشته جانم زلفناو</p>	<p>روح تو میر و و بسو در کامیاب یارب بود که خانه هستی بود خراب اقتادہ اند چو مار قعیان بر سج و تاب</p>
--	--

<p>با قطب بین نماز پس برده روی لیش شاید که یک نظر فکند بر تو بوجاب</p>	
--	--

<p>ساتی بیا و جام مرا بر کن از شراب از هستی وجود خودم وارمان دے وز خواب غفلت است ہر آنکس کہ مست نیست افسوس ز آنکہ عمر بدین ضایعی گذشت آباد ساز ملک و لم راز معرفت ہر کس کہ از شراب فنا جرئہ چشید</p>	<p>تا کی کشم ز محنت ایام انقلاب شاید ز عمر خویش بگیرم کمی حساب بیدار ساز سخت جوان مر از خواب ما خیر ز خویش و جهان پر از آفتاب زان پیشتر کہ ملک وجودم شود خراب بیتد جمال یا خود آن بخلہ بوجاب</p>
--	--

<p>زنگار تیرگی ز دل خویش دور کن ای قطب بین کہ یار نماید رخ از نقاب</p>	
--	--

<p>کہ تمیخواہی بر اندازد کار از رخ نقاب گنج پنهان را ب بیند آشکارا بیگمان سر بہ بالا کن بر بہین بر آسمان جو رشید را حیف کہ خود را چنین نیا فاشدی ای بخیر عمر خود ضائع کن فرصت غنیمت ہمیشہ سر بر آرز خواب غفلت حق شناسی مشین</p>	<p>از خودت بگیریز با بینی جمال بوجاب خانه هستی خود ہر کس کہ بسیار خراب چند بینی نکس روی خویش را در چاہ آب دیدہ تو کورہ عالم را گرفتہ آفتاب زانکہ بر عمر اعتمادی نیست مانند جباب تا کی ای بخیر چون مردگان باشی بوجاب</p>
---	---

<p>عمر خود صنایع مکن ای قطب دین خوشتر باش آنچه رفته باز ناید آنچه مانده کس شتاب</p>	
<p>خوشتر از ضطراب تو باشد در ضطراب گز از جمال خویش بر افتد ترا نقاب تا بهر نقل مجلس تو جان کنم کباب صاحب دلی که شد ز جمال تو کامیاب بنامی روی با من بختی به حجاب که تو ندای آید از من بلای جواب</p>	<p>ای پر تو جمال تو بهتر از نقاب روشن شود چو روز شب تاریعاشقان ساقی شود حریف می خویش کین مرا شد کامران عشرت دنیا و آخرت عمریت که فراق تو بیاگر گشته بکیم شوق ندای روز هست است بجا طرب</p>
<p>کنجیت او نهفته در دین طلسم تو ای قطب دین تو زو طلسمت مکن خراب</p>	
<p>نیست آرام و قرارم امشب لیک فلنج زخارم امشب من مسکین بکنارم امشب روز باشد شب تا رم امشب دل خود آئینه دارم امشب نیست از خود سرو کارم امشب</p>	<p>بمخود از باوه یارم امشب مستم از جام می و حیرت او بیان آمده آن جان جهان آفتاب رخ او تابان است بهر نظاره رخساره او بیان رفته روی من و ما</p>
<p>قطب دین حسرت این دارم پس که چنان شکر گذارم امشب</p>	
<p>ور و میکش ز کس دورم طلب</p>	<p>ای دل از عاشقی شفا طلب</p>

<p>مثل با بی بصر ضحیا مطلب از خدا هیچ جز خدا مطلب راه میرو ولیک با مطلب سیر با میکن و هو با مطلب خویش را از خدا جدا مطلب</p>	<p>مطلب رنگ و بوی و دره عشق ایسچ چیزی طلب کن ز خدا تیز رو باش و دره تحقیق در هوای وصال آن ز لبر چون شدی فانی حقیقت او</p>
<p>قطب بین عشق قلب خود زر کن عشق چون هست کیا مطلب</p>	
<p>از بل نشان نشان ره بی نشان اسرار آن زبان ز کسی زبان کشتی خویش شکن و در بحر جان گرچه بر آسمان ست تو در دل زمین آنجا که کس گمان نبرد میگان هر چند پیش میطلبی پیش زان مطلب</p>	<p>ای دل مدینه عشق ز گم گشتگان اسرار عشق چون بزبان دگر بود آن گوهری که نیست به گنجینه همان مهری که هر دو کون از روشنی بید چون با کسیست او که کس آنجا گمان نبرد چون خوبی و طماننت او بی نهایت است</p>
<p>چیزی ز طلب بین مطلب غیر در عشق هر چیز هست با من در پیش آن مطلب</p>	
<p>وز پر تو جمال تو باشد و غیر مطلب محرور از وصال تو در پرده حجاب بی نور وحدت تو همه مشو خراب هر چیز غیرت نمودست چو این</p>	<p>آنی که ذره ایست تو لور آفتاب دارند زندگی ز تو خلاقان ماند نیاض و نوحش جهانی و بر چه هست زات جناب است که باشد علی الدوام</p>

هرزه که نیست راه تو نو بود و در صواب	دارند خلق رومی به برادری و بیاد
کز هر چه غیرتست نما میم اجتناب	ما را بسوی خویش تو خود و برادر کن

امر در بر که دور شد ای قطب من از تو
 فردا شود با آتش حسدت دلش کباب

دوام از آتش سوختن میم سینه کباب	انکه از درد غم عشق شدم در پی کباب
نتوانم که کنم رومی را دل اندر خراب	رومی خویش از کرم وقت نزار می پش
که بود شوره و جملش رسد نام از پیر کباب	چون که ایان من از آن برود لها گرم
شهر عالم معنی کن راه را از کباب	مرد از هرزه بهرزه که خستد همیشه
نماند و جز با تو چه جبهت تا با خود چه	غشبین عاشق صاف می کس که شود
چون بچسبند جهان به سر من که از کباب	ای بسا کس که فرو رفت بر کوه آب

باید رفت چو از جهان قطب الدین
 غم مخور که بر و طک بهما را سیلاب

گذشت شربت با دید از چشم بدیدم شب	شکر قند که رخ یار بدیدم شب
گرچه در دیده اغیب از بدیدم شب	قطره و شش فانی مطلق شده در دید
کز وصالش گل خجیا به بدیدم شب	چو بهم وقت سحر در طلب گل بچین
چونکه او آمده از خویش دویدم شب	مروم دیده نثار و غلغل از بینانی
طاقت آوردم و آن بار کشیدم شب	بار و جملش که ملایک نتوانند کشید
داده ام جان وصالش بخردم شب	هر که ترسان بود از جان نرسد در و شب

قطب الدین فانی مطلق شده در دید

گشته ام فانی و بایار رسیدم مشب

دانی که محبت در ره عشق مشکات باید که دل کی بودت یار چون کعبیت عاشق که نیر جام خور از کعبت حبیب میگوش سنا نکاز به میا سامی نقطه همدت با من در راه که منی جمال دوست کعبت کشید که در راه سبب دلیل پیرست نقطه آمد و چه بر کار گرد او	باید طمع بریدنت از کل کائنات تا دل شود چو آئینه صفا و از تعلقات فریاد با و هر وقت که از جبهه باقیات شاید که بهره بری از تجلیات تو به پیرا شوی تو بیک شکر آینه صفا پیرست بر مهر تو که فدای بی شرفیات این نکته در طریقت تو سپید این اجبیات
--	--

از می قطب الدین نجفی کاکلی
ایوب در راه من منسول عینش شکر زات

بهر که از راه او سر آون در محبت کعبه با او نماز باشد که نیاز بار هوای میگذارد شوق که فرج از فریدش گاه بی حال بر توانی در او محبت که گرفت هر که ز راه او دور است تا ابد	ایوب در راه من منسول عینش شکر زات کعبه پیدا باشد و گاه بی محبت کعبه هر گاه کار او شورید کعبیت که چو مهر بر باشد که در کعبیت انقصد بر دل تر از کار کعبیت باید پیش او ز راه بار سحر زیت
---	--

قطب الدین نجفی کاکلی
ز آنکه کار عاشقان او محبت

ایوب سر تو بر سینه آری باب از او است	بشناخت ترا آنکه ز تو یافت بد است
--------------------------------------	----------------------------------

<p>هر چیز که گویم به ازانی ز لطافت هرگز نه چشد چاشنی لذت طاعت هرگز نه رخ پاک تو نه بیند ز کثافت میند زخت آنرا که بود عین بصارت قانع نشوم از تو به تعریف و حکایت هرگز نه رسانند بدایت بنهایت عاشق شود کوی که شد بار امانت</p>	<p>آنی که ترا مثل و مثل غیت باجم بی رومی تو تا سجده کند ز ایند خوین هر کوز غبار آینه اش پاک نسازد رخسار تو از دیده نا اهل نهانست خواهم کمرخ خوب تو بپرده بینم صد سال اگر وصف جمال تو کند کس گشتم بدین تیر طامست بره عشق</p>
--	---

چون قطب بین برس که کشد باز عزمش
دائم که تواند کشد بار امانت

<p>هر گرج جانس که بی جانان بود ز نار آوست دمدم در کوی جانان جانفشانی کار آوست گوهر گفتار در گوش می از هر آوست من خدا میخواهم و مقصود من دیدار آوست عاشقان را چون فتوح روح داوود کار آوست عاشقان را لذت عمر از گل خسار آوست</p>	<p>بیدلی که ز عشق با نی بخورد میا کار آوست هر که بکیرد داد جانس شد بیجان آوست هر که در دریای معنی غرق گردد بیجان مقصد زاهد بهشت و سایه طوبی بود در نماز عشق نو کرد او قرأت باشدم لذت هر مرغ از وصل گل باشد و لیک</p>
---	---

گرچه ترسار است یک ز نار خدمت بر میان
قطب بین را بر میان هر نار از نار آوست

<p>کز من بچاره دل را دلبرم و ز دیده آوست کور باد دیده ام که دیگر بر آوست</p>	<p>بخودی دائم از آن کار من شوریده آوست تا تو منزل کرده ای نازنین دیده ام</p>
---	---

<p>تا کسی از خود تبرسک شود و حاصل تو در متاع پروردگار منگور از روی ناز کی بطوفت خانه کعبه برآید کی تواند دیده اندازد بر روی دیگری</p>	<p>هر که در اول شد تو از خوشی تو بمحو آید این برانگوار میدان پذیرد بر سر کوی تو بر کس یک نفس گم دید هر که اورا چه تو زیانی درون دید</p>
---	---

عیت در و پای گر چون قطب بین کوی
او چرا خود را تمام از روی خلیج دید

<p>نیت یکدل در جهان کج طالع دیدار نیت و دیده بیدار باید دیدن روی ترا در ازل هرگز نمی عشقت چشیده قطره در ره فقر و فنا باید ز خود دارسته پروانه پندار دور افکن ز سر گر طالبی دور ماند از سر کوی تو محروم از وصال</p>	<p>کیت از تیر غم عشقت که دل از کج نیت زانکه هر نداشتش روی لائق دیدار نیت تا ابد در هوش باشد نقطه مشایخ نیت زانکه هر کس در پیش محرم اسرار نیت کاوی با هیچ چیزی بدتر از بند نیت هر که اورا در فل شب دیده بیدار نیت</p>
--	--

قطب بین بیدار کن از خواب غفلت چشم خویش
زانکه هر کس محرم خلوت سرای نیت

<p>عشق آمد و عنان دل ناتوان گرفت گویا که روح پر تو سے از روی یار دید هر که که یار جلوه کند در حریم دل آنرا که غیر کز تو سودای دیگریست پرواز کرد طائر روح ز نه فلک</p>	<p>من ترک دل گرفتم دل ترک جان گرفت چون عند لیب بازوستان از آن گرفت دل از بهشت و جوار جنان بد توان گرفت بگذاشت سوژ مایه خود بر زبان گرفت خود را ز جنت جوی تو در لامکان گرفت</p>
---	--

چین را که سپر کرد نشانی ز تو ندید
در لامکان نیانست برادر از ان گرفت

فغانی چو گشت قطب بین از خویش آری
اندر دل روز پرورد جهانش عنان گرفت

<p>ولا بکشی چشم خود که بینی روی جانانت ز درد عاشقی دانم که مرگان اشک بیبار علمم خویش بشکن گنج معنی را اگر خواهی گو این شخصی که ز روزان اقبال بلی گشتی همه عالم گردیده بر تو انوار ذات تو ز آب دیده از روی تو چشمه کرم برآید</p>	<p>تحقیق و یقین دانی که همان کسیت حیات فغانی در دوشو کاخر شود عهد و در نیت که دانم در طلسمت حقا گنج نهانست بیامر در گش روی که باشد عهد و پیمانست ولی تو فغانی از وی چون بود نور عرفانست بر گایش شفیق نیست به از چشم گردانست</p>
---	---

تو در دوشو کاخر شود عهد و در نیت
بیامر در گش روی که باشد عهد و پیمانست

<p>تو در دوشو کاخر شود عهد و در نیت بیامر در گش روی که باشد عهد و پیمانست ولی تو فغانی از وی چون بود نور عرفانست بر گایش شفیق نیست به از چشم گردانست</p>	<p>تو در دوشو کاخر شود عهد و در نیت بیامر در گش روی که باشد عهد و پیمانست ولی تو فغانی از وی چون بود نور عرفانست بر گایش شفیق نیست به از چشم گردانست</p>
--	--

وای شکست پیشه عشاق قطب بین
هر کس ز خود برسد بدلدار مردم است

ماره بجز از دیدن رویت هو می نیست
در باویه عشق تو چند آنکه دیدیم
در عشق تو از سخنده کسان هم ندیدم
و اوم جبهه امی با دوشه حسن که جز تو
جان میکنم اینار گمان تو کمن رو
خوش خلوت خاصی که معشوق خوری

فرتو بجز از دیدن تو طمسی نیست
از دور و نزدیک صدای جو می نیست
ماره از غم عشق تو پروای کسی نیست
در باویه عشق تو فریاد رسمی نیست
چون بهتر ازین سخن مراد ستری نیست
کانه اثر از محبت و از عیبی نیست

در قطب بین از دیده دلنگ نظر کن
شد غرقه بجز کرم او و کسی نیست

مرا که وصل تو ایست چو است
بزار جان گرمی فدا کند برت
از آن زور تو یا ورم نباید زور
بزار سال اگر و صفت تو که کمر
بزار بار کوی تو مرده هم پیش
مرا بشوق تو کی یاد آیم ایمان
بیدر غم غار نماید گلستان آن
بخاطرش زسد آن روی چیردگر
کسیکه جانش خوار و محبت جانان

خیان وصل تو به از جهان نه نیست
کسی که وصل تو بیند نه از آن
که در وقت عشق تو بزار نیست
از آنچه چو صفت کرم و زار نیست
به پیش روی تو جانان چه برکت
فغانی وصل ترا کی فراق ایست
که ز غم غار عشق تو شورش در جان
کسی که بجز توئی را بصدق جویت
چو مرده ایست که در احیات در جان

فغانی عشق شده قطب بین نه پذیر
که از کورت هستی جدا از جانان است

<p>بر سر کوی قناعت هر که او در پیش نیست که غسل خوابی ترس از نیش ز نورانی سپهر هر که است از جان شسته دور ماند از صبا هر که ابرو دل نباشد ز نسیم بر عشق او کافر بدگیش باشد زانده روز انزل دل درین نیامی بندگی و بست خیال</p>	<p>واقف از گنج نهانی خدای خویش نیست ز آنکه نبود هیچ نوشی کز نئی او نشین نیست عین آید از کسی کو عاقبت اندیش نیست مرهم وصلی بنید چون دل او در پیش نیست هر که عاشق دلارام هستی کشیش نیست پیش از دل جهان هم در خیالی نشین نیست</p>
---	---

قطب بین در راه کبر مرگ را آماده باش
 اکیست بر گو تا که راه مرگش اندر پیش نیست

<p>کسی کو دید روی خوبت ای دوست بغیرش که می آید گیسو در آن خلوت تا جاده مشرفی بسته در آن خلوت که جانم عشق میبسته کسی کو خدمت پیری نکردم در خنی کو نذار و میوه خوب</p>	<p>جدا گردید مثل منقر از پوست که از روز نخستین باویش هست که آن خلوت که سر حضرت اوست ز از دشمن اثر بود و نه از دوست بیوش گریه گلی باشد که بی بوست یقین مبدان که بی بو نیز خود اوست</p>
---	--

مباحث ای قطب بین از مرگ غافل
 که عمر ماروان چون آب در جوست

<p>عشق آید و تیغ تیز در دست سیمرغ هوای لامکان اوست با روی برونندگان راهت</p>	<p>بهر که زدش ز خویش آید پروازده بندی از پست مرهم ز ریش اهل در دست</p>
--	--

<p>ہر جا کہ وہی مقام خود ساخت بر سر کف سنگد سایہ خویش سر راست رود بقایا تو سین</p>	<p>باز ارچہ خیال بستگست از نیک و بد زمانہ دارست تیری کہ رہا کنند مار شست</p>
<p>خود آرد و گشت قطب دین را و انگاہ بجای جانش نبشت</p>	
<p>ہر کسی را در حریم وصل جانان نکارست خندگانِ خواب غفلت در دل شب مردمان اہل جہد می باید از دنیا می دون و آرت گوہر سدا گر خواہی طلب در بحر عشق این رہ زمان جانبارست نہ راہ فیلسوف جلوہ ہای یار را عاشق دید ہر با جان</p>	<p>چشم ہر با شستہ روی لائق دیدارست در دل شب غیر چشم اہل دل میدارست زمانکہ ہر میدید دون از عشق بر خوردارست کجاں در شہوار در ہر کوچہ و بازارست زمانکہ مرد عشق را با عقل و دانش کارست ہر کسی قربان یار خود کند جان مجارست</p>
<p>در سر ہر کس ہوا می او ہل صد آرزوست قطب بین اجز ہوا می کوی آن دلدارست</p>	
<p>چون گلنچ من بیچ گلچ در چینیست گویند بہرا سخن آفساہ عشق یک تار بندست از ان حلقہ گیسو من گشتہ عشق زینین باز سپاہ بی او نہ کنم خانہ بخت نہ بدونج اجزای وجودم ہمگی دست گرفت</p>	<p>دانم کہ درین بیچ کسی بلا سخنست افسانہ من نیست کہ در انجمنست در کشتن ہر حاجت دار و زنیست مقتول مرا حاجت گور و کفنست عشاق و را جز سر کوشش وطنست این شخص کہ بینی تو بجز ہر بیست</p>

از ما و من ای قطب بین بگذر برده عشق چون نماند ره عشق و را ما و منی نیست	
بر قدر که خلعت عشق آمدت راست یمنغ عشق بر سر بر کس که سایه بود نامحرمست عقل بخدا پس ای عشق هر جانزول کردوی بادشاه عشق ای آنکه طوبی که مقصودت آرزوست پرواز کن به عالم لامنتهای عشق از نه فلک بمرتبه جاستو برت	در ملک هر دو کون تحقیق بادشاست بی سائیت سائیه اوسایه خداست عشقست آنکه عقل و خرد هم از وجد است آورد او بفضل آلهی که از مه است و نه بال عشق بود که ترا عشق در مه است بر خاک تیر و منزلت از کابل حراست نشین درین سر که آن جاستو سزا
تا قطب بین بر او طلب پانهاده است بی درد عشق نیست زبانی خدا گواست	
شیرین سخن را که سخن از دهن او است چون مشک ختن بومی و بد هر که بودید بی همت او بلویه عشق پیماست آن گوهر نایاب که خلقه طلبیدش عاشق شود و بنگر که بدون کرده ترا زیباست غسال مجواب و کفن بهر شهید است او کشته عشق است سخا و کفن باز است	بشنو سخنش را که حدیثش سخن او است بر شاخ دل هر که گل از چمن او است رو خدرت او کن که غم عشق ز من او است درایت گرانمایه در و انجمن او است آن یوسف گلچهره که در پیر من او است کوشته نخاکت که آلوده تن او است بگذار که آن خرقه خونین کفن او است
زاهد تو چه پرسی وطن قطب بین از تو	

جانی کہ کسی پے نبرد آن وطن است

سوخته ز آتش عشقت جگری نیست که نیست
از تو در دنیا و عقبی اثری نیست که نیست
ظرت جا صاحب نظر نیست که نیست
جذبہ عشق تو در بال پرئی نیست که نیست
ورنه در ملک دلم زو خبری نیست که نیست
در همه بحر و برش زو شرری نیست که نیست

بلی ہوا می سر کو تو سرئی نیست کہ نیست
ہیچ جانیت کہ از ذات تو آثاری نیست
ہمہ صاحب نظران از تو نظر یافتہ اند
سبز بالان زمین سوی تو پرواز کنند
ندید دل کہ گنم مگر غم عشقتش فاش
سوخت اجزاء وجودم زگی ز آتش عشق

قطب بین روی تو سر توشہ از آن آورد
کہ بروی تو ز سر توشہ درئی نیست کہ نیست

ہما سے امج عزت بر سر ہاست
یہ قدرت کہ عشقت بر سر ہاست
گواہ عشق مرگان تراست
فلک از روی غبت چاک ہاست
ز تکی آفرینش گوہر ہاست
کہ زیر خاک آخر بستر ہاست

از ان روزی کہ جانان بر ہاست
بصیرت شد آنکہ روزی خود ہمیش دید
دو کس خواهد گداہان حاکم شرع
گدا می کوی او تا گشتم از جان
متاعی را کہ کس قیمت انداند
نہاید شد بعالم فایز از مرگ

مردای قطب بین ہر جا بہ ہرزہ
تو مقصودی کہ میجویی بر ماست

ہمہ او باشد و او در میان نیست
ولی در ہر دو عالم زو نشان نیست

می دارم کہ اندر آسمان نیست
نشان ہر دو عالم باشد از وی

<p>همه گلهای بستان رو شکفته بیان سازند که وصفش هزاران مکن با هیچ چیزی نسبت او چو هر دم میکند در دل تجلی</p>	<p>کلی چون او بی در بوستان نیست هنوز از صد هزاران یک بیان نیست که هر چیزی از ولایت او از آن نیست مرا از مرگی خود یکدم زیان نیست</p>
<p>منال ای قطب وین از داون جان که وصلش هیچکس را را ایگان نیست</p>	
<p>آن گوهر نایاب که در کون مکان نیست خواهم که حدیثی کنم از وصف جانش باشد بمیان تنگ کسی را که کشد کس آن بار گران که ملک تاب نیاورد نسبت نتواند که چیزی کندش کس آنکس که شود کشتن عشقش</p>	<p>یار نیست که جایش سحر از خلوت جان نیست اما چه کنم مصلحت وقت در آن نیست ما کشته آنیم که تنیش بمیان نیست جز حوصله ما و گری حاصل آن نیست ز آن روی که چیزی چو وی اندر در جهان نیست او را بجز در هیچ سعادت به از آن نیست</p>
<p>ای قطب بین از درد عشق جوانی چون هیچکسی را به اندین حاجت نیست</p>	
<p>ز یاد را نیاز نباشد نماز چیست ای بجز خویش گذر تارسی بود تا قاطبی بروی تو زان بسته اندور بیرون پرده مصلحت خویش را گذار هر دم فلک سجده گری بازمی کند</p>	<p>فنازع ز درد عشق چه داند نیاز چیست شبهای تار طاعت دور دور از چیست در قاطبی بروی تو این در فرار چیست تا زیر پرده مصلحت بی نیاز چیست تا با ز حیلۀ فلک حیلۀ نیاز چیست</p>

آنخاز عاشقی ز خدا دانج از عباد عشق خدا بر بندگرت نیست لند پر دانه عاشقت که سوز و پیشیت چون قطره بر کوه غرقه بحر و دل گشت	بنگر با محبت آن عشق با ز حسیت محمود را بپرس که عشق را با ز حسیت از شمع با ز پیرس که سوز و گداز حسیت اورا بد و شمار یکی اعتبار حسیت
---	---

جائیکه بیت کعبه مقصود قطب دین
حجاج را مشقت راه حجاز حسیت

بیخ دانی که فزون تر چه دل از کعبه است دست در دهن هر صاحب بل بر زویم ز خستیم نیست که گویم هر زوی سخن بنور در روز جهان لائق دیدایش کس عنه کبوتیست که بر روی خودش پرده تن نه توانه که کند قطع بیابان وصال	آنکے دل صاف کہ پاکیزہ دور از سوخت کہ درین راه ز صاحب بل تمست ورنہ در بحر وجودم در نائفت لبست وانکہ اولائق دیدار بود بیج کست ہر کجا در پی مندار خودش بود است ہر کہ مشغول درین رہ بصدای جبرست
---	--

قطب دین را رہ چہ دل سزان گشت قریب
کہ درین باوید اورا چو تو فریاد گشت

در دیم تیغ فنا ہر دم شہید دیگر است کہ چہ از دنیا شہیدان رفتہ اند بسیار پیش پیران طریقتا گر چہ پس باشد فریاد گر چہ پیگویند برکت و خیریت و خیرت تو کجوی در جهان یکس با زیدی بود پس	آنکہ بنیاد روی یار از چشم دید و پیر است آنکہ رفتہ گشتہ عشقش شہید دیگر است آنکہ بگذشت از مراد خود مرید دیگر است لیک بکس جان دہ اورا خرید دیگر است ہر کہ چہل شد بجانان با زید دیگر است
--	--

<p>برای هر که به بینی تو نمکساری است هنر و زبان هر چه بنال کار خویش مرا بدان خوشترم که من از دست ساتی باقی</p>	<p>مرا بعیر غم عشق نمکساری نیست بغیر فکر دلارام خویش کاری نیست شراب بخورم و در سرم خمار می نیست</p>
--	---

مرا قطب سین از زلال دهر مستم وفا
 که عهد و شرط و قرار بود مبادی نیست

<p>ز دیده نیست که اوروی تا نامل نیست پرده بر مردک دیده اعلی باشد نمواند که کند سوی حریت پرواز در نل صاحب دل در غم عشق تو نیست تا با می نیست که عشق تو ندارد در دل عاقلان بر سر کوی تو وطن ساخته اند</p>	<p>عاشقی نیست که در کوی تو باش منزل نیست پرده و زلف پیش رخ تو حاصل نیست هر که از مرغ دل از تیغ غمت بجل نیست هر که از نیست غم عشق تو صاحب دل نیست هر که عشق تو ندارد بخدا قابل نیست هر که دور از سر کوی تو بود حاصل نیست</p>
--	--

خاقل از دست مشو قطب سین که اهل
 از آنکه از دست می اهل بی خاقل نیست

<p>کسی که عاشق و میانه خویش لقمانی نیست چرا زینک و بدو هر شیوی نمکین و آید ار چه عروس جهان بعد کسان بهر و هست در آرزوش از عذاب شتر ز هر کسب کمال آبدی نه از بی مال ز دوست زدی مگر بدان بهر کجا باش</p>	<p>بدانکه در دل او زده صفای نیست بعشق کوش که این و هر ابقای نیست و ای به چاکش یک نفس نقاب نیست ز درد عشق هر آنرا که بود با می نیست جز این ز آمدت هیچ مدد عافی نیست که خالی از اثر دوست هیچ جالی نیست</p>
---	---

	بہر چه قطب دین کس قتلہ شود جو بتلای خودش هیچ مبتلای نیست
--	---

بگوی عشق کسی را که آشنای نیست دلیل عشق بود در ره خدا بخدا بست عشق ده از عاشقی عنان دلست اسیر عشقم دور گوی عشق افتاده دعا کنم طلبم از خدا غم عشقمش مراد من چو ز عشق خدای حاصل شد	درا بغیر غم عشق دلکشای نیست ترا چنین کہ دلپیش کنی دروای نیست بدان جهت کہ به از عشق ریشای نیست کنند عشق مرا بسته بست دیپای نیست کہ بہتر از غم عشقمش مراد دعای نیست مرا هیچ کسی دیگر التجبائی نیست
--	---

فنا می عشق خدا گشته است قطب الدین بدان خدای کہ خبر او در خدای نیست	
---	--

ای من خدای بہت آن کاشنای هست از گوی تو بجانب دیگرے رو کردہ بہ پیش تیر بلا سینہ پر اسپر کی فوق خود بہک جهان آورد فرود قطع نظر ز ذوق ہمہ چیز کردہ است ہر کہو شہید ز خنجر عشق تو میشود	در گوی عشق گشتہ تیغ فنا می هست جان دادہ و منور بجانب مبتلای هست گوید منور شکر کہ تیر بلای هست فارع ز ملک ہر دو جهان چون گدای هست مشتاق ذوق نور رخ دلکشای هست کی میرود کہ زندگیش از بقای هست
--	--

صدہ شکر بر زبان بجان قطب من گنار کورا علی الدوام رضا در ضیائے هست	
--	--

آنجا کہ آفتاب قیامی محمد است	خورشید ذرہ ز صیامی محمد است
------------------------------	-----------------------------

<p>خود با عصای جوش عصای محمدت و روز بانس و روز تانی محمدت روز جزا پناه لوائی محمدت مستوجب عطا می خدای محمدت کار یاکه میکند بر عصای محمدت</p>	<p>موسی که سحر است و می اندر عصای روح الامین صدر نشین راعلی الدوام از گریه زبان خورشید نشین آن مومنی که مرد و بشرع شریف راضی بر خدای ازان بنده که او</p>
--	--

گر و ز اهل و دیده هر آنکه جو قطب بین
 او را دو دیده بر کف پائی محمدت

<p>روز قیامت او بخدا تبارت آنرا که در و نیست و ای بکارت روز حساب صفت روان کاست او را درون خلوت هر بار بارت عمر عزیز زانکه کسی را دو بارت ز و در میان اهل دلائل اعتبارت</p>	<p>آنرا که در و عشق خداوند کاست و صفتش در ای در و دل عاشقان هر کس که در و عشق ندارد زندگی هر کس نگر و قطع بیابان مهل یار پیش از اجل کوشش غنیمت شمار دل در جهان بند که ز الیت یوغا</p>
---	--

طوفان حرم کعبه مقصود کی کند
 هر کس جو قطب بین بجهان روت

<p>شادی هر دو جهان در دل ما که ز ازل تخم نمش در گل ما عشق او جل همه مشکل ما شامل حال دل مقبل ما است</p>	<p>تا سر کوی غمش منزل ما این زمان کی شده پیدای ما گو چه کس را برش شکله ما نما بانه نظر آن دلبر ما</p>
--	--

<p>در حقیقت کجی داخل ماست جاملش جو صله کامل است</p>	<p>هر چه هست از همه ذرات و کون آن امانت که ملک تاب نداشت</p>
<p>قطب بین دیده گشت آسبینه گنج مقصود که اندر اول ماست</p>	
<p>پس هر که نیاز بنا شد نماز نیست کاین در پیروی مردم بیدار نیست هر که مشال شمع بسوزد گداز نیست عشقش نیاز می طلب مرد نماز نیست مهر و مهریم وصل بود اهل نماز نیست بر خویش بر که فضل نهد عشق با نماز نیست</p>	<p>نزد خدا چو تحفه به از نیاز نیست در جستجوی دلبر خود در پیش کن از غلغله غمش زبان قلب تیره است تو نماز کی برو که زهر اهل درد عشق منج اول کسی که بود پای بست خویش هر کس بفضل میرسد از فضل عشق او</p>
<p>ای قطب بین نیاز درین راه نشین زیرا که قرب حضرت حق از نماز نیست</p>	
<p>چرا که لغمت احسان او بر این است کسی که بر سر خورشید زره چنان است چرا که منزل جانان بر خنده جان است که کعبه حرمش در مهر با است نیافت آنکه بجهت پدید و پدید است که راه حق طلبی شیوه می است</p>	<p>گو که حال من از فلسی بر این است بزار خرمین گندم به نیم جو نخورد محبت همه بیرون کن از سر احوال جان گو که راه حقیقت در از در با است هر آنکه یافت درین راه کامل است اگر بر راه حقی و در محنت حق در</p>
<p>بگوی دوست تو خود را شناس قطب العین</p>	

شناخت ہر کہ خودش از اہل عرفان نیست

یامحکمہر و مہ را نور چون دلی تو نیست	کور باد آ آنکہ اورا چشم دل سوئی تو نیست
یامحکمہ حق بققرآن خواندہ ات خلق عظیم	ہیچکس را خلق و خو یا نماند چون نجوی تو نیست
یامحکمہ چون گلت را رنگ و بو از نور است	نیست گل از رنگ میت مشک ابوی تو نیست
یامحکمہ خانہ دنیا و دین بادش خراب	ہر کہ را در دین و دنیا خانہ پہلوی تو نیست
یامحکمہ وصف کیسوی تو و اللیل آمدہ	رنگی شب ابوی بوی جوگیسوی تو نیست
یامحکمہ با تو دست اندر کہ کس چون کند	چون کسی آورد و عالم تاب چون نجوی تو نیست
یامحکمہ درد و عالم تر و نمانستہ دست	ہر کہ اورا بروی خویش از جوئی تو نیست
یامحکمہ ہر چیزی ہر کسی در ما دہوست	عاشقان مست را غیر از ما ہوی تو نیست
یامحکمہ طاقوسای زہر گر طاق آمدہ	ہیچ طاقی در جہان چون طاق ابوی تو نیست
یامحکمہ سر و قدرت آب حیوان خوردہ است	در چمن سر وی بسان قدر و نجوی تو نیست

یامحکمہ کسی را کعبہ جامی دیگر نیست

قطب بین را کعبہ مقصود جوئی نیست

ہر کہ را دیدہ بصارت نیست	ہیچ چیزش بجز خسارت نیست
و آنکہ اورا خدای خود دوست	جنت است و در اطہارت نیست
در حریم وصال جز عاشق	ہیچ کس قابل اشارت نیست
شہر دل کن عمارت ایخواجہ	کاین جہان لائق عمارت نیست
شاہ بازی نشست بزوست	لیکن زندیشہ شکار نیست
سفر ملک دل کن ای غافل	چون ترا غم آن تجارت نیست

<p>قطب دین خویش نصیحت کن کہ دین رو بر غیر کارت نیست</p>	<p>مقصود و دو محاش کام است بی تو نفس از زند حرام است داصل شدہ کار او تمام است دارستگیش علی الدوام است در مذہب اہل عشق خام است ز انزوی کہ رحمت تو عام است</p>	<p>مرغ دل ہر کہ با تو رام است بر ہر کہ حلال شد وصال چون قطرہ بحسب ہر کہ گم شد ہر عاشق مست کو ترا دید بر ہر کہ تافت شمع و صلت تو مید ز رحمت تو کس نیست</p>
<p>در میگردہ با حرف سانسے زندیت کہ قطب و نشین نام است</p>		
<p>ز سخن زلفت یار کہ دارم بلا می گات ما از بخت خویش شکایت نمیرسد وقت نماز دل سو محراب کے شود ما را طلب لقای صحبت است در جہان چشم دولت کشامی کہ بینی جمال دوست نزد کیتر ز وصل و دیدت آن رنگا</p>	<p>مرغ و دم ہمیشہ دران دوام مبتلا است کہ ز وصل و دست کار و دو عالم بید عات چون قبلہ گاہ مقصد مقصود از خدا کار رقیب فتنہ و آشوب ماجرا است ہرگز حقیقتش نفسی کی ز ما جدا از جانب تو انہرہ دوری بگو چرا است</p>	
<p>دل قطب دین بغیر خدا در کسی بند در دل ہر آنچہ میگذرد خضرش گواہ است</p>		
<p>ہر کہ از ذوق رخ خوب تو در جانش نیست</p>	<p>در دل شب غمت دیدہ گریانش نیست</p>	

<p>هر که او چاشنی شربت و صدمت کشید راه بهار را همه پایان بود بدست پدید آشکار است همه در در علاجش پدید است من نه تنها شدم آشفته ز نفس سببان یارب از زندگی خویش چه حاصل اورا</p>	<p>همچو شیطان لعین از دست زلفش نیست جز درد باوید عشق که پایانش نیست در و نهانی عشق است که در زلفش نیست کیست کاشفته آن زلفش پریشان نیست هر که با آرزوی دیدن جهانانش نیست</p>
--	---

نه همین قطب پیر، ازورد عشق نال کند
 کیست که در در غم عشق و می افتاد عشق

<p>آنگاه که دیده شان بحال حبیب است بے وقت آنکه بغیر سے گرفته خود بے او حیم روضه رضوان بود نفسین سالک که در هر نفسی از خود می خویش مناظر بروی دوست شهنشاه عالم است گویند جان نگار بستاراج می برد ما ازین تو طعن بر بندگی عاشقی خزانه آن کس است که مجنون عشق او است</p>	<p>و ایندیوید که ازین دیدن چه صبر است خود شحال آنکه بروی و زلفش با لب است سینه او بهشت گلخن و حیرت پر است باشد تو دید آنکه زلفش چه است و آنرا که نیست بهر آرزوی او که است و از جبر این راه زده است ما از برای عشقم و عشق از برای ما است و یارب باشد آنکه از او یک نفس است</p>
--	--

گفتی نیروی تو در دست قطب است
 بیدر راه است که پایان آن خدا است

<p>هر که او در راه و صدمت از جهان تلخ است رو بسوی کعبه مقصود بر زنگه برود</p>	<p>در راه و دران نیاید چون این در دست هر که از راهان مروی بر صیفش گریخت</p>
--	--

عاشق صادق نباشد مگر که نگیش ز روی نیست ز آنکه در کویش نیاید بره کسی که در نیست هر که دست از جهان نشوید در ره او مرد نیست هر که درستی گوید باشد در او مرد نیست	عاشقان با تن ضعیف رنگ زرد آید گوید از علائق سرسبز مرد دل خود را بر بچو مردان از وجود خود بشوید است ای هستی خود را نشانش کن از جان دل بخواه
--	---

عشقش درو باید مرد را
ز آنکه در مانی نباشد مگر که در او نیست

کو کسی که ز دل معجان عاشق دیدار تو نیست نیست یکا که دیده که او طالب دیدار تو نیست نیست یک بنده که او بر سر بازار تو نیست نیست جهانی که بجان با مل خسارت تو نیست نیست یک زره بها که او در او تو نیست عاشق نیست بها که او گرفتار تو نیست	نیست یکا که در هر کجا کار تو نیست دیده با که در هر کجا هست که در هر کجا بندگان از دل و جان جمله ترا در طلبند ببین که در هر کجا آرزوی حاصل تو است فردا سر از جانی بر می سر که میت تو همه افواج بر آید به حسن خواست
---	--

نه همین قطب من از بهر تو جان او در لبها
کیست که در داز جان که خریدار تو نیست

محرم خلوت سزای خانه آن جانانه نیست ز در میرد بمل و لبر سیرم میخاز نیست قال و ثعلبی میکند کاش بخیر آسان نیست عاشق جان باز در کویش بجز روی تو نیست تا صدت قانع نگردد لائق در روان نیست	بر سر کوی فنا هر کس او را خانه نیست هر که در راه محبت نگذرد از جان خویش سرسری هر کس که در راه محبت پانهد میکند صیت آدمی جان از نیازش به باز بر سر کویش قناعت کن اگر مرد روی
--	---

<p>واقعت از اسرار باشد حاجت فریاد نیست مقلی بیاورد بودی آن زبانت یادت نیست ره پایان برود آنکس کوه سلوکش تراود نیست در ره تحقیق نی او کار را بنیاد نیست</p>	<p>حاکم عادل خدا باشد که داد و کس مدهد یابد کون از روز اول از جرمال باز خوش ساکب مجذوب باشد راه عشق یار را نوشته این راه درانی نیست مگر کردگار</p>
---	---

قطب من بی پیر این کس پایان کج بود
 مادی این راه غیر از سپر بارشاد نیست

<p>خونی خوبان همسر از پر تو دیدار نیست بنده کار او باشد بر سر بازار نیست روشنی مهر و مهره از پر تو انوار نیست هر که از خود گشت نهان در دل شب یار نیست بی بر دور کوی تو آنکس که بر غور دار نیست شربت وصلی رسان آنرا که او بیار نیست</p>	<p>تغنیه ز پر پرده از شرم گل رخسار نیست نیست آزاد آنکه بود بر سر بازار تو گویند می نمود رویت مهر در بودی سیاه آب حیوان درون تریگی باشد نهان بی تو که سویت تواند یک قدم از محکم خستگان را امید به شربت طیب نهان</p>
---	---

از بی بندار بیرون آ که یعنی وصل نیست
 پیش رویش قطب من این چهره نندار نیست

<p>که رست از دو جهان هر که از خود آزاد نیست تو به نه ز کلیمی که خضرش است دست مباحش غره که غیب او عمر بر باد است چنین که یار تغافل شکار افتاد است کسی ز رفت بسی خودش خدا داد است</p>	<p>مرا ز پر طریقت همین سخن یاد است بگوش و ندانست پیر لوق کن از جان ز گیسو ز در جهان است خویش کوی کون کجا روم چه کنم در رو خود کرا گویم بیان که مقصود ما نیست نهان</p>
---	---

پنج سرز شریعت هم از طریق ادب
که ذوق مرکب این راه تقویت است

بروز وصل زویدار دوست بستان در
تو قطب دین که شنشاد حسن میداد

تا گشته ام بکوی فنا آشنای دوست
مهر و دم ر بپوه ز سو دایم غیر خویش
در جست و جوی است که خون شیره هنوز
خواهم هزار جان که گنم جمله را فدا
خوش آنکند دل بد لب جانی سپرده است
مخطوط گشته ام بخدا از انصافی دوست
چیزی نماند در دل بجا نم و رای دوست
سر گشته محمود زده بود در هوای دوست
جان عزیز چون نه کند کس فدای دوست
ایوای هر که نیست دلش متبای دوست

عهدش چو دوست نیست کسی چو قطب دین
بنود ز روی مهر و وفا در رضای دوست

در جان هر که ذوق خداوند اکبر است
بیر که تافت بر قوی از نور ذات او
هست نگر گدای سر کوی عشق را
آنرا که عشق نیست بود و در آن خدا
باز ابد زمانه مگوست عشق را
حاجی به کعبه میرود و من بکوی دوست
نیکو سعادت است که او را میر است
مفلس محبان و سا که بعضی تو نگر است
که عمرش و فرزندش محبت مالش بر تر است
خوشه ال آنکسی که در عاشق تر است
باور میکند ز غرورش که در سر است
را بهیت راه کعبه و این راه دیگر است

اسرار عشق فاش کن قطب بین خویش
در وادی سلوک خموشی چو بهتر است

در کوی عشق هر که زود دیده است
پایش ز خون دیده فرود نرفته است

<p>پروانه کرد جانب دلداری هر که را رسوای و برتر نشود کس بوی عشق پیروز و میگرد از دین اره مثل شمع هر کس نسوخت ز آتش سوخای عشق با پروانه دار هر که بسوزد و چون خویش با خویش کس ندید مراد جمال دوست</p>	<p>مرغ دلش ز تنغ غم عشق پست باشد نشان آنکه ز دل در غما فلست سوز و گداز شیوه رندان کاست گروم ز نذر عشق و لارا م جا هست با شمع وصل یار همان لحظه صفت چون بگذری ز خویش مراد تو صفت</p>
---	--

دیوانگیت شیوه عشاق قطب دین
 دیوانه هر که گشت درین کوی قیامت

<p>بهر کوی تو ای جهان جهان گیت که نیست تا شگفته گل روی تو بگلزار جهان نیست یک ذره که او طالب دید از تو نیست تا بخونی من چسبیده بر آغوشه هر که است نگرم در تو تو در دل ندارد همه آفاق پر از دیده عشق تو است</p>	<p>عاشق روی ای تبت جان گیت که نیست همچو بلبل سغمت ناله زنان گیت که نیست در بهوای رخ تو جامه دران گیت که نیست بر گل روی تو ای دیده نگران گیت که نیست بهر تیر ملامت بیان گیت که نیست همچو نوح از غم تو فوج کنان گیت که نیست</p>
---	--

نه همین قطب دین از بهر تو فریاد کنان
 از غم سحر تو فریاد کنان گیت که نیست

<p>هر که در کوی حقیقت اهل حال آمد خوشست ز شسته باشد هر که او در راه وصل با نیست مراد آنکس که دنیایش کند با مال گیت</p>	<p>و آنکه او را از وجود خود طالع آمد خوشست هر که با وصل و با بر اتصال آمد خوشست هر که دنیا و عقبه با مال آمد خوشست</p>
--	--

<p>در ریاضت هر که او همچون اهل مدخوست هر که او در راه حق بی قیل و قال مدخوست هر که او اندر رضای او با جمال آندخوست</p>	<p>تن سپرد تا نگردی تنبل و کاهل شوی در ره دلدار نبود حاصل از قیل و قال نیست عاشق هر که سپید زام یار خویش</p>
<p>قطب بین پرواز کن این بال مهربست هر که او را بال مهربست پروا بال آندخوست</p>	
<p>با او دمی نشینم و گویم غمان دوست یعنی خبار گرمم و گویم غمان دوست سو گند میخورم که چشم و زبان دوست از روی صدق هر که بود در امان دوست نتوانم آنکه شرح دهم و توان دوست از روی خوبت است شود کاروان دوست کوی بود هنوز سخن در بیان دوست</p>	<p>اهل دلی کجاست که پرسم نشان دوست خواهم که خاک گرمم و افتم بر بگذار بر بعدی دوست آمد هم از عمر خود بجان از درد محنت و جهان در امان بود هر سو که هست برین من گزبان شود نبود سعادت بی ازین جهان که کس گردید هر سال کند و صفت کسی</p>
<p>در پیش قطب بین نبود خوب تر ازین پیغمبری دیگر آمدن بیگمان دوست</p>	
<p>سیرش از زیر مرغ وز نفست آسمان گذشت فارغ شد از دو کون ازین ازلان گذشت پرواز کرد سیروی از لامکان گذشت باشد نشان آنکه وی از لامکان گذشت از راه قرب از همه کرد بیان گذشت</p>	<p>در راه وصل یار سیرانکو ز جان گذشت هر کس که لغت ز رخ یار خویش دید آنرا که یار جانفش سرشته خود کشید آن ساعتی که وارد افسان ز خویشین هر کس که محرم حسرم کبر یا شود</p>

آنرا کہ یار محرم اسرار خویش کرد
از شک بست بیشک از امتحان گذشت

و انی کہ کبیت محرم خلوت سر سے یار
ای قطب بین ہر آنکہ ز سو زبان گذشت

پیر عشق آمد بدل چکان او از جان گذشت
مجلس از عاشقان از کفر و ایمان سپرد
مدتی اندر و بگمین بودم چو دیدم روی یار
ظلمت شب رفت چون صبح سعادت نمود
نیست کس لذت آن اسخه من در یافتم
سالها در خون دل گر غرق می بودم لیک
صبر من از حد گذشت در دم از در جان گذشت
ہر کہ عاشق گشت او از کفر و ایمان گذشت
شاہان گشتم چو بار محنت ہجران گذشت
دولت دیدار آمد نکبت حرمان گذشت
زندگی کی دانم آن عمری کہ بی جان گذشت
رفت از یاد اسخه بر من بی می آید از آن گذشت

دارد لبر را بناز ای قطب من غم مخور
ہر چه آید بگذرد چون ہر چه آمد آن گذشت

کیست جانان سہواں کعب طالب رو تو نیست
تا تو ز لعل خوشتن ای سر پیشان کرد
تا تو سر و قد خود از راستی افراستی
در نماز عشق ہر جا دیدہ ام من قابل
ہر کہ میخواہد کہ از سودای عالم وارد
می شنیدم در صفت بوی مشک آہو من خلق
کیست کو همچون گدایان سہ کوئی تو نیست
کیست کو سر گشته و آشفته ہوئی تو نیست
کیست کو خواہان ہر وقت در لچوبی تو نیست
روی دل اورا سحر طاق ابرہی تو نیست
دست آویزش بجز بجز گیسوی تو نیست
چون شنیدم بوی او مانند چون کی تو نیست

قطب بین از کو تو کے میر و دجائی دیگر
کعبہ مقصود او غیر از سہ کوئی تو نیست

نیت عاشق در سر او خیزد و این خوش نیت
 منیع انم آدم آنکس را که شش کوشش نیت
 هر که با خود میرد و این با ما در ویش نیت
 حیرتم آید از آن که عاقبت اندیش نیت
 نیت عاشق هر که از تیر غمش در ویش نیت
 هیچ نوشی نیت در عالم که آن امیش نیت

هر که در سر موای لربانی خوش نیت
 خلق عالم گر به نفس زنده آدم آیدند
 چیت در ویشی در ویشانی یقین به پیوندی
 ملک فانی جهان را چون نباشد عاقبت
 عاشقان را هر زمان بر دل سوتیرش
 صبح وصلش چون سپید مثال از شام مجرم

قطب دین بر محنت لایم زمان بنماؤل
 ز آنکه داند کس جهان محنت سرای عشق نیت

نیت عاشق بروی او اگر جان بایدت
 ساز روشن آینه گر روی جانان بایدت
 بچو بلبل ناله در کویش فراوان بایدت
 پر قوی گریزان رخ نورشید تا بان بایدت
 سحر اگر از گوهر اسرار زمان بایدت
 در بیابانش مثال مرغ صبران بایدت

ای دل اندر راه عشقش دیده گریان بایدت
 آینه چون نیت روشن روز نماید دور
 گر بوی اری که بستی آن گل رخسار را
 زره زره کن وجود خویش از خود شو فنا
 غرقه دریای حیرت کن وجود خویش را
 گر بوی اری رسی در کوی مقصود خویش

قطب دین گداز جهان یار خواهی ملحه
 به سر کوی محبت پا بدانان بایدت

عشق گویم جو دلم یافته از عشق
 که مرا عشق تواند که بر آرد حاجت
 باش پیش رخ مشوق به عزت

رشته جان من از عشق خورد آجیات
 به سر کوی نعم عشق از آن مایه ایم
 که تو مرد دره عشقی و نه نام محرم

گر عیسیر شورت و درین وصلش کجفت آرز بگذر از بود وجود خود و در عشق گریز آه از آن است جهان گزیر غفلت هرگز	که نباشد بدو عالم به از نیت درجات تا که یک راه نیابی از ره عشق نجات نه چشیده ز معنی عشق تحقیقی درجات
--	--

قطب بن مہدم عشاق شود عشاق با
تا بماند بجان نام تو از بعد وفات

بر سر کوئی فنا منزل است حاصل از عمر وصال یار است نیست در پیش رخ یار حجاب از انزل لغت رخساره یار بر کسی بهره ز چینی برده یک سروسے زمانے دور است	تخم ز رو و غم او در گل است تدا احمد کہ آن حاصل است ہستی ماست کہ آن حاصل است ہمہ ما شدہ و داخل است در و عشق است کہ آن حاصل است ما از و خافل و او در دل است
---	--

قطب بن راجہ بود کفر و یقین
کہ گوید کہ خدا نغافل ماست

زندگی بی روی جانان شکل است پیشہ عشاق بی صبری بد سے ما جو پیش از مرگ جانزاد او ایم ہرگز از رویت در مان نہ میر است کچھ شگفتہ باغ خندید از نشاط نہ وہ بیجیل زو وصل گل بود	دل ز ہیر بار حیران شکل است عاشقانرا یا بدامان شکل است نہ جان را داو جہان شکل است در و مارانیت در مان شکل است عاشقان را دیدہ کہ بیان شکل است دل ز ہیر بار جانان شکل است
---	---

چون نہد رو در میان شکل راه مارانیت پایان شکل است	هر که در خلوت بدلداری است راه باراجمله پیاپی بود
---	---

گفت قطب الدین حدیث و پذیر
ای عنبریان هم بر باران شکل است

میج پروای دل و دین نکند عاشق است رشته دل سبزلخت پریشانی نسبت هر که از خویش بترسد بدو که پیوست هست با او نشد آن مرد که با خود نیست دوری مرد دین راه همه از نادانست دور پیدا نماید ز صدق تا شکست	من کیم در ره عشقش دل و دین از او است نهد دست پریشانی دل آنرا کو بگذر از خویش اگر وصل خدا میجوی شرف قرب خدا از سر بازی نبود دلبر آید میان چون تو کنایه گیری خویشتر را بشکن تا که بدید آید گنج
---	---

قطب دین گنج معانی بطلمس تو نه است
گنج آفرود بخت هر که طلسم نشکست

بهر کوشش تنی یک خطبه بی فریاد نیست میچس را بر سر کوشش مجال در آید نیست میج عمری نیست در عالم که او بر باد نیست ز آنکه این دنیا می موی خود قابل باد نیست ز آنکه در راهش کسی مانند عشق آید نیست این شهر گویا بنجر بازو فریاد نیست	یک دل از غمها عشقش در جهان آفرود نیست بسکه می بریزد خون عاشقان کوی او عمر چون باد هوا باشد که تا آید روا ملک دنیا سازد میران ملکاتین آباون عاشق آموزند زین ره که میجوای می حاصل عاشقان بسیار بتند کو کهن اما کم است
--	--

رو عمر عشق و راه دامن گیری قطب دین

<p>بی غم عشقش کسی چون در جهان دانی نیست</p>	
<p>در چمن چون قدرت نرمانی نیست ماه رانیست مثل روی تو نور خون مارا بریز باک مدار غیر سودای عشق تو در سر گر نقاب از جمال بر فگنی از نعمت در تمام روسے زمین</p>	<p>چون بہت در جهان دانی نیست چون خم ابرویت بلانی نیست کہ ترا هیچ زبان و بانی نیست ہرگز این بندہ را خیالی نیست از کہ مسامی تو محالی نیست ایچ جانیت کان بانی نیست</p>
<p>قطب بین خویش را کشد کہ ترا خود ببرد مگشی مجالی نیست</p>	
<p>ہر کہ را از ازل ہدایت نیست ماندہ ام در ہدایت و حلفش تا کہ بنی جمال آن دلبر ہمہ ذرات بندہ او بند در دو عالم نجات کے یابد</p>	<p>یار را سوی او عنایت نیست نہ آنکہ وحدت و را نہایت نیست ہر کہ تحقیق از روایت نیست میچس بر او برین حکایت نیست ہر کہ را لطف او حمایت نیست</p>
<p>قطب بین سوز خرمین ہستی کہ از امانت جوی کفایت نیست</p>	
<p>بغیر شکر غم چون مرا سپاہی نیست ز قلب حادثہ چون روی خویش تر باہر بعبیب خود چو نظر میکنم بدیدہ دید</p>	<p>خداستان تو دیگر گریگا ہی نیست بغیر سایہ لطف تو ام نہا ہی نیست چو من ز جرم گنہ ہرچ رو سیاہی نیست</p>

فکرده نامی بد خویش میکنم تو به مرجم خویش بغیر از تو بیم از کس نیست نوشت کلام تضا بر صحیفه دل من	که بر در تو بجز ز تو به عذر خواهی نیست چرا که در دو جهان خبر تو باو شاه نیست محبت تو در آن بنده را گناهی نیست
---	---

بجانبی ز رود قطب من زور که او
چرا که خبر سرگومی تو هیچ را بهی نیست

سرخ روی شفق از دیده خونبار است انچنان مستم که از مستی نمانم باز سر اهل درومی هر کجا باشد بماند در جهان بار جوش کاسمان آن بار اطاقت نیست یا خورشید است بشک یا خورشید شیطان بود گر پلا چون تیر بار در برست امی یاز من	سوزش نار سقر از آه آتش بار است رشته تسبیح زاهد بعد ازین ز نار است هر کجا درومی نباشد بیگان اغیار است شک میا درای عدد و کان بار اندر بار است هر که در راه حقیقت بر سر آزار است یک سر مو غم مخور چون خود خدا نموزار است
--	--

شعر قطب الدین سر که چون پیش پای
زاهد بی عشق زانرو منکر اشعار است

در دل هر که درو یارش نیست نیست عاشق کسی که چون دل ما من پاک آن بود بجهت ما شهر یاران بود بعالم دل نرسد در وصال آن دلبر می خور از دست ساقی باقی	گو سر و عمل در کنارش نیست و مبدوم ناله نامی زارش نیست که ز جوهر کسان بخبارش نیست که بجز یار و درو یارش نیست هر کسی که ز خویش بخارش نیست زانکه درو سر چهارش نیست
---	--

<p>به شذویند قطب دین از جان که جز این هیچ یارگارش نیست</p>	<p>تا پیشتر به مقبر آشنا نرفت بی لطف یک عزیز غریب خارا نرفت در هیچ شهر ملکست باو شایسته نرفت مرآت دوست دیده هر بی ضیا نرفت تا از وجود خود تمامی خدا نرفت در کسوف بشر خو کسی بر شما نرفت</p>	<p>در قصر هیچ بادشهی چون گذارفت در عمر خویش تجربه کردیم هیچ کس مشور سلطنت ندهد تا شوی کس چون نکس روی دوست در آینه نقد کس با وجود خود نرود آشنای حق باگزین از کثافت روح و لطیف شو</p>
<p>امیدوار سوی خدا باش قطب دین ز آنرو که نا امید کسی از خدا نرفت</p>	<p>چو انس نیست در با خدای آسمان نیست که دوری از رخ خویش شمار مردان نیست اگر چه طاعت بی دیده کند مسلمان نیست که بی فروغ رخ دوست نور ایمان نیست چو مرده ایست که او را حیات و جهان نیست که حق پرست بود چون خور پستان نیست</p>	<p>کسی که جان غریبش امین جان نیست اگر تو مردی باش با خدا نزدیک کسی که نیست درونش محبت حق فروغ چه سوره او جو اگر مسلمانی کسی که جانفش ندارد محبت جانان خوش آنکه می بهر ستید خود پرست نشد</p>
<p>مگر که قطب دین روی چنین شدی در ایران که گنج نیست در آن جادی که در آن نیست</p>	<p>چون خورد تیر غمش او را ضیائی دیگر است</p>	<p>بزرگان دل را ز غمهایش صفائی دیگر است</p>

<p>ما صاحبانم مدہ کز دست زفته اختیار یرو طبیعا از سر بالین من جنت کیش ہر سر کوئی غم او ہر زمان از گوشہ مشکلم ہر فیلسوفی کی تو از حل کمنہ یسر خون عظامی از زروی رحمت</p>	<p>گر تہم پیش تو باشد عمل بجای دیگر است نہانکہ بیمار غمسم اورا دوامی دیگر است نالہ واقفان بودگان تہلانی دیگر است نہانکہ در معنی ہر مشکل کشای دیگر است ہر زمان ہرین دوامی را نوالی دیگر است</p>
---	--

<p>بہر ہر نامی کن از شوق یار خود می قطب بین مہدم در کوی جان ہر دوامی دیگر است</p>	
--	--

<p>یارب آن لب جانی گرا نامیہ کی است در بند خلق جان بلبش نہ شیب اند ہست نہ دیگر آن یار با از لب جان گہرا از عالم فانی و منہ دل برد غیر سو دای غم عشق ہمہ بندہ است زمین و جہنمی و این اور مدار عالم</p>	<p>در ہر بجزوہ ہر زفتہ عشقش محو غما کہ دو عالم سرا زو باشد واقف است ما از و غافل و منہ لگہ او در دل ما چہ کنی تکبیر برین عمر کہ بر باد ہوا بند بر بند منہ دورہ دلبر کہ خطا ہمہ از حوصلہ نادرہ اہل صفا</p>
--	--

<p>ہر کسے رو بر ہی دار و دوشیری طلبہ قطب بین خاک در خلوت مردان جدا</p>	
---	--

<p>ہر کہ در راہ وصالش غیر پازفتہ است عاشق آن نبود کہ در ہستی گرو باشد تمام پرتو انوار دیدارش بہ بیند بیگمان از وصال یار بر خوردار باشد بے شک</p>	<p>عاشقی باشد کہ ہمیش ہمسای زوتہ است عاشق آن باشد کہ جان او بہینا زفتہ است ہر کہ را در راہ معنی چشم دل دارفتہ است ہر چو نظرہ ہر کسی کو محض در پازفتہ است</p>
---	---

فیض میگیرد و ما دم از نگاه خوشتن یک تجلی کرد بطور و در اصد باره کرد	از وجود خوشتن هر کس که کتیا رفته است عاشق بچاره از جانان تجلی رفته است
--	---

قطب بین پرواز کس بلیش که کبرفت او
باز می آید ز کیش گریه عتقا رفته است

دلبری دارم که رایم رای او است هر کجا دارد سر شوریدگی هر که دارد دیده بیندگی چون نباشد هیچ جا خالی از او هر کار آید چو شان را از چنبن در جهان هر جا که زیبائی بود	در میان جهان شیرین جامی او است در سر شوریده اش سوای او است در درون دیده بیامی او است در همه روی زمین خونامی او است پرتو حسن جهان آرای او است تیره از چهره زیبای او است
---	---

تیره دیدمی که شد مرآت او
شده بین راه دیده خاک پای او است

از خویش هر کس که او را عیار است در در عالم زو سیه باشد به سرخ هست بجز او از جهان او خواب غم غمخور از غمهای او عیار او سخن باشد که هر چه از او بگوید بهر آنکه از او بگوید بگوید	از وصال یار به غم در نیست دیده گو از غمش خونبار نیست هر که او را چشم دل بیدار نیست هیچ گل نبود که او را خار نیست هر کسی را لذت دیدار نیست هر که ز دیده بیدار نیست
---	--

درد از دانش مزن امی قطب بین

چون ترا از عقل و علم آمار نیست	
<p>در دل شب هر که او را دیده بیدار نیست سینه هر کس جرات نیست از غمش بر سر کوشش کسی کو نیست و ارم منتظر جان شمار یار کن گر بادت ویدار او بچرخس بی محنت و خواری نمی بیند صلا تا کسی ز فانی نمیکرد و نه بنید وصل یار</p>	<p>از فروغ چهره و لدار بر خوردار نیست ورد آنگس کز شنائی وصل او بیار نیست در حریم وصل آن دلدار او را بار نیست تا کسی از خود نمیرد لائق دیدار نیست نیست یک گل در جهان بفر که او را خار نیست عاشقان از وجود خویش در آن آمار نیست</p>
<p>سر عشقش را پس ای معنی از قطبین عاشق بنویشتن را قوت گفتار نیست</p>	
<p>نقش مخیر از دل غم پرور من تا بر خاست آنچنان است می ساقی باقی شدم عقل و هوش و خرد و صبر محو میشد ز من گر چه رسوای جسمانم نبود غم در صلا ندانم بود وجودت همه بر باد فنا پای از سر نشناسم ز طبع عشقت</p>	<p>نقش استاد ازل ملک وجودم آراست که ندانم کیم و عاقل و مہربان کیست کین همه عمارت عشقت شده و بنا پیداست هر کجا عاشق مست است بجای رسواست چون نقیر شده کاخر همه بر باد فناست ای خوشا در وقت آنکس که چنین سپردااست</p>
<p>قطب بین بر سر کویت رستمای قیب نخوری غم سر بوی که نگمد از خداست</p>	
<p>انیس خلوت تار یک نام و برباست از گفتگوی حسودان چه غم که حضرت یار</p>	<p>چه غم که سایه بطفش مدام بر سر باست از لطف مرحمت خویش یار و دلبر باست</p>

چو شمع دل بسو خورشید کند پرواز بلاک هر دو جهان لذتش برابریست و زمان زمان که نقاب جهان بر کند چو پادشاه در تنگ آید بکنند منزل	بجای کون و مکان جمله زیر شهیر است دلی که یار گرانمایه در برابر است فناک ز روی اراوت غلام جاگر است کشاد و تر ز روی عالم دل محقر است
---	---

دیوان نوحه طلبیه پنجمین کاکلی
که اهل درد کشد این چنین که باور است

جایگاه تو با منی دیگر را اثر نیست آنکس که بجوی تو فرورفت نیاید خواهرم کنم ایثار تو جان بر طلب تو باشد تو بگو بگردل و یکبار بهم خواب عشاق سرگشته تو بستند همه بگردل اقتداره زگرایی خود در خط است	جان فتنه بجوی تو در تن آخری نیست آن مرتبه بی هست صاحب نظری نیست چون ره وصلت به اندیم منبری نیست راز روی مرا یا بجز تو دیگری نیست چون دل و دردی بجز بی بصری نیست آنکس که بجوی تو در راه منبری نیست
--	--

دیوان نوحه طلبیه پنجمین کاکلی
بجای از من هیچ پنجه منبری نیست

هر که بگوید چه بود در عشق خویان پال نیست قال را بنما در حال آور بدست از قلی هر کسی واقعت ز بهر از خداوندی دران آدمی از پال است میکند طیران سب گویی مقصد کی تواند بود از میدان عشق	ایلمی باشد که او جز شک در حال نیست ز آنکه قرب حق می دانم قبیل و قال نیست و وقت از بهر از حق جز در صلا حال نیست کی کند پرواز سولیش هر که در پال نیست هر که او دنیا و عجبی در زرش پال نیست
---	--

نیست نمیکه دم زدن از بخوی در عا^{شقی}
هر که را جام از می مشوق مالامال نیست

قطب بین روی نیاز از خاک پوش بر باد
عجز پیش آور که قرب حق سجاوه مال نیست

خالی از نشه ذوق تو سر بی نیست که نیست
سفری من کنه آنکه که تو باشی همبراه
لی تو کس کی سلامت رسد اندر کعبه
چونکه اندر طلبت جمله جگر باخونست
پر تو حسن تو اندامین همه خوبان جهان
رو بهر کار نه بد بی تو کس اندر عالم
کشته عشق تو درم گزینی نیست که نیست
ز آنکه بی بدرقه تو سفری نیست که نیست
که هر گام درین ره خطری نیست که نیست
خالی از خون جگر چشم تری نیست که نیست
لمعه رویت با سیمبری نیست که نیست
هر کجا میرسد او را ضرری نیست که نیست

قطب بین جلوه خوبان همه میدارند
ز آنکه بی جلوه تو جلوه گری نیست که نیست

ما را از عشق ماه و شان بی کم نیست
ترسا که گفتند سبب شد خلاص گشت
نبود حجاب پیش من بر زبان شوق
بیا عیش را بطیبی احتیاج نیست
اگر صدوقی بهرزه مرده هر زمان
رو می نیاز بر پیشان چو می نمی
بیگانه ایما از همه شان است کم نیست
کافر بود بر آنکه ناموید خدا کم نیست
در پیش اهل بیدار بین کم نیست
بیار در عاشق سکین بند کم نیست
باز از هر روی و صدق خط کم نیست
چون خطا برست و در جهان باو شایسته کم نیست

از هر طرف که هست بگردان تو روی نیست
ای قطب بین که قبله اهل دی کم نیست

<p>دلی که آئینه دار جمال جانانست دلی که از مرض تیرگی خلاص نیانست ز عرش مرتبه اش ایسی بلند بدان جهان برکت اوق نمست در گردان بچشم کم رنگ در گدای و درشت کلید گنج سعادت پستان است گم</p>	<p>هزار بار به از مهر واد و زلفشست همیشه خسته و مجروح تیغ حوائست در آن دلی که نخلی نوات بهیجاست بطایر از چه بیسی ایست و سناست چرا که هر دو جهانش ز بریفرانست بکسوت لبش می طابش بریشانست</p>
--	--

غلام هست آن عارف قطب الدین
که او چو قطره شده گم بحر عرفانست

<p>عقلی شد که دل مامل دیدار تو است نیست خالی ز غمت ناک و چه دم گزند پر تو می وید ز خورشید رخت دیده دل در عشق تو چه در دیت که هر کس شبید هر که با بر سر کوی تو با خسلاص نواید هر که بنیذرخ خوب تو ز شاه دوروش</p>	<p>تن غم ز پرور من خسته و بیچاره است جگرم خون شده و سینم افکار تو است صبر از ز رفته و چون زده او او تو است تن باندوه تو و دلدار گم غمار تو است مهرم خاص شد و در وقت است بوی و در میان کفش و او در خیره پار تو است</p>
---	--

اگر کسی را همچو من نماند
قطب الدین از دل هر جانان جدا تو است

<p>عاشقان را همه با از رحمت چون نیست آنست در ویش که پایش هر چهل تو است همه هستی خود کس ز رسد در و صلاست</p>	<p>کیش هر کس که نباشد تمام او برایشست در مدار و ظلم و جعل تو را در ویشست راه وصل تو هر آنکس که رود و خویشست</p>
---	---

جابل اندیشه فرومای قیامت نکند کار فردا کس امروز غنیمت در آن عمر می غفلت ز خمر زال جهان نوش مکن	و آنکه اندیشه کند محافل ز خیر اندیش است ترا و برادر که این روز همه را بد پیش است ز آنکه هر نوش که باشد زنی آن پیش است
--	---

و آنی فردا که بود قطب دین مقبول خدا ز آنکه امروز و را در دندست پیش است	
---	--

کسی که حق نپرستد ز خود پرستان است ز فوق تا بقدم هر که غرق عشق شود کس ز بی بصری عیب خویش نشناسد ز تخم دل خود نقش خیر دوست بشوی پوش است حال کسی که بود بوی نزدیک شوند کون در مکان بیدار شود یارب	کسی که عشق نوز و مگر که شیطان است نمائی عشق چو گرو و کمال انسان است هر آنکه عیب خویش و عیال عرفان است چرا که منرا آن دوست طلب انسان است که هر که دور بود حال او پریشان است کسی که کون و مکانش زیر فرمان است
---	--

بر تو قطب دین سر زریا پی پیش است که در صفات خدا هر چه هست حیران است	
--	--

در هر محو چون دگری خوار نه زاریست مقتدی بود هر که هست بود در کس آرا او من خود بد ز خود روز و کرد و خوین آدم نباشد او بحقیقت کی آدم است بی درد کس نبنال جهان نمی رسد هر که نکر و ترک سر خود بر آه عشق	وز زخم ز عشق چون ننگار نیست بنظفل اشک هیچ مراد کنایست مار از یکدگر سر بوی خبار نیست آنرا که درو عشق خداوند کانیست جز در دره پیری بسر کوهی یار نیست اورا میان اهل فنا اعتبار نیست
---	---

نشین بگوشه و خداجوی قطب بین
ز آن رو که گیرد در جهان را انداز نیست

رہبری جو عشق در کو تو نیست
مرد بسیار است آزاد جهان
کے قبول اقتد عبادت کسی
و دریا نندازد وصلت و مہدم
طاقتا بسیار دیدم در جهان
بوی خوش بسیار باشد در جهان

نیت عاشق ہر کہ چون مہو تو نیست
لیک همچون قدر دلجو تو نیست
کو بجان آشفقتہ خود تو نیست
ہر کہ او را خانہ مہلو تو نیست
ہیچ طاقی ہمو او تو نیست
ہیچ بونی بہتر از بو تو نیست

قطب بین بسیار دیدہ روی خوب
ہیچ روی چون گل رو تو نیست

چہ آشناست بخور آنکہ آشنا تو نیست
مہباز زندہ و باشد بزرگ اولی تر
چو کلمک صنع تو صورت کشد اشیارا
کسی چگونہ کند پشت از حقیقت تو
ز حسن ظاہر و باطن چو کورہ پنجرست
نیامی غشین و بی زور پامہ ہش رو

چہ مبتلاست بخور آنکہ مبتلا تو نیست
کسی کہ زندگی جاننش از برای تو نیست
توئی خدای ہر کہ کسی خدای تو نیست
چو ہیچ جای بنا شد سخن کہ جای تو نیست
کسی کہ عاشق دیدار جانفرا می تو نیست
کہ ز فتنہ و وصلش زور پامی تو نیست

بگوید این سخن از روی صدق قطب بین
مہوت در سراوگان دران ہوا می تو نیست

آنرا کہ وصل پار و مادہ میسرست
خاک درش مہر تہ از غرض ہر ترست

<p>بالانشین تریخ فلک باشد انتخاب در ملک جان او نبود غیر در عشق از ضرب تیغ عشق هر آنکو شوییدست ز ابد بستر عشق خدا سپاسے برد محراب نمیشود بخت از او چو بخت</p>	<p>دین طرفه تر بود که وی از ذره گستر یک ذره درو عشق به از ملک فصیح مرد در سر و در زبان گر سکندر است انکار بلکه میکند از بس کجاست کی و وصل یار دید که چون جنت بر دست</p>
--	---

از درو عشق هر که شود قطب بین بول
 هرگز وصال یار کے اور ایست

<p>سوزت جانم از غمت اشجاء خوبان انبیا غرقه بحر بلا ییم دست مرگ بر اکرم بیخبات نیست ز نفس کلید اختران سن گردش دوران بچاره حاکم فریاورس دور تر سپرخ بوی فایم از تو دوران ما و مجنون در غم عشقت و بیایه ییم</p>	<p>انبیاء از آفتاب چاقو ز سحران انبیا تا به بیغم با بدو گیر روسے جانان انبیا ساز روشن کبابه اعم الی شاه خوبان انبیا خود بیه داد مرا می راحت جان انبیا انبیا از محنت بیدار و دوران انبیا آرد برود که تو داد و فدایان انبیا</p>
---	--

قطب بین انبیت و در دل از روی غیر تو
 تا کی باشد ز حیران دیدن گریبان انبیا

<p>ای دوست گویت سخن همیشه زبان مرغ باید کشید بار طامست ز خاصش نام بشنو نصیحت من اگر در طلبی دشمن اگر بزاره بدی با تو میکند</p>	<p>بشنو نکایت من در از من بجان مرغ بهر چیز گویت که تو آبی از ان مرغ از گفتگوی طعنه خلق و جان مرغ او با حق گدازد با نذر میان مرغ</p>
---	--

<p>تصد تو گر کنند خلائی به تمنع تیز تو بدکن بیچاکس و شاهان نری</p>	<p>دو حق گریز و از ستم دشمنان مرغ با خود کنند هر چه کنند آن بدان مرغ</p>
<p>ای قطب بین حجاب ساره دو چون لونی از خود برنج و از بدی انس جان مرغ</p>	
<p>ای خاک ورت بفرق سرتاج هستی وجود عاشقان را از دولت عشق تو دل من از مملکت وجود عشقت خاسی که زنده دم از انا الحق</p>	<p>محتاج تو هم غمی و محتاج کردی بگر شمشه تو تاراج چون بجز عمیق گشته تو را هر چه پیز که بود کرد اخراج بر در از نیش بر میو حلاج</p>
<p>محتاج تو قطب وین نه تنها باشد تبوکائات محتاج</p>	
<p>در پیش هر که کند هستی خود را تاراج هر که در بنرم و صالمت بنشیند با او بچه شد عزم اسرار که در سرش فاش هر که از برگی خدایش کند آن در خبر بهره شش بر که نه روی نظم زمین بر در سر زده می خور و عجب دشمن</p>	<p>بچو دریا شود از ذوق دل او محتاج خلق و عیال همه باشد بغایت محتاج او سزاوار سیر و در بود چون حلاج از شرف بر سر شاهان جهان که بر تاج سرش از زیر فلک میگردد از معراج شکر غیر زینک دلی خود کون اخراج</p>
<p>قطب وین در راه حق سر و کلاه دانی آنکه در خجسته غم دلبر خود شد محتاج</p>	

<p>مراکز زمین و زمان چیست بیچ کہ سو دوزبان جهان چیست بیچ کہ غیر از خدا در جهان چیست بیچ ہو کہ نقش کون و مکان چیست بیچ انانیت خواجگان چیست بیچ</p>	<p>ولا فکر سو دوزبان چیست بیچ منہ دل سو دوزبان جهان بچشم بصارت تائبین و زود کون ہر اوست و رویدہ اہل مدین نہ باشد جهان را بقای بدین</p>
---	--

شناسائی خود باش ای قطب دین
 شناسائی این روان چیست بیچ

<p>آن روز را از عمر شمار و صلح را الیت پیر و بر سر و نش کن از نکاح بیرون نمی رویم سر سوی از صلاح کہ بہر مقدم تو دلم یافت نہ شرح تا کہ گنم ز جسد نزل تو اقراح کہ دیم با بنگان سر کو تو بساح</p>	<p>ہر کس کہ روی دوست بہیند علی البصاح از مہر وصل دوست جهان بخللاق وہ مابندہ ایم ہر چہ کند یا حکم است عمریت خانہ ربوبی دل میکند بیام جانان بیام بروک دیدہ جای کون ما را بخش کہ از سر خلاص خون خویش</p>
---	--

چون قطب دین ز فیض اطلالان در گشت
 از روست لطف در قبح او بریزد راح

<p>وزیر تو جمال تو باشد بقای روح باشی ز لطف خویش تو مشکاکشای روح باشد زینفہ ہامی تو سر ہوم جلابی روح سوی خودش بخوان کہ قولی آشنای روح</p>	<p>آنی کہ حاصل از تو شود مدعی روح ہر جا کہ مشکلی بہت روح را فستد چون فیض بخش ہر جہ بودہ جهان توفی باشد غریب روح بملک و جود ما</p>
--	--

<p>گر ویز سجدہ جلد دریا از برای روح در راه دوست مگر تو شد بند پای روح</p>	<p>در بارگاه آدم خشاک کی ملائکه ای نفس دور مانده ز حق ترک بگیر</p>
---	--

از روح قطب بین ز تو پرسد اگر کسی
پر گو که نیست امر خدای خدای روح

<p>تا چندی نهان کنی ز ما رخ رخ چند نرفته داری از شرم گویند وفا گله ندادند پیر چند رقیب رویه گفت تو عسک و نهامی خویش گذار مناسے نگار من خدادار یباشش ز چشم غیر نهان</p>	<p>بنامی با خدای رانخ بنامے ز پرده حیا رخ از روسے و فامین نامخ کاسے به مناسے با گذارخ پنسان ز همه عاجب رخ با مدعیان مدعا رخ ای گل مناسے با صبارخ</p>
--	--

صد شکر که قطب وین نهاد
بریناک و بر تو سبب ریا رخ

<p>بر کسی بر سر کو تو محظم نشود نه تو اندر که گفت در این خوب تو نگاه بر که از آتش عشقت تن خود را نگه داشت هر که ایمن کار نباشد دلش از تنغ غمت هر که از در زانل رانده در گاه تو شد هر که زنگار طبیعت ز دل خود ببرد</p>	<p>در حریم حرمت محرم و مجرم نشود هر کجا در دل شب دیده بر آرزوم نشود دلش از لعل رخسار تو خرم نشود دل غم دیده او لائق مرهم نشود عسری سعی کند عیسی مرهم نشود بجز خود بشد خشنده عالم نشود</p>
---	---

قطب بین واری کرم عشقت بگدخت
پیش خورشید جمال تو مکرّم نشود

<p>با خدای خود آشنا باشد هر که شد هیچ با بها باشد عاشق از مردمان جدا باشد قبله باطنش خدا باشد کار او دائمی و عابد باشد هر که ز رقت ره نما باشد بهر بے درد کے دوا باشد</p>	<p>هر که از خویش متن فنا باشد بسیج شو تا بهایت افزاید عاشقان را نشانه دگر است گر بظاہر بے قبله آرد و برورش بهر ستگاری خلق با وسیله براه کعبه وصل دارومی در درد عشق بود</p>
---	--

نیست از حال قطب وین آگاہ
هر که با نغمه آشنا باشد

<p>مانند کیمیای مس قلبش چو زر کند وانگه بهر درد کون و را معتبر کند چون تیز ناله کیست که در سنگ اثر کند خود را ز ذوق شوق تو زیر پرده کند سودا سے غیر را همه از سر بدر کند افسوس زانکه غیر توفی کردگر کند</p>	<p>بر گاہ دوست در دل عاشق نظر کند در جان عاشقش نهاد مسرا ز خویش را ہر آہ آتشین کہ کند عاشق از درد رضوی اگر بگویند ز سر عشق عاشق کسی بود کہ ز سودای عشق تو پیدا و باشد آنکہ ورنہ نیست در تو</p>
---	--

در خیال آنکہ ز امروز قطب وین
غیر از غم تو از همه قطع نظر کند

<p>چو طوطی مرغ دل گو یا شکر خوردن منبر دارد کسی تا نگذرد از خود بکلی در دهنی سر از پاسا سازد پاز سر بر آه کعبه صلحش بر صورت بگذرد معنی بدست آور اگر مردی سر موئی ز بهستی تا کسی دارد از ان دور فنای بجز معنی کرد و از خود دم زن بر گز</p>	<p>که هر دم جانب کوی تو پرواز دگر دارد نمیکند به شیر در از تو تا خود را خبر دارد که کس صلحش نه عیند تا خبر از پا و سر دارد که دیدارش به بند بر که چشم او بصر دارد نه عیند تا فغانی خویش در معنی خطر دارد که خواهی کند آنکس که او ذوق گهر دارد</p>
--	--

نداند قطب بین غیر از حدیث شریفی گزین
 چنین کند در قمر دل حرون عشق او برود آید

<p>صاحب دلاان که روی دلا را م دیده اند آسان ندیده اند جمال حبیب خویش تا دست از وجود بکلی بسته اند دانسته اند در روز جهان خبر ندای نیست پروانه وار سوخته اند جمله بال خویش گشتند زنده در بختهای یاز خویش</p>	<p>از پرو و کون دستها بکلی کشیده اند جان داده اند و شمرت با پولش کشیده اند خود را به یار مردم محرم با دیده اند او را از ان زهر و در جهان برگزیده اند و آنکه ببال او بسوزد پریده اند ز ان روحه بخت نکو حمیده اند</p>
--	--

بگذرد خویش قطب بین آنز که عاشقان
 از خود رسیده اند و بیار آرمیده اند

<p>بر آن که قیمت خیزد چون گهر باشد مجوز هر صدنی گوهری که نایاب باشد فنای عشق ندارد و خبر ز بهستی خویش</p>	<p>ز هر که بی بصر افتاد چون نظر باشد چه میکنی صدنی را که سب گهر باشد فنا نباشد اگر از خودش خبر باشد</p>
---	---

دیوان زبان که بر لب بر می شود عجب فرستگان بردارند روی نیاید کسی که از شرف بندیش یافت شرف	بهر چه در نگردد یار در نظر باشد ومی که در نظرش یار جلوه گر باشد بهر کجا که رود شاه سحر و بر باشد
--	--

از رویش تا نشود قطب بین کسی فانی
بد آنکه از خطر مرگ در خطر باشد

در هر مقصد مصلوب آن نازین بود چون دوست پرده بر کند از جان خویش دون همت دست معرفت او در دست نیست ساک و جور خویش بسوزد شمال شمع به زینار جان بخت دست من برین شبهها پرور آورم از در اشتیاق	انجا همیشه روح من اندک بکین بود ببتر ز بادشاهی روی زمین بود آن را که روی دل بسو خور عین بود در مجلسی که دوست بدین همشین بود یعنی که تحفه من در ویش این بود آر سه طریق عاشق صادق من بود
--	---

از سوز عشق سوخت دل جان قطب بین
بند چگونگی آه دلش آتشین بود

گر از تریب خود آن یار نازین بدید ز تریب پرده اگر در برم جمال نباید نظر زان سنبل ار کند گوشه چشم ز لعل رخسار بر توی بگوه نهد اساس جبار و جلالت بریند از مردان و گر طلب کند از بهر تحفه جان کسی	هزار عاشق دل خسته از کین بدید ز جان بسنده آواز آخرین بدید هزار مرده صد ساله از زمین بدید هزار لاله بدل دایع آتشین بدید شود قلندر و از تخت وز کین بدید اگر چه خضر بود جان و کین بدید
--	--

کنند چو کلک قضایش ز زمین بکفر اشارت
ز زمین خویش جهان بقطب بین بدر آید

صبا از کوی آن دلدار مشکین بار می آید و ماوم چون زیاده میشود بوی خوش فلبر از آن جاندار در انبست در زرم صبا او از آن در خواب نگذارند روان مردم وید رو در گوشه روی خوشیت از غیر بر بند شعوره هر که خوانده رو به رو پوار در آید	که از انقباس اولوی خوش دلدار می آید نیستش به از آن هر بار از سر بار می آید که آن سلطان جوانان جهان جو خوار می آید که آن دلبر درون وید بیدار سے آید کسی کو از وصال یار بر خور دار می آید به بین با گش حساب از پروردگار می آید
--	---

مترس از تیر دشمن قطب بین گریه برت بار
که هر جا گنج باشد بر سر آن ماری آید

یارب آن دلبر جانی ز کجای می آید دلبر با نیت که بسیار ر بوده دها برو ای خواجده بر سندر عزت نشین ز ابدار و بغراخت بنشین خلد ز پیر و زیدین و نقی می سنا کر زنگ بر در آئینه که آن جان جهان	که از انقباس خوشش بوی مغانی آید حالیاتیر بقصد دل مامی آید کان دلارام محنت گه مامی آید زانکه بر سینہ ماشر بلامی آید زین تعصب بخدا بوی ریامی آید بما شامی دل اهل صفای آید
---	--

قطب بین بر سر کوشش ز جفا با می قیب
دل منب زانکه مقدر بر خدای آید

درش آمد و این صبا بوی گلوان هر چه بود
کز قسیمش صد گره از سینہ جانم کشود

از سینه زلفین جیادون برنگویا مکتوبه	کاشانی خنیا به دیوانه اتم کرد و مرا ازین بود
آتشش در سینه زلفش و سینه اش در جان مرا	بمهر آتش گشتم و آتش ز دور ملک بود
من بغم ز کسار و یاد آید در میان	بهر مشامه جبار به سان بوی از ان گنار بود
جان شیرین میبندیم به خیر خدا پاروگر	بر سر بالین میاوروی خود بجای زود
ز یاد من خورد نوش به دود بخار شکر	تو به بر قلم می گزین نامی از این شکست حسود

قلمش من ای پندارنده نامند و پارو
 بگر که تا بقصد کنی از کس مستحق یا زود

مناجاتی از نظر منی به کس	س و وجود ما از نظر بیجا کند
خاک ریش ها که در دود پاکشد	بر آستان اهل دین بر که پاکشد
از زهر زهر که به میند جان	فتوی میبندیم که نمازش قضا کند
خوشتر آن که بیدار باشد	و اندر نماز خویش بدو افتد کند
عاشق که بوی او شنوید	زانوی تو روی او که به میند پاکشد
عاشق نباشد که کند پر من قبا	باید ز شوق پر من جان قبا کند

زانوی که گیت زنده جبارید قلمت پرده
 آنکس که خویش را بخدا آشنای کند

کسی که از سحر از درو جانان دیده تر باشد	به از طاعت بیداری که بی آه سحر باشد
ببین چو چو که از کس میبندد و در	کسی که بوی او میند در این چو که باشد
بوی جواهر بغر و شرف است	بوی در درو شرف میبندیم مختصر باشد
نباشد در پند و مکر بغیر از عشق مستان	صدیقا و در عین انفسوده در بخاورد سر باشد

<p>مجموعی ترا بد خود در بین مقام و منزلت نشانی بی نشانی را اگر خواهی اعداد درین راه هست پای زمین خون جگر منور</p>	<p>که منظر نگاه آن زندان سواد از سحر و سحر باشد که گویای چشمی است و در قوفش بنجر باشد که قوت عاشقان کوی و خون جگر باشد</p>
---	--

حدیث قطب بین ابر کسی کی می تواند بود
کسی این تواند یافت که حق بهره برد

<p>آن باه تامل آرا که بر آسمان بر آید بر خاک عاشق اوز در تویی گرافتند از زبر برده بارم گر روی خود نماید یا در بی بگویش گرشا به نیت کشور گزار بدان خود بین و پرتویی بینند دیدارگر نماید بکده بخلق و عالم</p>	<p>نورش چو آفتاب است که رنگ جان بر آید باید حیات خضری باقی بان بر آید سپر گوشه آه و افغان از درد مان بر آید گرد و گدای کویش در خانمان بر آید آه و خروش انجان از عاشقان بر آید جان عزیز پیشک از اس و جان بر آید</p>
---	--

از قطب بین گران یار جان عزیز خواهد
بی فکر و بی تامل فی الحال زمان بر آید

<p>دمی که آتش عشقش ز جان علم میزد دمی که غرقه در یابی او بیم آدم زیر پرده نهان بود عشقش هنوز در آن زمان که من او بهرم بهیم اینجا نبود یک سخن از حرفش زرد و جهان نشدت قلم من جان در آن کانی گانش</p>	<p>نبود جانی و جانم ز عشق دم میزد هنوز خمیه بصر منتری عدم میزد که جان حضرت جانم از قدم میزد زبان جان دم تو حیل و دم بهرم میزد که دست غیب بنام من این قلم میزد روی خود ز حسرت از اطم میزد</p>
---	--

	<p>نمودم سدرم جانان کسی که قطب است جدا از خود و هر توصیف در جرم میرد</p>	
<p>زین نزال یونما سرودی به فنا نگیرد بیارتا گشت زورده تو دورا نگیرد چون کس خدا غم از خدا نگیرد گشتند جدا بسی سر و کس تیغ را نگیرد باشد گوا ادا حق که چو او کس گوا نگیرد تیر و نمایی گوشت نشینان خطا نگیرد</p>		<p>چون هیچ آفریده همانرا بقا نگیرد چو از درد عشق خدا شو که بچاکس باشد عدوی مرد خدا دشمن خدا منکر میباش که رنگ دشمن بر تن نشان این نفاق شارب بی زیم سیا چیت خود را نشان تیر و عاشان کین که سر</p>
	<p>ای قطب من تو خاک دوستان حق در دیده کش که کس به از آن خوبی ندید</p>	
<p>نهال محترم با محبت بار من آرد مرا از زبده بر دم با که مستنظر می آرد زبان را در عشق یار در گفتاری آرد چه نیویا هست که زبانه در شمع آرد که در راه را چنان بر باله های زاری آرد که او توب نرد غم چهره آق یاری آرد</p>		<p>بیل چون در عشق مروه و یاری آرد تنه کو نیز بر بزم امان و شمع آرد بخود که سر عشق یا بخور افش می آرد روز عشق جانان را زبان جانم آرد چو بیل یار زاری کند عاشق کین عجب آرد بجان گشتم تلامع عاشق که جویش عجب آرد</p>
	<p>ز سجد قطب من زانکه منکر بود معنی که قهرش منکران را برده انکار می آرد</p>	
<p>خامدانه نطق مدی با سید</p>		<p>دل را بی که نظر در همه استیا میکند</p>

<p>سیگان بل و بر جمله مایک غیب از تر و خشک نما از آری کی میماند آن نگار ز دل بر آینه میماند چه از با تو ای پدید در این خوش حیران آیا ز قدرش در دیده است یا کز آن</p>	<p>گر بر ایشان همه یک راه شکار میکند آتش عشقش اگر جای بهر جا میکند بجز غمیش در آینه تمام نشا میکند که حیران همه دیدار بهر جا میکند خوشش را کز آن زمان فرد بود میکند</p>
--	---

قطب دین در سر دیوانه بکل است دیوانه
گر سببی جگر همه چه خود را با کز

<p>جانان از پر پرده رخ خویش کرد پدید منه بر آینه نظری سوی من کنی مردان سپردن بستان همچو کجا و نه کس با تهنه تا رخ خوب تو ندید بدر آید سوی تو در نشان در دهان بناهی ای که با همه کجای یک</p>	<p>کز فرقتش ای سوس گز با تو مهربان رسید خوش آنکه در دیده بهر جا و نه هر کس از غم خویش نشد نه رسید ببیند جمال خوب تو هر کور خود رسید آدم بیار بهینه نمود سوی تو رسید عشق است با بجاوه جمال نما تمید</p>
--	---

آنکه با همه کجای یک
تا عشق من بریدم خویش را ندید

<p>کس با تهنه تا رخ خوب تو ندید بدر آید سوی تو در نشان در دهان بناهی ای که با همه کجای یک</p>	<p>نزد اهل سخنان ناقص و سوا باشد زندان آتش لبر و لغزش را در دنیا باشد سایه زلفت خدای همه آید باشد وان و فرد خدایت که گنیا باشد</p>
---	---

عاقل از ہر سخنے بہرہ ور خطے دارد	جاہل از ہر سخنے بر سر نحو غا باشد
عاشقان را بہرہ عشق و لیلی باشد	زانکہ افشای وی از عالم بالا باشد

ہر کسے رو بہ روی دارد و پھری طلبد	قطب بین در طلبش برورد ہما باشد
-----------------------------------	--------------------------------

روزی کہ دوست رشتہ جانم گرفتہ بود	عاشق بدم بہمت آنم گرفتہ بود
میخواست تا ب طلاق دیدارش آوم	در جان شستہ بود و عخانم گرفتہ بود
از ہر آنکہ فاش نسازم رموز عشق	جان را سرور داد و ز بانم گرفتہ بود
میخواست چشم غمخیزہ بیند جمال او	سزا قدم چو روح روانم گرفتہ بود
محرم نبود عقل و خرد در حریم وصل	بیخوش دست و دل از آنم گرفتہ بود
روزی کہ بار بار امانت ہی سپرد	کس را امین ندید از آنم گرفتہ بود

گفتا کہ کیستی تو بگو قطب بین من	گفتم کہ بندہ ات بہانم گرفتہ بود
---------------------------------	---------------------------------

روزی کہ روح نفس خاک کو نبود	اورا بغیر یاد سے رو پر و نبود
روزی کہ ہر عشق میگفت می شنید	یک شمع در دو کون زمین گفتگو نبود
آنجا کہ عکس یار در آئینہ می نمود	چندین حجب رشتہ ہستی ز تو نبود
زان می کہستی آورد و عقل را برد	اورا بہیچ چیز دیگر انس و شور نبود
روزی کہ دید دیدہ جان رو یاز تو	زانگار بستیت سر نور و بر تو نبود
برنگے کہ بوی معنی بکیرنگے آورد	جزوی بہیچ چیز از رنگ و بو نبود

روح تو بود طالب دید از قطب بین

<p>تقن را چو صد زبیره آن گفتگو نبود</p>	
<p>عرق که برنج آن ماه روی سزاده بود بقد یار من ای سر و کرده تقلید دللم باه و نشان آن نغشود مال باب چشمه حیاتش احتیاجی نیست عنان همت من می کشد بدرگه او</p>	<p>چو برگ گل که برو شبنمی قناده بود زیانشین اگر ت این مویش اراده بود که یار من ز همه هوشان زیاده بود بهر که روی بنجاک درش قناده بود که در بروی اسیران او کشاده بود</p>
<p>مجوی عقل و خرد ناصح از قطب الدین دومی که دلش اندر نظر ستاده بود</p>	
<p>هر که خط میستی در خود کشید زنده جاوید میدانی که کسیت کیس میدانی تو گویایی خوش بر که خواهد مرو این میدان شود گنج مقصود از همی خواهد کس بی حجب بنیز جمال یار خوش</p>	<p>بیکمان دیدار یار خوشش دید انگه اندر راه جانان شد شهید بر که دارد با غمش گفت و شنید سیر زبان بیایدش جانی جدید نیستی آمد در آن را کلیب پرده پسند از خود بر کس درید</p>
<p>قطب دین که وصل دلبر بایدت رو تو نپسان شود که او گردد پدید</p>	
<p>باز خانم آرزوی به وصل جانان میکنند مدتی گویند زل اندر نفس را هم داشت ناصرین برده نرآء و غنای میکنند</p>	<p>نمانه بود وجود خویش ویران میکنند سوی نیرم وصل دلبر باز طبران میکنند توجه دانی آنچه درو عشق با جان میکنند</p>

<p>هر کرا بوی از ان جانان سید و شام از خودت بیرون قدیم زان روی آراهم و نیم شب بر خیز و محض حال خود کن پیش دوست</p>	<p>بر سر کوشش فتان چون غم‌لبیان میکنند بمخودی این راه را بر مرد آسان میکنند در دل شب خود علاج درو مندان میکنند</p>
--	--

قطب‌الدین بن خلیفه پیش سگور نورد
زانکه ز کوشش ساکان از اربل عرفان میکنند

<p>باز جانم دم ز عشق دلربایان میزند می از جام وحدت ساقی باقی میخورد گشته فارغ از خود و از غیر خود دیوانه وار باش حاضر ساکان نازنین در هر سحر رو گدای در گه او شو که از رویه کرم وزنگ در مفاسی آن کوی کز وارستگی</p>	<p>غمیمه در کوی حبیب جانفرا میزند زان سبب از بخود بیام بود ای میزند دم ز بزم وصل با آشنایان میزند بر سر خوان وصال خود صلا میزند سکه دولت بنام هر کدایان میزند بر سر تخت سلیمان پشت پاس میزند</p>
---	--

قطب‌الدین در حبیب جوی گوهر پادشاهی
در میان لجه غم دست و پاس میزند

<p>آتش عشقش در نام شعله در جان میزند عاشقان اجمعی بهتر ز درد عشق نیست در بیابان و نهال شمس است او ز بخودی هر که روزی بر تویی از روی جانان دیده است</p>	<p>همچنان مجاشق دم از دیدار جانان میزند مدعی باشد هر آنکو دم ز دربان میزند پای خود را بر سر خار میبلان میزند طلعت امر ز بر خورشید تابان میزند</p>
--	---

قطب‌الدین رایست پندار کسی عشق با
دستان عشق و لبر ابدستان میزند

چو از کلاک تضایع غم و محنت فروریزد	بجایم هر کجا اهل دلس بپند برو ریزد
بفضل خویش دل نهادم در کوی آن دلبر	که خون هر که از تیغش فروریزد نکور یزد
درستی بر سر کوشش مکن عجبم که آن ساقی	یکایم هر زبان از چشم و صدمت یکس بود یزد
خدا یا بی نیازم کن ز غیر خویش مسندم	که آب روی من پیش کسان چون آبجو ریزد
مشو مغرور هر رنگی که بپوشی در ره جانان	که رنگ سرو عشاق درش ازین رنگ بود یزد

زبان بر بند قطب الدین اسرار خداوندی
 که خون عاشقان در کوی او زین گشت گویزد

در رویت دردم که بر بیان میرسد	راهیت پیش من که پایان میرسد
عقیوب واروید بر پیش نهی شد	فرصت قاصدی سوکنعان میرسد
بر خاک آتاش فروریز چشم تر	کالی بآب دیده گریان میرسد
خواهم ز بجز بیا که نم خاک پر من	از ضعف دست من گریان میرسد
بیدر پرده طائر روح کوی دوست	آما بوسل دوست بطیران میرسد

ای قطب من تو پیشتر از هر کس خود میرسد
 کس پیش یا رخویش چو با جان میرسد

خویش بود حال کسی کان چو تو یاری دارد	نخورد غم که مثال تو نگاری دارد
نکند از غم دوران سر مو اندیشه	هر که چون سایه لطفت تو حصاری دارد
گر بی سال جان نرسد در جملت	هر که غیر از غم اندود تو کاری دارد
بروای خواهی که جان نازنه در عشق	آن بری بر سر کوشش ز تو عاری دارد

سخت پرده صفت قطب الدین از عشق

چون نسوزد که چو تو طرفه نگاری دارد

پایان راه ما بحقیقت خدا بود
می دان که راه ما بخدا نزدیک بود
عالم بر از صدای میاموی ما بود
چون دیده بر جمال دلارام بود
ما را گوی مرده که از وی بقا بود
یارب دیگر که گردش دوران کرد بود

ز آن رو که راه ما سر کوی فنا بود
عاجی ره جسا ز رو عاره خدا
امر ز کویس عشق چو بر نام ما ز شد
شرم آیدم ز گشت گمان از راه
ما را چو دست کشته بشمشیر عشق کرد
امر ز رو دلتی که عشقتش عسیرت

هر کس چو قطب بین گذرد از رو چو درخت
از راه بخودی بخدا آشنا بود

گل شکفت و چین و باغ منور دارد
هیچ لویی به از آن نیست که دلبر دارد
کیست که بهتر ازین باوی در سپهر دارد
بمچو من عاشق دل سوخته کتر دارد
هر سر از سلطنت عشق وی افسرد دارد
چه ستمواست که این چرخ ستمگر دارد

نوبهار آمد و افاق معطر دارد
بدریامی شنوم از همه اطراف جهان
جذب عشق مرا بر سر کوشش آورد
هست بسیار در آن کوی اگر عاشق یک
عاشقان سر کورا تو بخواند مخلص کوی
دور افتاده ام از گردش ایام از وی

قطب بین تا شده خاک در نیجا نیست
ننگ از ملک سلیمان و سکندر دارد

وز روی خویش پرده شرم و حیا کشید
وز تیغ عشق بر دل ما ز خاک کشید

دلبر رسید و هستی ما را زما کشید
نمود روی خویش در ما برده محفل و هوش

<p>یارب چه منظری که ز روی تو پر تو سے یک قطره از شراب وصال تو هر که خورد برخاک آستان تو هر کس رو نهاد هر کس که دید و عمل تو در خلوت دلش</p>	<p>هر کس که دید رخت بکوی فنا کشید سرت و در بین که چنان لغزنا کشید کحل بجز رخاک تو در دیده پاکشید قانع شد و ز هر دو جهان پامی پاکشید</p>
---	---

چون دید قطب دین که حجاب تو خویش بود
از هستی وجود خودش دست و پا کشید

<p>بیا چه دوست آید و تیغ فنا زند صاحبدلی که کشید شمشیر عشق گشته که و بیان صدر ندارد در عشق هر یک ملائکه بمقام خود اند بند آه درون عاشق از انست کارگر زاهد بود که در دل تو در عشق نیست فغان کسی بود که بملک وجود خویش</p>	<p>از عشق خویش آتش در جان ما زند می دان یقین که خمیه بملک بقا زند جبریل کے بدرگم مولا لودا زند آدم قدم ز روی شرف بر هوا زند کز نور عشق ملک وجودش جلا زند عاشق کسی است که بجهان پشت پا زند سراسر سر کشان بدم تیغ لا زند</p>
--	--

پنهان شد از وجود خودش قطب دین کام
کو عاشقی که خمیه به پهلوسے مازند

<p>هر که دید از روی دیدان یاری بود عاشق صافش نباشد بلکه باشد مدعی را نده همچون گیس هر چند زین در با آبی پامی خود را و آتش از کویش از جور قیب</p>	<p>باید آزاد اما حتمی گمبار سے بود غیر فکر و کبر خود هر که را کار سے بود از کس کمتر درین ره کمترین عار سے بود نیک نگریه کجا گنجیت با مار سے بود</p>
--	---

بر سر کوی صیب خود مہر از بیم غم چون بود ز نار باطن خود پسندی بیکان	لیست عاشق ہر کہ اورا پیہ از غیاری بود زیر شرقہ ترا ہدان را طرفہ زاری بود
---	---

قطب بین گر عاشقی کو تا نامی ار تو عاشق آن باشد کہ آنرا ناکہ زاری بود	
---	--

آنہما کہ وہا دم سجائش نگرانند آن قوم ز جمعیت باطن ہمہ فردا صیقل نہ دہ اند آئندہ روشن خود را آن پیاگر گمانایہ کہ در پردہ نازست آنہما کہ فنا گشتہ اند از خود تہامی جمعی کہ ندیدند رخ او ز کثافت	آن باخبران جملہ ز خود بیخرا نند از خویش نہان گشتہ و درومی نگرانند کی تیرہ و تاریک مثال دگرانند آن قوم وہا دم ہمگی پردہ در آتند در راہ حقیقت ہمہ صاحب نظرانند حیوان جنفانند و عجب بی بصرانند
--	--

ای قطب بین از پردہ پندار برون سلی زمان رو کہ درین پردہ ہمہ بیخرا نند	
---	--

آن جاہلی کہ غنیت درویش میکند انکار اہل فقر مکن زانکہ مصطفی آئینہ تو ہر کہ نمود پیش چشم خویش بر کس کہ جنگ کرد و نفس غنیت خویش انکار اہل دل مکن ایہ دست گفتت وار و خدا چو جاسے بخل و تسرا می دل	در پیش آئینہ صفت خویش میکند از روی صدق فخر بردیش میکند بینا نیش از انکہ بود پیش میکند خود را اگر چہ پس بود او پیش میکند چون نفسی اہل دل ہمہ بکیش میکند ایواسے بر کسی کہ ولی ریش میکند
--	--

ای قطب بین مثال را ندیدے رقیب	
-------------------------------	--

<p>دائم خدای فکر بد اندیش میکند</p>	
<p>جماعتی که رخ یار در لطفش دارند نهان شده همه در بحر عشق مستان زمین مهبت خود رفته اند تا بروست نشسته بر سر آن کوی لای و بالی و آ اگر چه بر سر آن کوی صاحب قریب اند</p>	<p>بغیر دیده سر دیده دیگر دارند تمام عشق شده کی ز خود خبر دارند رنخل مهبت خود در دمدم شمر دارند ز بهر تیر عشق سینه را سپر دارند ولیکن از خطر عبودیده تر دارند</p>
<p>سکسردان بیابان عشق قطب زمین چنان روند که گویی تمام بردارند</p>	
<p>تا چند سالکان سخن عاشقان کنند فانی شوند جمله ز بود و نبود خویش محرّم نمیشوند بجلو تراسه یار و صفش بعد زبان نتوانند شرح داد مطالبیان جلوه خوبان عالیهم بارا خلیده خار غم گلرخان بدل</p>	<p>کاری که کرده اند عزیزان همان کنند بجویش خویش را سو جانان دان کنند خود را ز خود مگر تباهی نهسان کنند برقن اگر بر سر موئی زبان کنند با ما حدیث جلوه خوبان بیان کنند با گلرخان حکایت این ناتوان کنند</p>
<p>گوید حدیث عشق تبان و قطب زمین باشد که طالبان سخنش داستان کنند</p>	
<p>کو طالبی که نام ترا و روحان کنند طالب کسی بود که درین کوی هر زبان گر طالبی که بهر رضا سے تو ساعته</p>	<p>دل را برای تیر غم تو نشان کنند در جستجوی وصل تو ایشا جان کنند زک نشسته و نجاست خلوت جهان کنند</p>

افسوس ز آنکه نیست درین دهر کاسه یار کجاست سنگ نمک جهان که او ز کف کشتنش دل مریخ در جهان کس	تا در روز عیضا تو ابرم امتحان کن توفیق طلبی ما میس و یکدیگر کن با محنتی که در دنیا در آن کن
--	---

آن را اگر فریغ رخیه شود کن	از صد گذشته محبت از روز سپید
----------------------------	------------------------------

از دل اهل وفا بوی خدا می آید چه رومی جان کعبه که ز روی اخلاص بر دمی ز ابد و در حلقه زندان نشین بنگم آن عاشق صادق که سپان بر صدق بر که او دیده و بدست به بیند که چنان ماندنی که نهان بود پس پرده راز	بشد که ز دل او بوی روقا می آید آن لطیف دل را برب مناس می آید کز دم سر و قوی تریا می آید بیش تیغ سمت بی مر پاس می آید یار بر خطه و روان دل نامی آید پرده برداشته و چهره کفای آید
--	--

تاریخ و بس کوی فنا قطب الدین انزب و راست بر و تیر پاس می آید	
---	--

هر که آرزای سر کوی تو منزه باشد هر که لذت عشق تو نسوزد و خرم چه سعادت با این در و در و با این فایز از هر دو بهار گشت نغمه آواز زنده بود و جهان گردد و بر گش نبود و ولتی بهتر ازین نیست بعالم آزا	آخرش دیدان رخسار تو حاصل باشد لذت دولت دیدار تو شکل باشد بای هر کس بس کوی تو در گل باشد هر که در دلم عشق تو در دل باشد هر که از مرغ دل از تیغ تو بسجلی باشد که بشاق بس کوی تو در دخل باشد
---	--

<p>قطب بین ز آتش جانسوز تو نگر که چنان سخت پروانه صفت تا بود مهمل باشد</p>	
<p>روزی که یار از من بیدل جدا رود آنکس که روی یار ندیده بهم خویش هر تیره دل نه لائق آن یار نازنینست هر توبول را نرسد نامت شامی غافل مباش کنفس از ذکر یار خویش دور راه دوست درود جفا بیدت کشید</p>	<p>زانی که بر دل من سسکین چهار رود باید که سر سبزه صدق و صفارود لائق کسی بود که ز هستی سوارود مماشوق کسی بود که وزین رد فشارود میگویی ذکر او که ترا ندیده دارود بی درد کس ندید که او را شفارود</p>
<p>گوید رقیب قطب بین از کوی او برود عاشق از کوی دلبر جهانی کجا رود</p>	
<p>اسیر عشق تمان را بغم چه کار بود دل نوزاد همه فکر و خیال برید هزار یکی و خیالات او یکی باشد همیشه ز غم و وارسته از جهان باشد نیست عشق اگر یار موی جان بود بر نو عشق شیدا می آن نگاری بها</p>	<p>چرا که سود و زیان عشق خیال یار بود خیال او همه دیدار آن نگار بود کجا چه مردم ز بگیرد عشق هزار بود زگر می می عشق بیقرار بود و فای ماه شان را کی اعتبار بود که خوب زشت جهان ابدی مدار بود</p>
<p>بگوی عشق دل قطب بین ز غم رسته ولی ز سوز غم عشق او نگار بود</p>	
<p>بزدن حال برود جهان سستین زنند</p>	<p>استجا فرشتگان سر زود بر زمین زنند</p>

<p>برنگ بس سماع ہر آفسرین زنند بر خاک آستان سر نقش حسین زنند دانم کہ سو فیان نفس از راستین زنند میباش بر ہونہ کہ فن آتشین زنند عشق کوس حلت تک نہیں زنند</p>	<p>آیند بیگمان ہمہ کہ در بیان عرش در دل چو یار جلوہ کند جلہ کائنات خوش گفت با نیزید کہ وہی ہمہ خداست شکر سباش حال دل اہل شوق را ترا ہر بماند در گرو از ہستی وجود</p>
---	--

چون این طریق خاص مسلسل بندہ شمس
 عشاق چنگ در روش قطب میں پانتم

<p>فرض ہو تو تیرا ایستہ از ہوا نم کرد کہ نہ چو سوی سپار تو تا تو انم کرد ارادہ کہ وہی ہوا چھٹا نہ کرد ز خویش غیب بر سوز ازین ہم نم کرد میان حقوق دین عیب و ستانم کرد تو توئی سدا تو تا گاد شاہ مانم کرد</p>	<p>خیال عشق تو فارغ ازین دانم کرد کدانت آتش عشق تو آتچان تن را خیال داشت غمت تا مرا کشد آخر بہ ہون کہ سوز غم عشق تہ چہ کہ ہون ز من را بہ غمت کچل و نازہ مجنون کرد شمسہ ریس را لوی نم سبے ہون</p>
--	---

پشیدہ تہ ہون تو بہ تر قطب میں
 چنانکہ از خم و صدمت بہ و کشانم کرد

<p>کے وہ کسہ ز غم کا عذاب ہو نہ سارہ و کو نہیں شہ کا ہو و غیر شہ کا عذاب ہو ہم ہر کم بسو شہر یہ خوا</p>	<p>آقا ہوا ہم جدا نہیں و ز یار ہو دلبر جو ہے ہوا سے ہر پیمانہ ہو بی لہوی یار یہ ہر سوز ہر کجی شہ من باہی بند غمت ز ہر روز ہو</p>
--	---

پیدا بین بہانہ کفر احتساب خود	خدمت کفر سچان بسبک کوی آن نکار
تا چند قطب بین غم نہان خوری و گر نہان مدار و رو خود از عکاس خود	
یقین دانم کہ با دلدار جانی آشنا گردو بدر و محنت و پیدا و دوران مستلا گردو ز وصل و لبر جانی عہد و روش زو اگر دو کہ با او ہر کہ ہم صحبت شود و روز خدا گردو کہ مس قلب تو از یک نظر شان کمیا گردو یقین دانم کہ اندر دین و دنیا بادشا گردو	ز ہستی و وجود خویش ہر کس گرفتار گردو کسی کو نیت عاشق بر جہاں ماہ زحما کر کسی کو در دل شب باروش نامد بصدرا کر مرد بردر گم دنیا پرست دون جہاں بیاد و بردر ان حق نہ از سر خلاص کسی کو نیت پر طرقت میکند از جہاں
کسی چون قطب بین با دلبر خود نس کے گردو گر دراد معنی از وجود خود جدا گردو	
ز خود رقیب روی سید را جدا نکرو کس بی رقیب ہر پند و انداز بانکرو کا خرف پاک بچو و ستر شان جدا نکرو کا خرز روی زرو دالم گریہ بانکرو زالیستہ پیر و ہر کہ با کس وفا نکرو	دلدار رفته رفته و لا ترا در انکرو کفتم کہ غم بزم نبود ہمیش کے ہرگز زو بار ہدم و ہلک نہ دیکر از خمی ہو وقت کسی خندو میکند دل در جہاں مند کہ با عہد و بی وفا
ای قطب بین بغیرند اول کس مدہ نہ شمال آنکہ رشتہ دل زو جدا نکرو	
معنی بہتر از سلطانی روی زمین باشد	کسی کو یک زمان با دلبر خود نمائین باشد

<p>زمین و آسمان بنو و جہاں ہی آن کس مباحث اندر پے آزار عشاق سر کوش ہمہ کس در غم دنیا و دین خود بود لیکن برو از خوشی تن گذر اگر دیدار می خواهی برو کشور کشی عالم دل باش گرمی</p>	<p>که از تعلیم گرمی گرو را بر جبین باشد که ایشان را اول شب تا لاله می کشین باشد مراد خوشن آن لبریز و بنا و زمین باشد که شرط بر سر روان کوی دلم خنجر باشد که اندر عالم دل صد برابر از چشم پنهان باشد</p>
---	---

باشد قطب زمین از روی غم زمین منی
 که اندر زمین رو دنیا هم در دل نفسین باشد

<p>و بهیم از درد و غم از دیده ام خون می رود بسکه انگار است دل از تیغ تیز عشق یار که کشد آن یا گاهای زنده می سازد مرا از بار عالم بر اندیشوز ز تار بند</p>	<p>دارم اندر دل چنان دردی که افزون می رود از شره سید اب چشم می چوید می رود زیره سبب سر خطه ام حال گم گویان می رود محض اربابان شنید می چوید می رود</p>
--	--

بسکه قطب زمین ز درد عشق ناله می رود
 آه درد آلود او بالاسی گرمی می رود

<p>مرتا از وصال دلم خود یاد می آید بسی خود قبول طبع آن دلم کسے بود بر دای مشربستان از خجالت لب خود گون بیای عاشق و دلشاد و نشین بر سر کوش چو چندی بر سر کوش نشیند باز میگرد کسی چون بر روی از روی آن دلم یاد می آید</p>	<p>دلم خون میشود و ز بجز در فریادی آید قبول طبع آن دلم را مادر زادی آید که آن دلم از من با قدر چون شاد می آید که آن کشور کشای دلم با یاد می آید گس چون بر سر کوش رسد قناری آید فرشته بر درش بهر مبارکباد می آید</p>
--	--

<p>حدیث عشق ہر کس بشنود وارثہ میگرد بگو ای قطب بن کس از تو و شاد می آید</p>	
<p>ہر چه گویم شب را غیر خدا آن مکنید زلف خود بستہ گزارید پریشان مکنید وصف و تعریف مرد مہر در خشان مکنید پیش مجنون صنغان ترک دبستان مکنید چون نریدید جمالش صفت آن مکنید</p>	<p>در دم ای مہنسان داروی دیوان مکنید خوب رویان بہ تہنہ بند پریشانی من ہمہ چون بے بصر اندہ یقین میدانم عالمان چون ورق عشق نگرند از پر زابدان و صفت نش را بطلاحت مکنید</p>
<p>قطب بن خوش سخن گفتی کی مست خراب عاقلان نفعی می و مشرب رندان مکنید</p>	
<p>ہر کس نظری داشت برویت نگران شد بیل صفت عاشق بخت جاہد وہان شد از کوی تو ہر روز شہیدی گذران شد منصور و رش کشہ آن بار گران شد دیدار تو کے لائق آن بچران شد کی گوہر اسرار تو در گوش کمان شد</p>	<p>تا رومی تو اعمیہ صاحب نظران شد تا گشت گل رومی تو از پرده پدیدار تا تیغ بنجو نریزی عشاق کشیدی ہر گوشہ کہ باری از ملائک نہ کشیدند آہنا کہ خبر از غم عشق تو نہ دارند محرم نبود گوش کرا ز نغمہ داود</p>
<p>فی قطب بن امروز شدہ عاشق رویہ کز روز ازل بر رخ خوبت نگران شد</p>	
<p>در ترمیم حرمش واقف اسرار آمد شکر عشق درین باد یہ خود بخوار آمد</p>	<p>ہر کہ از تیر غم عشق گرفتار آمد بہر ذی سلاکت از خویش نہمان کہ یقین</p>

<p>بحقیقت همه جا کرده ظهور آن دلبر هر که در راه طلب فانی مطلق گردید عاشقی نیست که فایز بود اندر مش</p>	<p>ز انجست عاشق در نخست چو پیکار آمد بیگمان بودگی برده اسرار آمد در در عاشق بیچاره طلبکار آمد</p>
--	---

<p>قطب بین گشت نهان چونکه در آمد لدا ز آنکه پیش رخ دلبر ز خودش عار آمد</p>	
--	--

<p>لذت عشق هر آن بی سز بانی که چشید دید دل بر رخ یار هر آنکس که کشاد چون نیار و ملک تاب وصالش بیشک هر که از خود نر میدست نه بیند او را</p>	<p>پای از هر دو جهان بر سر آن کوی کشید ببخود از ذوق رخسار جانها بدرید اوم خاک صفت بار امانت بر کشید ای خوشا عاشق صادق که ز هستی بر مید</p>
--	--

<p>قطب بین گیت برین راه بگردد و تمند هر که تخم غم او در دل ویران پایید</p>	
--	--

<p>بر سر کوی محبت هر که ما و میکند خانه دل پاک کون از رنگ حصیان زود گوید از معشوق خود روی خود خواهد نمود پیشیه عاشق نباشد صبر و آرام و قرار عشق و رسوائی بهم چون شکر و شیر آمد کیبای عشق بر هر تن قلبی گرسد</p>	<p>عاقبت بر روی جانان بداهت میکند ز آنکه دلبر در دل پاکیزه ما و میکند هست عاشق هر که او هر روز فرود میکند عاشق اندر عشق خود را زود رسوا میکند در دل عاشق طامت کی خودی میکند چون ز پراکش خلاص از تیر گهیا میکند</p>
---	--

<p>ز آتش عشقش سوزد ای قطب بین سرتابا سوز عشقت کاومی را فرود کتیا میکند</p>	
--	--

آتش عشق از دم سر میزند جذبہ عشقش در اقلیم وجود تا غم عشقش سپاہ قلب است در بوای کبیر ویدار یار هر که او گرد و گدای کوی عشق هر گز آن و بر جانی فواخت	شعله از زبیر سرخ برتر میزند آتش اندر خشک و تر در میزند بہتم بر قلب قیصر میزند در نفس مرغ و دم پر میزند طلعنہ بر ملک سکنہ بر میزند و دلش انگشت برور میزند
---	---

پر قوی تا دید قطب الدین ز در است
طلعنہ بر خورشید خاور میسزند

نقش رویت از دم صورتش انجیر کشید ز نغمیش سجد ابا شد و مانند جاوید بچو میوان بجهان آمد و حیوان رفت بای بر سرش کہ مگوی تو فرو رفت بگل	کز بدونیک دو عالم سر مغیبت پدید هر گز انجیر خوشخوار تو اش ساخت شهید هر که از وسوسہ عشق تو از خود زرمید ماند آنجا و دیگر از و جهان پای کشید
---	---

قطب بین را چون نظر بر گل رویت افتاد
شادمان گشت و چون گل ملک وجودش خندید

دیدہ ہر کس کہ روزی بر جمال او افتاد ہر چه باشد در سرش از دین و دنیا تمام پر قوی روزی از آن کس کسی کو دیدہ است یار با آن دلبر کہ می ریزد و ماد م خون ما پیشہ کو در جان چون بود و م شکی	کی رود ہرگز نشاط چہرہ خویش زیاد میرد و بر یاد زلفین پریشانس بہاد از جمال دیگرے ہرگز دل او کی کشاد در چنین عاشق کشی اورا کہ باشد استاد عاشق بیچارہ کے بزدلی بر خود نہاد
---	--

<p>برامید تاکہ روضی یاد خواہد داد و او</p>	<p>بیکاشد جو رو جفا بر محنت آیام را</p>
<p>با خیال یار و اور و گفتگو با قطب بین لیک چون بروی تختی چشمش روی باز کرد</p>	
<p>که ز نوره اندر یار و ز نور خویش سخن بزند لباس ز یاد خود بین به نیم جو بخزند که خود بجالم معنی سنون بجز بر بند که در لباس شیری بکوبد دوست بند بکشد چون در آرام خویش در بند</p>	<p>مجردان اقیقت جامعی گویند در آن مقام که شوند خرقه ز آب شراب برویشتر حدت به بین تو ایشانرا مزید بروی جهان آید جامعند یقین بجز در غایت و در شیخ چشمشان شد</p>
<p>برو گدای سرگوی انجاعت با تو قطب بین که شمانرا بد بر تاج بند</p>	
<p>بر سر از خسروی فقر کلاسه دارد هر که او همچو تومی پشت پناهی دارد ای خوشاد دیده که سوی تو نگاہی دارد خوش گدایست که او همچو تو شایق دارد عاشق روی تو هر گوشه گواهی دارد ای خوش آنکس که چنین قلب سپاهی دارد بی جمال تو عجب روز سپاهی دارد</p>	<p>هر که در باوید عشق تو را سه دارد پشت او را تواند که نهد کس زمین نخافند از رخ تو تیره دلان عالم سرور ملک جهانست گدای در تو آمد گنج غم دور و گواه عاشق محنت و دروغ عشق سپاه دل است هر که بر تو رخسار تو بر روی نعت او</p>
<p>قطب بین از گنہ کرده ناکرده خویش نخورد غم که مثال تو آلمی دارد</p>	

<p>مژده ای دل که صبا فرود دلد آرد شام حیران سپهر آن غم سحران بگذشت خوبست دایره که کند صیحه خود در خود شود عشق و عشوق کند خود را در انما بر تو او بر دل مخافل نقتار جای که کرد و نهها گشت قرار از ما برید</p>	<p>از حریم حرمش بر عهد دید آرد مرغی به دل خسته و او نکا آورد آدمی را ز کف خاک پدید آرد عاشقان با بهانه همه در کار آورد منکران را خود از انروز با کار آورد عاشقان را همه از ان طوبه با قرار آورد</p>
---	--

قطب بین هر چه کند یار کند پیشک و ریب
 هر که بیم زدوم او محنت و غم بار آورد

<p>گدایان عشق از جهان رسته اند اسیران زلف پریشان یار چنان محو خسار یار خود اند نذارند غیر از غم عشق کار فسر و غوغایار تا دیده اند فرود رفته اند از چستان شهر و شهر</p>	<p>بمعنی همه ز انس جهان رسته اند ز جمعیت این و آن رسته اند که از خویش و کون و مکان رسته اند ز فردوس و حور و جنان رسته اند بدان زنده اند در جهان رسته اند تو کوئی که خود از میان رسته اند</p>
---	---

ز شعر نوش و دگرش قطب بین
 اسیران عشق از جهان رسته اند

<p>ای بیخبران مخافل از یار چه آید بر میفکنند از رخ خود پرده ولیکن در پرده عیان باشد و بی پرده نه است</p>	<p>بهر رخ خود داده صلا یار بسیار آید از بهر تاشای وی از خویش بر آید بینند اگر رنگ را عینه زد آید</p>
--	--

از جانب معشوق حجابی نبود لیک بیند رخ یار گرانمایه چو مردان عوسد ازل یار سازید فراموش	هر جا که حجابی بود آن جمله ستا سید از خواب گران جمله اگر دیده نشانی غافل من نشینید اگر اهل وفا سید
--	--

وارسته شویدا از خود از ملک در عالم چون قطب دین گز طالب دین از خدا شد	
---	--

پیش کسی که عاشق اهل نظر بود عشقست هر چه بست بنیاد آخرت ایام بعد را نبود انقدر خطر دیده بگذر هر آنکه فتنه ز زمین چه باک دوری مجوز یار خود از مرد عاشقی ایوامی هر که دور بود از وصال یار	هر چه غیر عشق بود دور و سر بود دانند کسی که دلبرش اندر نظر بود هر کس که پیشتر خطرش بیشتر بود از زیر چرخ هر که فتنه صعب تر بود هر کس که دور باشد از ازل بی بصر بود چون خاک راه باشد خاکش بس بود
---	---

با خویش قطب دین زنی لاف شامی عاشق کسی بود که ز خود خمیبر بود	
---	--

هر که بر سر کوی تو مقامش باشد هر که اوسه تو بر آرد نفس در عالم باد شاه و در جهان ست هر آن عاشق کو بنده آن نیست که از حکم تو مر می چید	شریت وصل تو هر لحظه بکامش باشد زندگی بی رخ خوب تو حرامش باشد کوس دروغم عشق تو بنامش باشد بنده آنست که دست تو ز نامش باشد
--	---

قطب دین رزمند بر مرغ عشق ترا ذوق دارد که چنین مرغ بدامش باشد	
---	--

<p>کسی که با چو تویی دست در مکر دارد ز پیش تو برود دیده بر که اندازد کسی که دور بماند از تو شمع ایمان را بر تو تو زاهد و با نشت و نجات مکن بنزد و لبسد خود و جان خویش تحفه ز کوی او نتواند قدم برین</p>	<p>از هر چه غیر تو با شد از زنده مسرور دارد کسی که از چو تویی چشم خویش بر دارد ز با و حادثه کفر و خطا سر دارد که مست جام ازل مشربی و گره دارد اسیر عشق معین در جهان منور دارد خیال چهره او هر که در نظر دارد</p>
<p>بدید چهره او قطب دین چو روز و روزگار بجز خویش نخواهد که دید بر دارد</p>	
<p>ذوق عشق از جان عاشق کم مباد هست صلیبش مرهم جانهایش چون غم در تو آید نگار عاشقان را طفل اشک آید شفیع هر که نامل باشد از وی ساعتی عاشقان را دست آویزی و کون</p>	<p>هر که بی عشقت در عالم مباد شد دل ما پیش بی مرهم مباد با چکس اندر جهان بی غم مباد چشم عاشق بقطره غم مباد نیست آدم و زنبی آدم مباد غیر از زلف غم اندر خم مباد</p>
<p>در هوای چهره زیبا سے یار قطب دین را یاد پیش و کم مباد</p>	
<p>هر که اورا میل جانانش بود در پیش آور که بیشک در جهان نیست چیزی خود ز بیدردی تیر</p>	<p>در و باید در دل و جاننش بود هر که در دست در جاننش بود داد دارد هر که ایمانش بود</p>

<p>نمیت عاشق هر که آرزو درو نیست هیچ گل سبزه خار نبود در جهان هر که رود اندر طواف کعبه کرد</p>	<p>و اما جانم پریشان بود هر کی گنجیت مارانش بود که غم خار معیانش بود</p>
--	--

قطب دین یکدم کمن در ره محیل
 نیست این راسته که پایانش بود

<p>در حریم وصل جانان هر که محرم میشود هر که از جام وصال او نوشد جرعه کیست دانی بر سر کویس طلبگار وصال در دل هر عاشق صادق که کیره جلوه کرد پیش علمش بود و نابود جهان بکیان بود گر بود چون لاله شمرده سر بر خاک آه</p>	<p>از همه سو در زبان و هر بی غم میشود سخن از خویش و بی پروای عالم میشود هر که از درد دست رو دیده بر نم میشود بیگمان او سر فرزند هر دو عالم میشود گر گدای باشد او مانند حاکم میشود چون بر بنید وصل یارش باز خرم میشود</p>
---	---

قطب دین روزی اگر صد بار بنید وصل یار
 کی تسلی یک زمان از پیش از کم میشود

<p>دلربا عاشق کسی که ز دیده نامنجان بود در حقیقت است عاشق ما هر محشوق او گر چه عاشق بود او ما را چرامی آفرید گر مصور نقشه ما را کلاک صنع آمد و لیک خانه دل رفت درونی ده که همان سیر هر که از هر چند باشد مهران و لبر بدل</p>	<p>گر چه نهانست اما جانمش اندر جان بود لیک میخواهد که اندر عاشقی نهان بود از کف خاک که عقل کل در و حیران بود در میان مقصود است او انزل انسان بود زفته می باید سراسر کاندرد همان بود بیگمان آن یار جانانی در دست چندان بود</p>
---	--

<p>از دو عالم آرزوی ہر کسے ہر سے ہوو قطب بین را آرزوی حضرت جہان بود</p>	
<p>کہ کس را باو هیچ کاری نباشد کہ کس را بدل زو غباری نباشد کہ دروہر زو اعتباری نباشد ندیدم گلے را کہ خاری نباشد بہ از سایہ او حصاری نباشد چو یار منی او هیچ یاری نباشد</p>	<p>از ان ہ کسی را یاری نباشد از ان بہ نباشد کسے در زمانہ چنان زیستن بخش بود آدمی را بر اسے خدا جور اختیار میکش ز غوغائے آشوب دنیا سے فانی اگر یار خواہی گرفتن کسے را</p>
<p>مدہ قطب بین دل بدنیامی فاسنے از ان رو کہ آن را ہر سے نباشد</p>	
<p>مرا و ہر دو جہان را ہمدعا سازو بود کہ در دامن از وصل خود دو سازو نہد ہندش از خاک بادشا سازو درون پر وہ اسرار کار سازو ز آشنائو ز بیگانہ اش جدا سازو امید ہست کہ کار مرا خدا سازو</p>	<p>بکوی خویش چو آن یار آشنا سازو مریض ہبم و در کج محنت افتاؤ ز روی لطف فوازد اگر گدائے را و گر بقدر براند زور کہ خویشش ز روی لطف نظر گر کند گدائے را تواند آنکہ نشاند مرا ہرم وصال</p>
<p>زہیچ غم نبود ہر جاہودان باید چو قطب بین دم خود را ہر دو خدا سازو</p>	
<p>سبزہ و آبروی آن گل در بجان چہ کند</p>	<p>ہر کہ روی تو بہ بیند جہان جان چہ کند</p>

چہ کند

<p>زندگی بہر تماشای رخت می باید باوشاہ دو جهانست گدای ورتو خوب رویان ہمہ چون از اثر حسن تو اند قیمت روضہ رضوان بوصول تو بود</p>	<p>ہر کہ دور از رخ خوب تو بود جان چه کند بی تو کس خسروی ملک سلیمان چه کند بی وصال تو کسی دیدن خوبان چہ کند بی وصال تو کسی روضہ رضوان چہ کند</p>
--	--

قطب بین در زخم عشق تو در جان دارد
 درد تو راحت جانش شدہ در مان کند

<p>اہل فنا کہ دم بہ بقای تو میزند چون از رہ فنا بوصولت رسیدہ اند سر ما بر بندگان طلبکار وصل تو آنہا کہ سرخوشان می عشق گشتہ اند کہ در بیان صدر نشین از رہ شرف پارہ چہ منظری تو کہ ذرات کائنات</p>	<p>جان میدہند و در غم ز فامی تو میزند خود را از بوی تیغ فامی تو میزند در پای اہل دل ز برای تو میزند فریاد ہای ہوی برای تو میزند کوس شہی بنام گدای تو میزند دست امید خود بطنای تو میزند</p>
---	---

ای قطب بین از خویش گذر از آنکہ ناگمان
 بی تو بکوی دوست لوای تو میزند

<p>ہر کہ عاشق نیست با غم آشنائی کی کند نیست عاشق آنکہ از کویش رود جامی درگ ہر کہ از خوان وصال او نوائے یافتہ ہر گدای را بخوان عاشق کہ عاشق در پیش ہر کہ خود را دید دعوی خدائی میکند</p>	<p>درد عاشق از غم شفقش خدائی کی کند عاشق اندر کوی جانان بیوفائی کی کند سرفراز ہر گروہی بے نوائے کی کند جز دل اہل دلی ہرگز گدائی کی کند عاشق بخیر نشین دعوی خدائی کی کند</p>
---	---

عاشق اندر ز بیم و شمش جو جانان میشود
در حریم وصل دلبهر خود نمائی کی کند

جام می آور بدست و بخورد می با همیشه کن
قطب بین عاشق درین کو باوشائی کی کند

پاکبازان که سرگوی تو منزل دارند گشته از سو در میان جهان غایب عشق بازان که نظر برخت انداخته اند آن جماعت که ز خود نمائی مطلق شده اند عقل و علم دل و دین داده تمامی بر باد بانمست بست و گریبان شده اند بر همه عمر	از ازل تخم غم عشق تو در دل دارند پای خود در سرگوی تو نه در گل دارند پرده کی پیش رخ خوب تو حاصل دارند از ره بخوردی خود را بتو وصل دارند کی سر و سینه مردم عاقل دارند حاصل از غم عشق تو حاصل دارند
--	---

هوس او نه نمی از سر خود قطب الدین
در آنکه در سر هوش مردم قابل دارند

خوش آن عمر می که صفت بندگی یار جانی شد عسز در که جانان جوان پارسا گوید ز بیند ز بیم هرگز اگر چاسد بجان کوشا بالماس سخن کی در معنی میتوان سخن بخود که تر بار خوشیتن با فاش میگویی تواندی خورد دامن ز دست ساقی باقی	خصوصاً نیک بختی کو مقید در جوانی شد مقید از آنکه سر از روی ضعف ناتوانی شد سعادت مند هر کوار قضا می آسمانی شد تواند آن مگر کی در وقت از سر نمائی شد مددگار زبان دل زبان بی زبانی شد بر آنکس کو تمامی از وجود خوش فانی شد
--	--

از هستی قطب بین گریز آنکه می طلب آنرا
که در هستی جواب از سو جانان ترانی شد

<p>ملک وجود او ہمہ بر باد میرود نمناک گریه کند دست شاد میرود آنکس که بنده تو شد آزاد میرود چون دید وصل تو همه از یاد میرود عکس رخت چو دید بفریاد میرود بود وجود او همه بر باد میرود</p>	<p>آنکس که دید روی ترا شاد میرود هر کس ز بر غمی که کند رو بسو تو آزاد نیست هر که بود بنده کس با وصل تو اگر سخن میکند خیال عاشق کند بخت پیشه خاشی هر کس که دید بر تو نور جمال تو</p>
--	--

فقوی است زاد باو به عشق قطب دین
 آسان رود کسی که بدین زاد میرود

<p>آیا بود که پیش خدا یک دعا کنند منزل فر از عالم لافتها کنند در دم سازمین و زمان را سا کنند فی الحال جان خود تمامی خدا کنند آنها که در حریم وصالش چپا کنند</p>	<p>آنها که آشنائی خود با خدا کنند پرواز او از قفس بسم مرغ روح آنقوم از عنایت لطف خدای خویش یابند گرز جانب جانان اشارت منزل کنند بر سر کوشش ز شوق او</p>
---	---

با خویش چند بار تینیم قطب دین
 ایشان ترا اگر خدا آشنا کنند

<p>دل ز شوق تو در اضطراب می آید ز جان سوخته بوی کباب می آید بیدر که ز خیال تو خواب می آید که لشکر غم تو بی حساب می آید</p>	<p>بمن ز سویی تو بر که خطاب می آید چنان ز آتش شوق تو سوخته که مرا زب که فکر خیال تو میکنم شبها نشاط عشق از آن از دلم گزیران است</p>
---	--

کسی کہ نسبت نشد گو طلب کن دیدار	کہ لاج ترا نیش از تو جواب می آید
ز خویش بگذر و در راه حق ثوابی کن	کہ آن نگار برآه ثواب می آید

مرد بجلقه زبا و دیر قطب الدین

کہ از دیوان تو بوی شراب می آید

بکوی عشق بازمی بروم تر غم سے آید	چو بروم میرسد زخمی بروم مرسم می آید
از آن در گنج تهنائی بدرود غم گویم غم	کہ بغیر از غم کج غم سے ہدم سے آید
از آن در دل مرا ماند غم چہ تہہ خوست	کہ بروی تر غم می آید و مرسم سے آید
جو اندر زندگی کس وصل آن لب می بند	شدیم جو بای مرغ خود ولی مرگم سے آید
بکن کہ شش و لایان پیش از عالم کنی حلت	دو بارہ بچکسے دان من عالم سے آید
تو بی مقصود عالم گر کنی ایدل نصین حاصل	از تو چیزی کہ می آید ز جام جم سے آید

مسائل امی قطب دین از محنت غم بر سر کوشش

کہ محنت بر عشق ز کوشش کم می آید

آج جماعت کہ نظر بر رخت انداختہ اند	ز ابتدا ہستی خود را ہمہ در باختہ اند
و آہ بر باد و فتنہ بود و وجود خود را	در بیابان شمت پای ز سر ساختہ اند
بہنچان مست ز جام می حدت شدہ اند	کز رہ بخودی خود را از تو نشناختہ اند
آن گروہی کہ رسید بس منزل عشق	ہمہ بہت ہمہ در کوی فنا باختہ اند
دیدہ آنہا کہ رخ خوب تو بی عیب قصور	اول از سوز غم عشق تو بگداختہ اند

قطب دین طوق کبر کسوی او در گردن

عاشقان طوق بگردن ہمہ چون فاختہ اند

<p>ای خوش آنکس کس سرش بہر تو سواد ازل نور عشق تو قرار از ہمہ دل سا برود ماہ یکسان بود نور بلغزشش بدید ہر کسی تاب ندارد کہ بہ بیند رخ تو لذت عشق تو کے عاقل فرزانہ چشید ہر کسے جانڈ بہر تیر نعمت بر دل نیش</p>	<p>خریم آن دل کہ جمال تو تمنا دارد حالیہ قصد دل شعیفہ ما دارد ماہ رخسار تو پویستہ تجلا دارد تاب رخسار ترا دیدہ بنیا دارد لذت عشق ترا عاشق شیدا دارد تیر غم سہمی تواند دل ما جا دارد</p>
--	--

ہر یکس میل ندارد و بجان رسوائی
قطب بین را بجان عشق تو رسواد ازل

<p>در دست ہر کہ جام می از غوان بود خوش عالمیست عالم و استگی عشق ہرگز نیر و آنکہ شود مست جام عشق بجویشیست پیشہ عشاق کوی او دنیا و دین فروختہ عاشق بہ نیم جو چشم طمع ز دیدن اغیار دوست</p>	<p>عیشش بکام باشد و بخش جوان بود آنکس کہ اہل عشق بود ز ندر جان بود آنکس کہ مست عشق بود جاودان بود بم عاشق نباشد آنکہ خودش در میان بود بیر از مرد عاشق از این دآن بود کی در دلش محبت عبرت جان بود</p>
---	---

ای قطب بین تو پیشہ خود ساز عشق دوست
ہر کس ہر آنکہ پیشہ کند خود بجان کند

<p>در عشق تو ہر کہ نام دارد بر خویش مراد بہر دو عالم سرست بود ز جام وحدت</p>	<p>در بندگی اہتمام دارد غیر از خشم تو حرام دارد لب بر لب تو عداوت از دم</p>
--	---

<p>فنیست که خاص و عام دارد مرغ دل با مقاسم دارد عیشش بود جهان بکام دارد</p>	<p>محرورم از رحمت تو کس نیست جانم که پر ملک بسوزد تا جان می عشق تو پیشیده</p>
<p>خوشمال کسی که قطب دین دارد ذوق تو سلف الدوام دارد</p>	
<p>و آنکس که غایت عاشق تو جان چه میکند در صحن باغ او گل در میان چه میکند و دیدار حورو صحبت رفوان چه میکند از مهدی یوسف کفان چه میکند کس بی فروغ روی تو ایمان چه میکند سرست عشق ملک سلیمان چه میکند</p>	<p>بیار درو عشق تو در میان چه میکند از خار عشق تو بدل هر که گل شگفت آنکس که غمی کرده بغمهای عشق تو در بزم جانفزای تو بر کس دمی نشست ایمان حکایت غرض نور روی است باشد تو نگر آنکه بودست عشق تو</p>
<p>ای قطب بین مجوی تو سامان بگو عشق عاشق بگو می او سر سامان چه میکند</p>	
<p>و اما در طلبش دیده گریان دارد با همچو بلبل از غمشس سینه نالان دارد کی خم سز زلفش خار مغیسان دارد عاشق مست کی اندیشه ایمان دارد عاشقش ننگ ز ایمان هم از جان دارد آن حرفی که درین باوید عرفان دارد</p>	<p>هر که او آرزوی دیدن جانان دارد از گل روی وی آنکس که شمیده بوی هر که کرده سفر باوید کعبه دوست غریب دولت عاشق همگی عشق بود زاهدان در غم جان باشد و ایمان در غم دین و دنیا همه بر باد فنا داده یقین</p>

<p>پیش چوگان مصیبت سرا گوئی بود آرمی وضع در پی شکل ملک خوی بود که کم آزار و عجبش و بلا جوی بود عاشق کوی تو با هست و کم گوئی بود در حقیقت بشل چون گل خوردوی بود تا ترا آب روان رفته بهر جوی بود</p>	<p>هر که را روز ازل با چو تو می نمود هر که از یاد گیتی بستم عشق تو ز او هنر عاشق کوی تو به عالم آنست عاشق آن نیست که پر گوئی و بیست نبود هر که در راه طریقت نه کند خدمت پر طالب قرب خدا ازورد و لها بیاش</p>
---	---

قطب دین در چمن جان گل خوشبوئی سخن
 کاسخه در باغ بچینی گل سبے بوی بود

<p>ز شوق سبز عشقش ناله های زار می باید نشان آن جراحت دیده خونباری باید بزم وصل جان محرم اسرار می باید شرا و اسرار سینه اش بر دار می باید دل عشاق کویش از بلا و فکار می باید ز خود مویش و با ولد از خود بشمار می باید</p>	<p>اسیر عشق جانان را از خود بزار می باید دل هر کس جراحت گشته از تیر عشقش هر آنکو در عشقش از خود فانی بود پیشک چه منصور آنکه سر عشق و لب فاش کرد چو در کولش بلا با بر سر عشاق می آید ز دست ساقی باقی هر آنکو جا هم می نوشد</p>
---	--

چو قطب الدین درین راه گو گذر از جان جو پیشک
 کسی کو را بزم وصل جانان با می باید

<p>از همه خسلق بی نیاز بود هنر عاشقان نیاز بود جان عشاق در نماز بود</p>	<p>هر که در عشق سر فراز بود تو اگر عاشقی گذر از نماز گریه با هر نفس از نگذارند</p>
---	--

<p>طالب عاشقان حجاز بود چشم دل شان همیشه باز بود بخدا هر که اهل راز بود</p>	<p>زاهدان گر حجاب میلینند بهر خواب از نمنند چشم بهم نیست پوشیده هیچ راز از او</p>
---	---

قطب دین همچو مجمع می سوزد
کار عشاق چون گذار بود

<p>وز بوی خوش و لکاش تو عطر معطر زاهد که ز تو دور بود گشته کمدار بشمار مگر بود نفس تا دم محشر آز که شود دولت دیدار میر با فلک سلیمان نکند نیز برابر باشد حقیقت ز همه پیمیز فرو تر</p>	<p>ای از رخ زیبای تو آفاق منور صوفی که نیز بیک تو باشد همه سرست آنکس که ز جام می عشق تو بودست اندر دو جهان هیچ سعادت به ازین نیست در بزم وصال تو دمی بر که نشیند محرورم ز وصل تو بر آنکس که با</p>
---	--

باشد چه کس راز همه در سواد راه
ای قطب دین و جانمای و آرز هر در

<p>وز گناه خود پشیمانم خدایا و ستگیر زیر بار جرم و عصیانم خدایا و ستگیر از چنین آشوب دورانم خدایا و ستگیر در جهان همچون سر یانم خدایا و ستگیر از تو باشد چشم احسانم خدایا و ستگیر تا امید از جمله خلقانم خدایا و ستگیر</p>	<p>عزیز دریا سے عصیانم خدایا و ستگیر ز حضور ملاحظتی دارم ز ذوق حالتی در میان فتنه آخر زمان افتاد ام بست همچون خاک زلم در میان خلوص عاک مفلس و محروم ندارم ز ادراہ آخرت دست آویزی ندارم غیر لطف عام تو</p>
--	---

<p>در رهت افتان و خیزانم خدایا و شکیب با اجل است و گریبانم خدایا و شکیب از خون و سوهر و دیوانم خدایا و شکیب از سحر و زور و ماتم خدایا و شکیب همیشه و روز و شب نگر و نامم خدایا و شکیب</p>	<p>زاد راه کعبه وصل تو که بشد مرا آفتاب عمر من و دوزخ دال و دوزخ است دیو و شیطان اگر گنندم و سوخته وقت هر چه پسندم بگیر و منکار اندر ز خاک روز محشر گر بلغز و پاسه از بل صراط</p>
---	---

بگری فروز چری دم زندای قطب زمین
 تو گوین از ضعیف نام خدایا و شکیب

<p>تا ناله رفت و تیز شد شبگیر کوششی کن تو هم قلیل و کثیر تو چنین مانده و پس از تقصیر پاک ساز از خیار چشم خمیر وصل گر بادت ز خویش بیه زنده باش و ز خویش زل بگیر</p>	<p>ای گران جان خواب سر بگیر نیست نیکو درین ره آسائش بیش رفت آنکه پیشتر بزحمت چشم تو کور و یار جلوه گریست تا نیری بو وصل او نرسی پیشتر از اجل بپساید مرز</p>
---	--

قطب زمین بی وصال یار بود
 در جهان از حیات خود و لگیر

<p>جان عزیز صرف کن اندر وفای یار محرم نمیشوی تو بخدا تیسرا سے یار چیزی بدل و گریه نشانی بجای یار گر فوجی گزاردی باشی گدای یار</p>	<p>ای دل صبور باش بجز و بجای یار از نور عشق تا نشود سرخ چهره ات خالی زمین دل بر و از نقش غیر کن شاهان ملک فخر خاک درت گنند</p>
--	---

شهباز دست قدرت جانان شوی اگر هرگز نگشت محرم خلوت سرا سے او	مخ دولت هوا گند اندر هوای یار بگماند هر که مانده نشد آشنای یار
---	---

خواهی بیار خویش نشینی تو قطب من
از خویشین برای برای رفا سے یار

در مقامی که در آن روز نما به شب تار مکسر و دلدار در آئینه جان و یار بعد از آن چون بر بندش مقامی دیگر چون شد وفالی آن نور شود عاشق رویش از بر تو انوار شود همچون عشق حال او گشت دگرگون و نشود بخیر و شر	از تجلی رخسار مرو شو و بر خور دار مخوگر بود که از او بیخ نماید آثار بدر پرده و بینند نسیه عاشق دار نام او گشت درین کوی که عاشق یار و آن تمامیت که باشد مثل چون گلزار ظاهرش با من و تو باطن او با دلدار
---	---

عاشقان سر این کوی چنین تابا باشند
قطب من و من خویش درین کوی گلزار

بیتوتی هرگز به بیند ز رخ صورت یار بغور ز محنت یار و لا تخم که کس گرفت دست سپرد زده از چون مردان رو میاید تا در زهر فکری تست حجاب و نه تا در مس چون شربت حق سپا گوید سازد کس که بر گنده و در و سوس تا	نغم ندارد و سر یک موی دگر از اغیار کحل زنده چند از چمن تا نخورد و نشتر خار گام اول ز خود و عزت خود بر میدار از میان تا زوی او نماید دیدار گشت بازار ترا خلوت و خلوت بازار در حسرتیم حرم دوست نمی یابد بار
---	--

عاشقین از رخ سودای نغم عشق بسوزند

تانا ناز و جوت سر ہوسے آثار

وزیر تو جمال تو خود شہید محض نور
بر ہر چہ تانہی تو از ان سیا گشت دور
حما جب بدلان ہمہ بکھور تو پر حضور
موصوف کمن بدین حضرت تا شوم صبور
آن کہ می غمت دہر کوی تو عبور

اسی از کمال وحدت تو محبت و انقص دور
بر ہر چہ آفتاب قدر سایہ میکنت
دور از تو نیست پہنچ ولی را حضور لیک
تو صابری عاشق بیدل صبوریت
از خویش و غیر خویش فراوش مکنند

گر بادت فروغ ز عشق قطب دین سپور
از آتش محبت او پرورد غم سرور

عاشق سرست را پا زید و با تقوی چکار
پاک کن گریہ دل خواہی رہیہ دل از غبار
توبہ از سید زنی خود میکن اندر نر و یار
در رہ دور و محبت آیم از توبہ عمار
منفعل باشد پیش یار فردا شرمسار
گر نہی خواہی دین رو باشی از مہ کیار

زاہر خلوت نشین بر چشم زہر از سر مدار
لذت موملش چہ الی چون ندر از چشم زید
و دلت دیدار بنود ہر کہ او را زود نیست
بیونما بود آنگہ او از عشق زہر توبہ کرد
ہر کہ مشور ز فی مشوق چہ از تہ نیست
گر توبہ و طالبی از روی دمی غافل نہا

گر نگری از وجود خویش خالی قطب دین
ہر سدریم یار جانی کے ترا افتد گزار

بروہ پندار ساز از نظر خویش دور
تا بکے از تیرگی صبر کئے از نشور
تا کہ بر بخشہ شرم جویم رگایست ز فتنہ

صبح سعادت و مید خیز خواب غرور
ویدہ دل باز کن تا کہ بہ بینی جمال
بند میان بندہ وار بروز عبود جان

<p>دور مرو کیسے زبان آرد آرزو نشان در دل شب عرض کہ جان از جوش را بندگی پیش کوی با دم آنا اثر بندگی</p>	<p>نقدش از جان گزین تا کہ شو بی محض نور ترا کہ تقیر بیخ نرسد حضرت رب شکور محنت و غم بگذرد و در سے نما بد سرور</p>
--	---

بہر حق قطب الدین نامہ روزگار
 از آزاری آرزو سے نما بد حضور

<p>ایمان از روی تو آرد یاد از یاد امدت تو گزیدہ بہر جہد و کوشش و ہر روز از این دو عالم کجارت برود گر چہ خوبان را نباشد عہد و پیمان گوہر پیورا ہی ملوانت کو بہ تصور خوش گر پیورا ہی بلبر دست اور گدین کوی</p>	<p>درد تو شاید رسد نہ میں جو بیان غم نہایت گروی نکلاں از یاد عجز کار تو ساز و خدای کہ کرد ان غم عین آن لہر بود بہر عہد و پیمان غم در بیان غم از رخ مرغیستان غم بہر گوی وی از جور قیابان غم</p>
---	---

اقتضای بین گر گوہر نیاباں
 بہر جو خود صانع بہر نیاباں

<p>نست آن نگ را آس ساز تیر تر اول رفت میرفت خورد نیز میرفت عشقت کیش بندہ اگر نکند گدیت نہ فرید یاد جاوہ کند و در حرم ای ہشیم بلبر خود بودہ تم لیک در بہر کان کہ جلوہ کنان بدہم ورا</p>	<p>از آہ آستین من ایدوستان حضور ایجان زرق پرو تو ہم آورہ و گور کردم غم زین سخن خویش مختصر جان پیش او ہمہ بطبق بہر خاطر امروز قافہ رنگ سے بر گنذر با شمر ہمیشہ بتکر جاوہ و گور</p>
---	--

ہر شب گزارش من در ویش غبیشتر	ہر روز ماہ روی دمی افزوان می شود
------------------------------	----------------------------------

چون قطب بین بصورت طوطی سخنورست	و از و طمع از ان دولت شکرین شکر
--------------------------------	---------------------------------

<p>تشنه عیباش تا دگر کند سویت لفظ پاک کن ز آگنیدہ دل ز رنگ ہستی زودتر تا نماند درہ جویت بیج چیز از خشک و تر تا ہما گروئی از خود نماند هیچ اثر ہرچہ داری جز جوای یار برون کن کہ ہر نفسی کن تو زود ترا بخلہ را از خیر و شر</p>	<p>شب از فرا بخشاں باش بیدار نمی پر کہ بیدار بیدار دل چہ پرو دلدار بہ غم نہ از جد بخت در دل نہ ہواست کہ تیشی کن اندرین او در بیا و شوین اپنی بندار برون آگہ سدر را ہست ہرچہ بینی غیر حق را از ہوایش جہ کن</p>
---	--

قطب بین تا کی ز ہستی دورمانی از خدا	گر خدا خواہی تو از بود وجود خود گذر
-------------------------------------	-------------------------------------

<p>سوی او پی نبری تا تو باقیست اثر عشق باید کہ درین باد یہ گرد رہبر عشق گوید کہ درین باد میندیش ز سر ہرچہ خواہی زمین جس کہ یابی گوید کا نہ درین باد یہ کس تا بہ زمین نیست باید این حال در دست دید سجد و سر</p>	<p>بروای محفل کہ از عشق ترا نیست خبر گوئی مقصد و زمیندان تو ان بر محفل محفل گوید کہ بروی ز جان نتوانست بگذر از جان ہم از دست خود را انداز ہر باید کہ ز خود زمانی عشق کرد نیست مقصود کہ یکبار فنا کرد و مرد</p>
---	---

قطب بین از سر جان بگذر اگر دوری	کہ درین راہ نباشد نہری زمین بہتر
---------------------------------	----------------------------------

ایمانده بپوشیدن گرفتار در درسه قیل و قال تا چند مردان مرشس بوصول شاه باند ماه تو بیزیرا بره تا سکه غافل منشین از خود زمانه خواهی که جلال یار سینه	از راه حجاب خویش بگذار از علم یقین سبق بست آرد تو مانده بریر بند پندار از پیش روی این حجاب بردار در هستی خویش شو تو بیزار از آنکه سازد دور زنگار
--	---

چون سایه میباش قطب چنین است
پرواز کبک بسوسه دلدار

دل از وقت سحر میباش بیام ببج خلوت تاریک نشین همیشه بدش ساکن بود دست تو چه پیشه خود کن چه مردان و داد نوی ذکر حضرت دست اگر جذب مشوره درده شفقت	سهر از بالین خواب ناز بود ازت بایده سنج از رخ یار شو نغافل زمانه بهر دیدار بره احضار پیشه خود نگه دار برون کن از زمل خود نقش غبار یقین می دهن که هتی مرز آکار
--	--

از به طلب چنین گروهی خجایی
بگره خنجر خود در دست نگذار

ای یار هرمان ز کرم دست من بگیر گردل بجای نه و گر از تو عثمان کشد از من کن تو خدست شایسته طلب	طقت دشمنایت از من بپوش و بگیر ازت قدرت و کرم خود عثمانش گیر که خدایت پیشه و کار من فقیر
--	---

شاید که پاک سازم از آلودگی ضمیر
تا بی نیاز گردم از طاعت شاه و سر
گذارد زیر بار خراش چنان آسیر

توفیق دوم که توفیق نام تو
در پرده حمایت خویشتر نگار
یک پذیر از تو نوحه اجم که اصل است

و وصل تو از تو می طلبد قطب من ام
گذارد دور از خودش ای یار پذیر

زان می که باشد از می جام عشق یار
مستیم باز با دهن نور آن گگار
مستی کنیم بر سر آن کوی آشکار
زان می کنیم جان برده یار خود نشمار
ما از شوق یار بود ناله ما سے زار
دارم من آرزو که کند جان من فگار

ساقی بسیار با دهن گل رنگ سبز خمار
خلق جهان ز با دهن تاک ارشوندست
نیمان خوریم می ز کف یار خویش لیک
نقل شراب مجلس دلبر جو جان بود
بلبل ز شوق روی گل از ناله میکند
عشاق در دهکانه مرغ غم ارشوند

زان می قطب من ز سر جان خود گذ
یعنی درین ره آیدش از جان خویش عار

گر بغیر از تو نسوزم دل بر کسے خاکم بسر
هر من زبان عشق میگرد و دوام بیشتر
سوخت و ملک جو دم هر چه بود از خشک تر
آرزو دارم که قربانست شوم بار دیگر
کو چه تو باشی در من باشم از خود بخیر
تا کبلی باشم با سید و صفاست در پی

چون نباشد در جهان کی ز رویت خوتر
و مبدم چون ماه خسار تو افزون میشود
آتش سودای عشقت شعله زور جان من
گرد می صد بار قربانست شوم ای از زمین
رشته جان مرا بپند جان خویش کن
دارم امید بی که بغیر چه زریه سانی یار

قطب بین عشق ترا از هر دو عالم گزیده
زان حجاب بر آستانت رز و شب نهادی

رو تو در بنال کار خویش دست از من بردار
هوش بگذار و چون بیند لعل از روی یار
کوه پاره پاره شد موسی قنار کار و بار
فغانی مطلق شود دست از وجود خود بردار
کوی و خاصیت آن طور از راه طوار یار
چشم بر بند از همه گزشت تا با متعار

ما صحرای دیگر مجاز من که شد منیر قرار
صبر و آرام از کجا آید عشاق در ش
بر قوی از نور جانان منیر بطور اوقار
گر تو خواهی از تحسلی جالش برنده
گر مقامی ز غایت سازد به بنداری جمال
هر حجاب از پیش بر نیز و شومی فغانی او

قطب بین فغانی مطلق آنچنان باید که
کوشود اندر حسدیم یار جانی پرده دارد

کای از می بخوردی و آید از درد دردم
خوابد از دست دلارام خود نشنایم در
مخوابد در وصال یار از خود بخیر
قوت ما از لعل یار و قوت طوطی از شکوه
ز آنکه بر دم میسرد آواز از ویدار و در
ز آنکه از بند ویدار دل کور و گوش مویش کور

جام می در دست ساقی به برت از جام زهر
نیم است عشق از در لای تو باشد گدا
بسیج دانی می بست از خود چیرا فغانی شود
قوت بز بس از چیزی کرد باز روز اول
گوش بر آواز جانان در گرا اهل ولی
تا فغان مجروحم باشم از چینه تنگت مرا

قطب بین خلقت نوز و نوز شین را چندی
ز آنکه در عالم خلقت نیست چیزی صعب تر

نخبر هستی از ندرتیه و علم بر وار

صبا مید و غباری ز کوی یار بیار

<p>بود و بگردید که دیده اش شسته غبار نه گشت بهره در او را تجلی رخ یار ندید از رخ دلدار خوشتر آثار بغیر فکر و لالام خود ندارد کار</p>	<p>بدریده که از خاک درش غبار میست هر آن که آینه دل غبار را نه زود کسی که بر سر کوشش ساخت منزل خویش غلام همت آنم که همتش همه است</p>
<p>حجاب خویش توئی قطب بین همه زمین ز پیش خویش زانی و سر فرو بگذار</p>	
<p>گوئیست بی بهر ز خدا نیز سبب خیر دارند ازین دو دیده سواد دیده و گر ز غبار آدم است و مبینی تو چو کا و خر گر گیت موی می کشیده بفرق سر از آنکه عشق توست بود همیشه مستقر تا در ره وصال شومی صاحب نظر</p>	<p>آنرا که نیست دیده جز در دیده با می سر هر که ازین لایق حق است پس دیده اند و تر که نیست به حق مین کی آدم است در پی سواد و بهاس بشهر آدم آمده انسان گوی هر که در راه عشق نیست از نگار معصیت ز دل خویش پاک کن</p>
<p>ای قطب بین آنکه کن به روی آدم است مردان راه را بنویسند غیر ازین بهنر</p>	
<p>که نیا بز تو موی سر موی آزار که نباشد تو کس را و ترا با کس کار بیچ غافل نشین بهر خدا لیل و نهار این بود دولت جاوید که کردیم خطا صورت پیر همان لحظه به پیش خود آرد</p>	<p>تا تو انی سچان است چنان کن اظهار دست کو تا ه کن از سود و زیان عالم کوششی کن که شناسی حقیقت خود را گوشه گیر و بجز تو که خدای با شناسی بز تو گریش که شیطان ز حسد زور آورد</p>

سعی کن قطره خود را تو بدریا بهرمان
غرقة بجزر شود و در معانی بکفت آر

گشت چون غرقه بجزر کوش قطب الدین
وان گهی گشت پراز گوهر مغیش کنار

زنده گشتم من ز یاد گشته آنم هنوز
در میان وصالش ز یاد آن سرگشته ام
گر تیغ عشق خون من بریزد باران
گر ز بیم وصل آن دلداره در افتاده ام
در بهار عمر داره بر کس عیش و نشاط
زوق شوق یار باشد در وصل و تبانم هنوز
آرزو سے وصل او دورو گریه باز منم هنوز
جان و گویا در خواجم بهر تبانم هنوز
بچه دوران محبتان بر عهد و پیمانم هنوز
من ز بهر دلبر خود دیده گریه نامم هنوز

قطب دین گریه بی وصل جان بود نیز
چاشنی ز ذوق وصلش مست در نامم هنوز

ز جگر یار خود گریه نامم امروز
انسان آمو و حشی ز حیرت
بخت و جوی خورشید چاش
تیای تے یا بزم اربنیم چاش
ندانند هیچکس در مان در دم
عجبائب بی سرو سامانم امروز
میان مرزبان جنید نامم امروز
مشال نوره سرگردانم امروز
که آمد بر لب من جانم امروز
گجوانه را گشت در نامم امروز

مکوا می قطب دین بگریه زین غم
که دارد دست غم و امانم امروز

در ره فقر و فتنه بر که بود اهل نیاز
گر تو خواهی که بقصدوری در ره دوست
به حریم حرم یار شود محرم راز
تو شسته نیست درین ره بخدا غیر نیاز

<p>روی بر خاک در شش که عجب کتیاست باوشاهی نبود غیره ای اندر دو جهان بر چه باشد بود او را منکر در عالم روح در قطره دریای خداوندی است</p>	<p>برنگونی نمود آن را نبود هیچ انباز اوست محمود که با به مانند ایاز بست از هر چه بود در دو جهان او ممتاز تران ماوم بود از شوق می اندر پرواز</p>
--	--

قطب بین از پاره روی بگوشه کن
 که سبب راه در بارگاهش باشد یاز

<p>بغیر از دل با خود شادانم امروز و در کجای بود از در صفا کش چو با بی در بودم گرم از آب بکام و جان سپیده شربت وصل نپاشد احتیاجم با طیب ز من دوری مجو کز دست نتر</p>	<p>که گروه جایی اند جانم روز بود در خاک جهان همانند چو قطب به با بی نشانم امروز خلاص از آتش چو انوار فرو که کرده یا خورد در شام امروز اندیس خلوت جانانم امروز</p>
--	--

بگیرای غم از قطب الدین کنار
 که شادی نیش ز در جاکم از

<p>در حرم چشم هر که شود محرم راز به حجابی که درین ره بود از سستی خوشی و قیامت اگر پرت در عاشق را به پیاز از سر سبیلیم نهی بر دور دست از قیامت که گمان کند عاشق ناز</p>	<p>بجیخت در دولت پیش کرد و روز بگذران خوشی و در گریه بر پیشانی عشق از جان بپوشد ز عاشق هر زمان به پیاز در راه در میان پیش و دست ناز در زبانشد منبر و شیوه عشق ناز</p>
--	---

<p>قطب دین گریه من بدین لبر واری پاسبان باش دران کوی شهبازی دراز</p>	<p>عمری بر آستان تو سووم سر نیاز چون بنده راز خواجہ بود چشم نمکوی دارم امید آنکه کنی جاسے در دم داری نوید آمدن خود به نیم شب تبدیل کارها چو سراسر حکمت نار و درون پرده خود پرده دار کن پیوست با تو هر که سبک از خود برید</p>	<p>شاید شوم بزم وصال تو سر فر از ما بنده ایم خواجہ تویی کار با ساز خوش سماعی که دیده کنم بربخ تو باز چشم بخواب دران نرود در شب دراز عشق مرا رسان بحقیقت تو از مجاز و آنکه درون پرده کن از محراب راز انیت شرطه بخدا از ره حجاز</p>
<p>هر کس چو قطب دین بر باد جو خوش باشد علی الوام تو وصل تو سر سراز</p>	<p>رو به پیش اول او گشته بودید امروز خیمه و بارش برود جهان در اول ما در ریاضی که غیب برینش وید علی بگورنند که میر از جهان جهان منیا ان بود دل که در خانه تا یک بدن منیا ان بود دریم آن یار که انجیا زنده پیش برگز</p>	<p>بید رخساره آن راحت جاننا امروز فیض گیرند از مهر و مه ازنا امروز گشت بنیاز خوش دیده بنیا امروز جانجا گشته و در جهان شده پیدا امروز در در عالم عکس گشت بودید امروز ازون رقیبان شد و اندر سر غوغا امروز</p>
<p>قطب دین گشت نخل از غم جهان نگر کیست در بر چو او عاشق شیدا امروز</p>		

ولاگر طالت سست و باشد نخت تو فیروز
چو او را صد هزاران جاوه باشد بر زبان بگر
اگر خوابی شود روشن لبت چون بخت با
اگر خوابی بیال دبری تری چو پروانه
نشانی از شب قدرت گویم گر قبول افتد

بروزندگان در که او بندگی آمیز
بر آن جلوه که در یابی بر از نگر نیر آفرود
بر شمع دل خود مانده ای یا خود فروز
بر بال و پر خود را تو بر شمع جانش سوز
شب قدر آن می باشد که آنرا آردی بارود

اگر خوابی کنی در پهلوی عشاق جامی خود
موزی از غم عشق تبان قطب بین آمیز

منم گدا و توفی باد شاه بنده تو از
نشسته بر سر کویت مدام منتظرم
مکن حواله تو قتل مرا بفتح اجل
نمیکنم بکس این طسار و درو عشق و دل
ز گفتگوی کسان که عشق تو گفست
براه عشق نشیب و فر از بسیار است
خوش است بر درو مشوق گریه زاری
بگفتگوی قناعت مکن ز اذیت عشق

تو کای بنده عاصی بلبلت خویش بسیار
بدان امید که چشم شود بر رویت باز
نمای بر توی از خوشی جان که در پرواز
شادانک منج بر سار راز من و نماند
نشین سخلوت و در کون سپا غیر فرار
برو بصداق میندیش از نشیبه فرار
چرا که در نه کشاید ز زده و نه نماند
چرا که تا نخشی ز وقت ایوب بماند

هزار شکر که شد قطب بین بر که تو
بر دولت تو عشق از جهان بیان مماند

ای سالک ره بر و حسرت خیز
دلدار صلاهی وصل در داد

یکپس ز شب گشتت بر خیز
در حلقه طالبان و را در خیز

<p>زندان همه می پست گشتند از خویش فنا شدند جمله در بحر فنا شدند همه گم این دوری تست هستی تو</p>	<p>تو هم قدحی بکام جهان ریزی برخیز تو هم ز خویش بگریزی چون قطره تو هم بوی در آمیزی از هستی خویش تن به پریشانی</p>
---	---

چون هستی تو حجاب راه است
ای قطب بین از میان تو بر خیز

<p>هر که خواهد در دولت بر خیزد باز ساکار با از ذکر خدا قرب خدا می یابد باش در خلوت تاریک و بگو ذکر خدا در دولت هر چه بود غیر خدا سوداوان خویش را صوره صفت طلعه شهباز کن</p>	<p>گو بر و ذکر خدا گوی شهباس که دراز کس ندیدم که مقرب شود از راه حجاز مهر بر لب نه در دم در کش و باغچه مساز نصی او میکن و بیرون دولت می انداز چون شوی طلعه آن باز تو هم گروی باز</p>
---	--

قطب بین گر طلعی هست درین راه ترا
بنشین بر سر آن گوی شهباسی دراز

<p>برودت هر که کند در دل شب عرض نیاز عاشقی کن بحقیقت بنج آن لبر بال همت اگر از هم بگشائی دانم وصل آن یار اگر بایدت ای ساکات</p>	<p>اما امید از سر گوی تو میسر کرد باز بگذر از روی حقیقت ز سر عشق مجاز می توانی که کنی بر سر کوشش پرواز نیست آسمان برود جهان غنیزیت و باز</p>
---	--

قطب بین جان بخت دست از هر روی
ورنه این راه شود بر تو یقین دور و دراز

برنی هر که در عجز و معرفت شد باز گذاخت هر که تن خود بر پاره افروخت نیاز همیشه خود کن که دره تحقیق بکوی عشق قدم نه اگر مجاز بود عجب ندان که رسوای هر گرم من	تو اندان که سو یاد خود کن در پاره باز شود بد لب جانیش ماقبت بهمان فدیده ام بخدا هیچ چیز نه نیاز رسی عشق حقیقی تو عاقبت در مجاز عینین که طعل شکم میشود غماز
--	--

اصوت و حرمت پیدای هر سدره عشق
 بکوی عشق بی قطب من در جان دربان

در آنل کیده ترا دیدم طلبکارم هنوز خود بخوبی تخم محبت کاشتی در جان من دید روزی دیده دل بر تو دیدار تو ولفگارم ساخت تیغ عشقت از روزگار تا می عشقت بکلام جان سیده قطره آ نیستم نمکین بخلوت شادمانم از آنکه است	نیست ممکن که حالت دیده بردارم هنوز آن محبت را درون جان بگذارم هنوز بر آنید بار دیگر دیده بیدارم هنوز به بیم و حسلی ایسوا هم که افتکارم هنوز کس ندیده در جهان یک خطه هشتم هنوز بر تو دیدار تو شمع شب تارم هنوز
--	--

گفته پایان کار می قطب من حیرانی است
 گفته ام حیران حیرت ششم بیدارم هنوز

اسی یار دلنواز دل بنده را نواز چشم و راکشای که بنید جمال تو آنکس که روی خوب ترا دید میگمان لطف تو دست هر که بگیرد ز خاص و عام	کارش ببلین به رحمت نبیستین بسیار برگز در وصال برویش کمان فواز گردن بهر دو کون ز وصل تو سه فر آنرا کنی تو در حسبه به از محرابان
--	---

<p>قدر تو هر که را که براند ز دور گمت کس بی عنایت تو بجای نمی رسد</p>	<p>آن کیفیت که آورد و زرش جانب تو باز گر صد هزار بار رود اوره حجاز</p>
<p>باشد زیار بر در جانان شفیع کس مغز و قطب دین نه شبی تا که زینا</p>	
<p>از چهره تو نانا تو انم امروز چون شاخ گیاه و شاخ بی چون ماهی دور مانده از آب بر خاک چو مرغ نیم بسمل و سی لاله که بود در غنچه بر روی شربت چه دیم ز نانا تو دانی</p>	<p>بگرفت غمت غمناکم امروز پیرم رده و نانا تو انم امروز سے میرم و نانا تو انم امروز افتاده و نانا تو انم امروز سزای بدم چنانم امروز انقص از خود بجایم امروز</p>
<p>بجای قطب دین جمالت باشد ز تو چشم آنم امروز</p>	
<p>جانان بیا که سر تو دارم بجان منور تعلیم داده روز از ان اتان عشق شد عمر با که از تو گذشت روح لیک فندی که بر دشمن بقا لب و مید کی گویت که جاسے تو عرض صحت یا صما و صفت بصد زبان کنده عمر با کسے</p>	<p>نه کشیده ام بکوی تو از جان منور آخر نشد ز عشق تو آون داستان منور دارد هوای وصل تو روح روان منور آن درد که بر روان رود از استخوان منور بالا بود مقصام تو از لاکمان منور بر تو بود حدیث تو از عمر آن هسنور</p>
<p>گر قطب دین بر راه تو صد بار جان</p>	

در نایدت یقین کہ بود را یگان ہنوز

بی نیازی تو خدایا و ترا نیست نیاز و وصفت هست اکلان تو ندانی بقیین بصفتہای خودم بارہ و عرض پذیر ولم از پر تو دیدار خودت روشن کن منع روحم کہ گرفتارن چون نفس است در زلزل از کف قدرت جویدیم ریست	یادشاه در بہانی و نسیداری نماز بندگی دارم و بر خاک دیت روی نیاز کہ برویم در خود را بکن ای سوت فرار محرّم خلوت خودتیم کن زبانبند و بساز کششی دہ کہ کند سبب جویست پرواز روی بجای کہ منیخ زیبای تو باز
--	--

قطب بین ملک تست از نو نو از ش خواہ
بنو از ش کہ توفی باد شہ بندہ نواز

ای نغم گشتہ خلاصان ز غم چو این امروز گشتہ روشن جان و جانم ز فروغ رخ او سکل رخسارہ دہ در ہمین بہان چو شکفت پدیسعت حسن ختیقی ز دلیم چون سوز از غم سووہ نریان دہ جہان و از غم مہ و سامان ل درین ہمہ ہاد عم بر باد	کو زوہ خیر در اقصی سلوول و جان امروز چو کمر روشن سہر و خشت ان امروز زوم بہر تماشا بہ کاستان امروز دل کہ میسئل کند یوست کند ان امروز ویدہ کاقتار در ایش جہان امروز نہ دل درین مہم شہ سہر سامان امروز
---	--

دین شیب تکریم قطب بین می بیدار ش
خود بر فتنہ زمین و شدہ چو این مرشد

بر سر کوی فتنہ جلوہ جانانم بس عیش و شادی جہان گر چہ ز بس بر یافت	پر تومی از رخ دو مایہ دیما عم بس تخم در ز غم او در دل ویرانم بس
---	--

<p>هر کس که بپوشد در طلب دست آویز موی خیر بر او کز آن دست نخواهد چای بخش که پیش سعاد بود از بهر عساکم بهل از شوق کمال ز ناله کند روزی چند</p>	<p>دست آویز من از زلف پریشانم پس از نسو و رخ او زندگی جانم پس طفل من چون سبق از عشق گرفتگانم پس تا قیامت ز غمش ناله و افسانم پس</p>
--	--

قطب دین کی طلبد در شب یک چرخ

پر تویی از رخ آن شمع شبستانم پس

<p>نار باغی که تو نور آفتاب کس شعله بکشد ز دست تارکات خوشتر تا به ساقی سستی و موی از خواب تو خود هر دو عمل خویش به رخشا و مال کن آنکه که نمی بردت تو را این دو گریه میرب زین که خدا ان در کس نیست</p>	<p>وز کس غیر تو نکند موی چنان می نالم ز فراق تو ای یار چون جرب ای باد شاه سن بفریاد ما برس تا در به ان حجاب نماید پر کس تا قابلیست در سر او نیست ز به چون ز در کون هست من ز عشق پس</p>
--	---

یون قطب دین هر روز همان ترک که گویی

سنا پستی بر لبه رود لدا ز من پس

<p>بمشین از محنت بیدار و جوانم پس با به با بر با بان نباشد چون بدید نه در تند چون شمع عاشقان و کوی دوست ای بود و تا بغایت از وصال یار خویش هر چه از دنیا و بعضی همه و او کما یاد</p>	<p>مردم ام از هر جا یار خویش در مانم پس میردم چو شیش از پیش و پایانم پس من خوشتر دور و بیدران خود مانم پس ز مشین گشتم بیار خود ز حرمانم پس خالی معلق شدم از کفر و ایمانم پس</p>
--	---

علاج درد خود زان و دستان پرس

فوق وصال یازد بر لبی بصر پرس
عالم گرفته پرتو انوار آن جمال
ای نهشین پرس تو احوال درین
از چشم سر تو ان لمعات جمال وید
بر کوه سحر مژده بگلک وجود خویش
بر کس هر آنچه دید از رویه بد نشان

وز لبی لبه بصارت اهل نظر پرس
انوار آن جمال بر لبی بصر پرس
سید دیده بین در خون جگر پرس
انوار آن جمال ز بر زخم و سر پرس
و است خاک باطن لطیف منظر پرس
انوار از جوی نه غیر زگر پرس

اسرار عشق یازد نمان نیست طلبین

این ز فریب نهفته زهر چرخ پرس

جانان بیار با من بیچاره یار باش
جانم ز تیغ سحر تو مجروح گشته است
چون صد هزار جلوه بود هر زمان ترا
تا چند بقرار بود دل ز اشتیاق
ترا در بر و بسوسه ز عشق ز من
چون هست کیه تو ز نفس نرسد
هر شوق بیاید بهی فوری را چه بجز
تو نما از من خمر است ز باستانا بکج

یعنی ز سحر زهر و وفا یار غار باش
نیکو بسیار در زخم جان نگر باش
کو دیده بهر زین تو صحرای باش
کیدم قرار بخش دل بقرار باش
باز در خشک خویش سیه ز کار باش
آشفته همچو طره مشکین یار باش
در بوته گذار تو صاحب عیار باش
نام من بیاید مؤنس شهر با می تار باش

تو که کز بیان بر می از در جوید خویش

چون قطب من بر باد طرب خاکسار باش

بکوش که جوانی و پند من کن گوش
 به نیم جرعه خلاصی ز غمیشین و بدست
 ورت مدام میسر شود به خوش باشد
 نهان بر دره تکفین و لب و بانی باش
 تن ضعیف و رخ زرد و دیده پر آب
 چیر برگ کاه زمر باد و برنجیر ز جاسه
 بسان و یک شوختر با گر مرز نه بار
 نگویت که هر وقت استقامت و در

مباش کابل و چند آنکه کمر بستند پند من
 مباحش نهانی از ای کاه و زردی
 ز دست دوست لبانم به طایفه از نهان
 غصه نکند نه در در کن و از زود
 چنین مباحش کن در مقام و در حساب
 چو که ز پانی بر ماس کوش و در نهان
 مکن تو غافل و در ز غم و در نهان
 مثال سحر گوی شورش کن به بشو خوش

ببینت پند و نصیحت که قطب بین گوید
 اگر تو مردی سپند او بجان نبوش

کسی که ز شربت دیدار او شیرین بود مباحش
 هر آنکو قطره از جام و صدمت خورد به شویست
 بی که ز غایت خوبی به کس بام دل گوید
 بود او را صبح و شام شاقان خج و در بین
 سز زلفش اگر چه هست دائم حله و لهما
 دمی که ز لطف خود بنوازم آنم چنان باشد

نباشد دیگر اندر سر پرده و در صبح
 چو گویم حال آن که مباحش که در نهان
 برو جان ز اشارت که به آتش که مباحش
 شده نام نکویش و زود من نهان
 علی مزاج من می بود به در نهان
 که موی جان می گویم آنم و در نهان

کسی چون قطب بین که جان بناید در جهان
 نباشد از اتصال یار خود هرگز سزا می آید

دعا که تو مکن یک خط دست خود ز دل مباحش

مکن خیز از این مکن خیز از این

<p>کنج خلوت تاریک بنشین شاید آن دلبر سزایمان نسیب دارد کسی گو عشق او ورزید بغیر از گشتگوی دلبر خود عاشق صابوق در جهان بگذرد اما از دل اگر دیدار منخواهی اگر تو گوهر نایاب منخواهی بدست آری تا زین گهر بسیار ندمار از این غم باشد</p>	<p>کنز یکاه روشن خانه از غم رشید تا بنش برو تحقیق کن یک روز احوال بر پیشانش ندارد در روش مهری فکری نیست در جانش ندیده محکس هرگز که باشد جان و جانانش در آن دریا فکن خود را که پدید نیست پایش چون بسیار شد آتش فتنه از خویش در جانش</p>
--	--

ز شعر قطب درین مضمون نصیب انکار میدارد
کسی کو بیشک شبیه فعل باشد در پایش

<p>روی بنامتا به بنیم گرمی بازار خویش سر ریایی آفتاب از مشرق جانم که من پرتن جواب از تو طلب را من ترانی آمده قطره منصور در بحر تو گم ناگشته بود</p>	<p>مرا می در روی فرست از لعل شساز خویش مانده ام مانند سایه در پس دیوار خویش مکو خوشتر کن که با دم نامید از اطهار خویش ز دانا اتحق تا بری روزی در برابر خویش</p>
---	---

قطب بین را ناما میدارد بحر خود نمود من
آیت لا تقنطو خود گفته گفتار خویش

<p>ای نو میدی فکنده رخنه در میان خویش گر نصیان کرده عمر عزیز خود تلفت بهره شس از توبه هر دو خدا را آبروست از در او سر آد توبه کن مروانده</p>	<p>صدق پیش آور شد نو میدارد رحمان خویش توبه کن پیش از اجل مروان از نصیان خویش قطره آبی بدم از رحمت رحمان خویش وزیمه آلود گیسو پاک کن در دامن خویش</p>
--	---

قطب بین گنج معانی با توفیق آمده

ببین

کلیج خود شبها سر اگر در بر پی نهان خویش	<p>تا نگه این نامه ام رسید بگوش جامه از دست یار خویش بپوش تا شقا ز از دست بچو شش خورشید شدیم از شوق او ز خود میوش وز عمره قال و قیل لب خاموش دست بایار خویش در آنخوش</p>	<p>در شربات عشق بومر دوش که بیا عاشق خسری باقی آبدانی که حسیت لذت عشق چون بگویشم سید این آواز گشتم از همتی به جود خناس در حسرتیم وصال چشمم</p>
---	---	---

گردد و وصل یار می باید
 درین دنیا چه قطب بین بفروش

<p>آن دلبری که سینه گرد زویدلش چون غولبی و سلطانیت او را تغییر نیست چون قطره به بحر وصالش کیه شدیم آنکس که دور ماند ز سرش گناه اوست آن را که نیست در درصال حدیث خویش خواهی وصال خدمت پر طریق کن</p>	<p>خواهم بپر در راه دور دستم بگردش گویم در دنیا و آن جهان جدا آشنش آن کجاست در جهان که کند ترق از غیش باشد حجاب او به از ما از منش با او شکت نخواست کج بود رنگش کوی که کن تو دوست ارادت از دانش</p>
--	--

چون قطب بین هیچ سر ز ادم سر خویش
 گر بایدت که غریبه بچینی ز غریز خویش

<p>کجا روم ز سر کوی تو من در خویش دلم ز هر تو مجروح گشته و بیار</p>	<p>که می رود بهت آب دیده نهان پیش بیا که در قدم تست صحت در پیش</p>
--	---

<p>کنم همیشه بخود با خیال تو سخنان نمیرود نفسی چون خیالت از نظم بیانک عالم قانی خیال و خواب بود نیمخیزم غم دنیا و آخرت سر بود</p>	<p>ز فکر عشق تو میکان گشته ام از خویش از آن شود تو به هر لحظه ام محبت پیش برون کن از دل خود مهرش ای مال اندیش چرا که عشق دلارام خویش درم کیش</p>
---	--

گو که بگذرد از کوی دوست قطب الدین
کجا روز سرد کوی باد شد در پیش

<p>حلقه بند گیش هر که کند اندر گوش گرم کن ملک وجود از شر جذب عشق هر کسی را که گذرد از شر جذب شوق گر نبودی می و معشوق حقیقی بر کار مردی آن نیست که از عیب کنی خود را پاک</p>	<p>باشد از جام می عشق و ما دم در جوش گرمی عشق کند راه طریقه تو در هوش در ره عشق نباشد بخدا کیجو هوش عاشقان هر کوشش همه بودی خاموش برو از در هر عیب کسان را می پوش</p>
---	---

قطب دین نیستی آمدت قرب خدا
کوششی میکنی دور نیستی خود می پوش

<p>پویند کرده ام دل خود با نگار خویش صبر و قرار از من در پیش برده است چون آید آن نگار رو در پیش من تمام زان یار و نواز شکایت نمیکنم خواهم تمام دیده شوم عقل گویش جز آنکه ممکنست بر آن در شمار تو</p>	<p>وز دست داده ام همگی اختیار خویش یکدم نمیکند از دم او برقرار خویش نزد بدانان که همیشه اندکنا خویش این شکوه میکنم مگر از روزگار خویش کز راه دیده دیدم کتم روی باز خویش میسنزد و میگدازد که یعنی عیار خویش</p>
--	--

بسیار در کس از خواستش خواهش و طلبت
مخافلی مباحث یک نفس از کمر و کار خویش

زین شوق نبیند و در دل از دریا
که نم بیند که بر اندر و در جهان پیش
نبود میل تا شامی گل و گلزارش
خوش بود دل کسی که شده بر خورش
که ترا نیست مداوای دل افکارش
هم مگر دروغ عشق کند تیارش

هر که از ستم یار بود از ارش
جرعه از می معشوق هر آنکه نوشید
هر که در زخم وصالش نفسی با او بود
جلوه یار به از ملک سلیمان باشد
ای طبیب از سر میا خرم عشق
در دماغش نه پذیرد در عیالیت و ریا

قطب دین کیمیت درین آه بگو جلالت
آنکه در راه حقیقت بود از خود عارش

زندگیم عشق با دروغ و روان گویم
ایست چو جان میان جان میان گویم
از تن بیجا صلح نام و نشان گویم
عشق چو پیدا شده کون و مکان گویم
گر نبود در زبان تیغ زبان گویم
چهره خوب در شرح بیان گویم

عشق در آمد بجان دل بیان گویم
رفته بر دل جان ز تن آمده جان من
آتش عشقش بسخت بود وجود تنم
گوهر قصود صیقل عشق و می از هر دو کون
گشت زبان و در لعل و شنا گویم
هر چه گویم از دوست از آن خوبتر

مرز خود قطب دین جانش بجان رسد
زنده بجانان چو شد جان میان گویم

هر که داد آمد بر دهن سپرده پذیر خویش
بیگمان شد محرم خلوت سرای پذیرش

یار را با هر کسی که الفتی باشد و لیک	هرت الفتی کجبت در درمی اسرار خویش
شیوه در صحبت و دانی ساکنان	انگه باشد کجبت بر یار با یار خویش
زینچه تپسته چندین رشته زینار تو	زود تر گرد وصل او خواهی بر زینار خویش
تا کی انفسه غمخیزی بود در راه	گرم ساز از آتش عشق بر بازار خویش

فقط بین در راه غمی بر روی آمد مهر
 روزی زیند در راه وی از گنجا خویش

ساکب بیاد در ره عشق اهل زیره باش	از خود بر میده باش و بیارانه میده باش
چون روی دوست را بر تپه ای بر آید	ایمل کبوی دوست تو هم اهل میدان باش
عشاق می ز دوست دلایم در غمخیزند	گر یا شستی تو هم قدری در کشیده باش
از راه بخودی همسم از خود بریده باش	گر مرد قابلی تو هم از خود بریده باش
این راه سوجس جهاق تو خسته است	گر وصل یار بایدت از خود بریده باش
پشت رقیب خم شده از یاد کرد و گذر	پشت تو گوز بار امانت خمیده باش

ای غلطی چه چو یار بر بند الهی بهم
 تو در پناهِ شاد و جبار غمخیزه باش

همی بل از غمخیزان تپتی مروان باش	پیش شمع وصل چون پروانه باش
آشنا شو با هر خسلق جهان	تا توانی از خود ستا بگیا باش
خستبازی کن ز سوانی ترس	گو حدیث عشق تو افسانه باش
بگذر از مستی نبود گر عاشقی	و انگه با یار خود بجان باش
اندرین ره عقل کی آید کجا	ببخود از جسم می جانانه باش

<p>گنبد زار عتقہ مل بہ خرد دیوانہ آتش</p>	<p>توشہ این راہ چون دیوانہ گسست</p>
<p>قطب دین از مفلسی تمہیں شو چون صدقہ قانع شو و پردانہ باش</p>	
<p>گنبد ز تیرگی و چو آب زلال باش دور ز بار و روز غمش پانہاں باش از گنگوی کار جهان گنگ و دلاں باش کہن یاد وصل او و باہ اتصال باش مردانہ دور اندین ہمہ ہمہ و خیال باش از جلن بریدہ خادم مل کمال باش</p>	<p>اسکے دل بید آستہ در بہاں باش خواہی ز وصل ہر شوی ہر فریاد و ہر ایل و نہار و کہ خداوند خویش گو خلقان اگر از فرقہ ازوی جدا شوند چون ہر چہ بستہ و ہمہ و خیالت و رہا خواہی کہ تہس قلب تو چنان کہمیا شو</p>
<p>ای قطب دین محبت تو از قیل و قال خیرین فانی بکوی عشق تو بی قیل و قال باش</p>	
<p>اول اندر دل عمدیدہ بازو آتش در سن ہونعہ بی سرو پا زو آتش روی نبود درین شاخ گیازو آتش ناگمان آمد و در اہل فنا زو آتش اندر اقلیم وجودش ہر جا زو آتش و در دل بلبل سوارہ چہا زو آتش</p>	<p>جلوہ یار کہ در اہل جنا زو آتش ہر کسی را اگر از شعلہ او دہن سوخت چون گیاہی شدہ بووم زغم دوری شعلہ عشق وی اندر ہمہ جا میگردد ہر گرا اہل دلی دید ز خود وارستہ دوش آور و صبا از طرف گل بوکت</p>
<p>از ذوق رخ آن بدیقین قطب الدین شعلہ بود کہ در خسروین بازو آتش</p>	

چون نیست مگر که بگویم راز خویش
مشغول هرگز نیست بکار نیست در جهان
تا کس از در آید در خانه او دست
عاجی تو را که بگفته مقصود را ندارد
از آتشش محبت او خویش را گذارد
تا هر طاعتی در نزدش از روزی در
کس که در پیشش نیاید در پیشش

تا نیم گوشتش در غم و لذت از خویش
تا که نوز گداشته بکار ساز خویش
در سنگت پیش از آنکه از خویش
چندین پیشش نقره بر او حجاز خویش
چون شمع میگردد ز سوز و گذار خویش
تا فلک میباشد بهر خدایان نیاز خویش
تا هر که نیست ز شمشیر نیاز خویش

در هر حال که در پیشش نیاید در پیشش
مقاله در باره عشق و عاشقی

رسیده عشق و در آید در آید
نور در آید در آید در آید
تا هر که در آید در آید
تا هر که در آید در آید
تا هر که در آید در آید
تا هر که در آید در آید
تا هر که در آید در آید

نیاید عشق در عالم در آید
بگوئی عشق و میباشد در آید
مطلق زوار و در آید
بر ارم عشق نهفته و در آید
کجا است تا که کند عشق و در آید
تا هر که در آید در آید

در هر حال که در پیشش نیاید در پیشش
مقاله در باره عشق و عاشقی

در هر حال که در پیشش نیاید در پیشش
مقاله در باره عشق و عاشقی

ولیکن که در این عالم چه میگذرد
 مجوز آنست که هرگز در این عالم
 که در این عالم چه میگذرد
 که در این عالم چه میگذرد
 که در این عالم چه میگذرد
 که در این عالم چه میگذرد

فروغ چهره جهان تمسک میکند
 که در این عالم چه میگذرد
 که در این عالم چه میگذرد
 بیخ ازین عشق در سر خود درده منی
 طوایف که در این عالم چه میگذرد
 مجوز آن کسی باشد که در این عالم

بنامند و شب بچران زده در این عالم
 با سیدی که در این عالم چه میگذرد

مرد آنست که در این عالم چه میگذرد
 هر که شد آن دل سوخته در این عالم
 که در این عالم چه میگذرد
 چندین عشق در این عالم چه میگذرد
 و هر که در این عالم چه میگذرد
 مکنی تکیه بر آنکس که در این عالم
 و آنکه در این عالم چه میگذرد
 باید که در این عالم چه میگذرد

هر آن نیست که در این عالم چه میگذرد
 لذت از این در این عالم چه میگذرد
 ز سبب کس با در این عالم چه میگذرد
 فروغ روش نه کند جانان در این عالم
 هر که از بندگی نفس نگرود از در
 هر کسی زان کنی محرم خود در این عشق
 سگلی که در این عالم چه میگذرد
 هر روزی که در این عالم چه میگذرد

که در این عالم چه میگذرد
 زانکس که در این عالم چه میگذرد

در این عالم چه میگذرد

در این عالم چه میگذرد

<p>تجربہ کروہ بان بکفت دست خویش نہ خامی کہ او بقول انا الحق کتائب عمریت با سبانی دل کرده ام سجد نہ شنید کوس و دبر عشق باریب</p>	<p>سالک چنین شود ز وجود چنین خاص منصور و ار بر سر وارث بود تمام شاید کہ مردم شومی از روی ختم زانو کہ رنجیہ شدہ در گوش اورقام</p>
--	---

از گفتگی عام چه بایست قطب دین
 چون گشته بدو لیس از بندگان خاص

<p>ہر کہ از ہستی خود گشت درین باہ خلاص بحر جود و کرمش موج زنا گشت درم دم غران ہر چند ہر خدا در یابی در عمل گزرتوانی کہ کنی ای سالک ہمچسپس تاب نیاورد فیضانش با نتواند ہر سر کوی حقیقت برود</p>	<p>در بکفت آورد از بحر یقین چون غم قطبہ شغرقہ او گرد و شوار خویش خلاص در کنی فاش تو ترش سر و دست آہ برود حالت دال گوئیے خاص انجاس زان سبب پیر میند درین رہ و مقام ہر کہ بار بر و این راہ غبار خلاص</p>
---	---

قطب دین گر ہو کس در معانی داری
 پای از سر کن در بحر طلب شو غم

<p>کیا روم ز در دوست چون کیم اعراض شد مہر بر آنکہ شکایت نویسم از بخت قلم بہت من انگشت ترا از بحر حیت طبیب و ہر ندر و علاج در در فراق چنین گزرتش سوزان عشق میوزم</p>	<p>کہ دل بریدہ نگر و در مہرش از اعراض کہ یار از من در ویش میکند اعراض روانداشت کہ در و دم بر ہم بہ پیش جمال دوست رہاند مگر از اعراض دودی در و دل من مگر کند فیاض</p>
---	--

اگر حبیب بدوزخ چسبال نباید
بسر سوامی ریاحین بر بدن کتوم وریاک

بر تو قطب بین از سوز در عشق منال
که عمر باست که خوابانست از مهر تراض

از یازمست در دل من زوره نشاط بگذشت عمر من بغم محنت فراق نمود بار و غم و اندوه رو بمن قانع مشو بغم خدای در جهان هیچ کوته کن ز دهن پیران و هر دست چون در ره طریقت پیران قدم نمی	زیرا که هست با من مسکین کم خستلاط هرگز ندیدم هیچکس اندر جهان نشاط شاید در آید از ره شادمانی انبساط تو مثل کاروانی در نیست چون رباط خواهی که بگذری تورمان از بل صراط می رو با احتیاط که شمرست احتیاط
--	--

ای قطب وین محبت ایام دل منم
شاید که یار نیک کنز با تو اختلاط

دلم جدا از تو ای دستار من فتاده ام ز تو دور و دلم ملول شده بزنسیر سحر مژده ده تو بلبس را بجایت که نه ذکر حبیب می گذرد بیا بیدیه و بر مرغان دیده نشین	چنانکه قالب بیجان ز جان ندارد خط ز سبزه و چین دار عنوان ندارد خط که گل شکفت و نی باغبان ندارد خط دل من از سخن این نه آن ندارد خط که دیده بی زخست از مرغان ندارد خط
--	--

اسیر سلسله زلف است قطب الدین
و اگر ز سوز و زبان جهان ندارد خط

می آید آن نگار من ایجان ترا و دایع
شایدی رسید محبت بچران ترا و دایع

سلطان داد گستر عالی همیرسد چون گل شکفت ملک جو دم ز خرمی یعقوب بوی یوسفی از سرین شمید	جور و جنای گردش دوران تراوداع ای آب هر دو دیده گریبان تراوداع آدم برون در کلبه احزان تراوداع
--	--

چون دید قطب بین رخ اوشا کشت و گفت
ای عقل زهن دایم ایمان تراوداع

بی رویه گوهر نشاید مرا فرسخ در اشتیاق روی تو می روی من ز قدم از بر تو رواندی تو باز هر که که باید بزم وصال تو میکنم	هر چند میروم تماشای کشت و باغ بنهاده ام بسینه خود همچو لاله باغ بر جای عهد لب بگشاید شسته ز باغ میوزد از فراق وصال تو اتم باغ
--	--

چون قطب بین سراغ تو اندر جهان کنم
یعنی که من کیم که ترا میکنم سراغ

عمر تلف شد مرا حیف از آن ای دریغ حیف که تا میکنی باز و دیده ز خواب تو سجوانی مشغول شده که تیغ اجل تیغ اجل می کشد بنده آرزو را تو بز و سیم خویش غره مشوزانک مرغ غافل از افوار یار بخیان گشته اند	بیک اجل میکنی غارت جان ای دریغ نخل حیات همه گشته خزان ای دریغ فوق زهم که کند پیرو جوان ای دریغ از همه غنای کند ملک جهان ای دریغ کرده بسی سزگون بخت شهان ای دریغ مانده بخواب غم ز بخیان ای دریغ
--	---

بیشتر از مرگ خویش قطب بین از خود میر
میج گوزنیسار از غم جان ای دریغ

<p>ای ترا لبها بلع و عارض ز لطیف از جنای محنت بهجران چنین بگذاختم از کثافت بگذرایم لگرم جوای می حاصل آرزو دارم شراب فصل تو در زبدم خویش در بهار عمر گل چنین زر گلستان خود در گلستان سخن بسیار که در سیر</p>	<p>بمحو گل از زیر پر و روی بنامی گرفتم آثاری نمانده گشته مزار بود ز آنکه تا با این لطافت بر نیاید از کثیف مردمی کن تا شوم که ساقی و گاه می خریف پیش از آن روزیکه آید بر گل عورت خریف تا بدست آید مراد و سخنهای لطیف</p>
---	---

قطب بین تنه نشین و خشمین بار بار
نکته با من همین گفتند یاران قطب

<p>عمر عزیز رفت هزاران هزار آنرا که زاد ما و رایام باز مرد ما چون گلیم بر سر شاخ و رخت چون لاله دایع بود با عاقبت زنده خوش آنکه زرد روی نباشد زین</p>	<p>حیف دروغ از من و تو بار بار با میچکس همان نبود باید از حیف کو را دو نهفته پیش نباشد ز حیف چرخ فلک کفایت و را اعتبار روز حساب صف مردان کا حیف</p>
---	---

ای قطب وین کوش که فردا بر وز حشر
آنکس که شرمسار بود پیش با حیف

<p>گر تو مرد عالمی شو خاک راه اهل عشق نبرد عالم چون طبع عاشقان کوی است کاروان سازان ره عاشقان اندیکجا گر بظاهر چون گدایانند در معنی شده اند</p>	<p>باش از آشوب و دوران ز یاد پس برو میباش از جور کجور بیش قلبت زده شود از یک نگاه خوش بود حال کسی کوشد سپاه اهل عشق</p>
---	---

آه عاشق بگذرد وقت سحر از نه فلک سرفرو آرید عشاقش بکاک کائنات	باش دائم بر صدر از تیر آه اهل عشق در فرو نهادند باشد آن گناه اهل عشق
---	---

وین میوینا خود نذر و پیش ایشان جرمی قطب بین میباش از جان دستا و اهل عشق	
--	--

گشته ام زار و زار از دور و نهان فراق از غم دور و جدالی مجبور بودم بگم ختم یاز آن روزی که باد لعلار بودم در غمشین ببار بودم جستجوی یار خود میر جان	کس مباح با همچو من گریان و میران فراق زیر بار محنت دور و فزادان فراق فراخ از دور و غم با ندوه همچون فراق من بکنج ناتوانی با بدامان فراق
--	--

قطب بین از دل تمام صفاست چون جان من باشد فراق او منم جان فراق	
--	--

گشتم ز راه مهر و وفا شنای عشق بر کوه گدای عشق بود با بشم بود خوشحال آن کسی که دل خود بعشق داد شد با شاه هر دو جهان بر سر تخت از ما پس غیر غم عشق محتب بودم بر آنکه عشق تو وزم چو زاهدان	گشتم شهید و زنده شدم از بقای عشق باشند خسروان جهان آن گدای عشق ایوای آنکه نیست دلش متلای عشق هر کس که گشت قابل و کشور کشای عشق بارا چونیت زینت ملت و رای عشق عشقم عنان گرفت و شدم در قفای عشق
--	--

از عقل خویش تا شده بیکانه قطب بین مخوم شده بحق نجیب ما در سرای عشق	
---	--

کو هر می که گوش کند داستان عشق	تا نماند حدیث کنم در بیان عشق
--------------------------------	-------------------------------

از فرق تا قدم همگی عشق گشته ام
هر کس بستر عشق کجا پی بر دوسے
زاد حسد بخور که تو خامی و ماتم
تسلیت عشق در دل هر کس که جلوہ کرد
ارض و سما حجاب ره عشق نیست زانکه

بنگر چو ننگ گشته ز بانم زبان عشق
هم خود بیان کنم که منتگشته دان عشق
وانا نمیشوی تو بستر نهان عشق
آگاه در زمان شود از تر جان عشق
وارسته از مکان هم از لامکان عشق

بنگر بیا بدیده باطن به قطب دین
کونایع از جهان شده اند زمان عشق

آمد بهار گشت دل سنگ خاره شوق
بس فیض و مبدوم که ز فیاض میرسد
آسجا که سر کشان سے عشق پوکشند
کشتگان خنجر خوشخوار دلبریم
دیوان: وار جانه جان چاک کرده ایم
عاسد اگر چه منکر با گشته باک نیست

در هم کشاد و غنچه خوشخوار با ورق
رقاص گشته هر طرفی ساسک بحق
زابد تیرگی نمود اندرون نطق
سرخ روی است از اوج چه چو شبنم
مجنون کجاست تا بر او پیش پادشاه
خبر خار که دهد ز گل شو قنداقه حق

از کوی یار پای نخواهد کشید باز
تا از حیات قطب پس باشد جوی ممت

اگر تو مالک عشقی بچستی و پاناک
مجز زاهد شهرای غریز ذوق حضور
بیا بیکده و پای و موی ندان زمین
نماند در دل ما خیر هر تو چیز سے

بنه سجاک در دوست روی خود بر خاک
که خود ندارد و با کس نخواهد از مساک
که میکنند گریبان شوق دلبر سجاک
بیا که کرده ام از خیر خانه دل پاک

رتیب رویہ از احمد زنده ما
گر شمع ز تو گر باشد از قریب چه پاک

شندیدہ ام سخن خوش کہ قطب بین مسکنت
ہر آنکہ عشق نہ ورزید نیستش اور پاک

دانی چہ پست گنج نہان ورتہ مخاک
نما اہل عاشقت درین و بہر بی ثبات
در راہ عشق خلق جہان دشمن بر شونہ
خواہی کہ یار پرودہ زویدار خود برد
واکس کہ جز نہ بخشید از شراب وصل
می دانکہ ہر کہ شربت صلیش شہید جاہست
یعنی کہ باد بر سر اسباب و ہر خاک
تو بر طریق خویش رو و در عشق پاک
چون یار یار باشدت از دشمنان چہ پاک
رو ہموچو گل تو جامہ جان ساز چاک چاک
در زیر بار محنت ہجران شود ہلاک
بیزار باشد از می نمانہ ہای تاک

ای قطب بین اگر تو از اہل علامتی
کو در سراق یار ترا آہ دردناک

بتظلم بدر دوست نمی روبر خاک
سہ طیندی طلبی خاک صفت پست نری
آتش عشق برود بود وجود خود سوز
مختہ تانہ کشتی روز خوشی کہ بپنی
بہتر از خسروی و بہر نیر افلاک
ورنہ اندر رہ او پست بانی چون خاک
تا نسوزی نشود فعل و غشت از سیمہ پاک
لب نخذد اگر ت دیدہ نگرو نمناک

قطب بین چند خوری نم ز بدو نیک جان
غم آن خور کہ نگروی قیامت نمناک

ای خیالت انیس خلوت تنگ
روی خوب ترا کسے بیند
دل بسوی تو میکند آہنگ
کو ز آئینہ اش زواید رنگ

<p>دارم از شادی و دنیای رنگ تا بدارم در و خیال تو رنگ با من و تفکار دارم جنگ سر خود را همی زند بر سنگ هست موصوف با صفات جنگ میرود در است با چو تیر خدنگ می گزیم از و بصد فرنگ</p>	<p>باشمست نرد عشق می بازم نقش خمیر از ورق تراشیدم بر سر کوی تو رقیب مسود بر نیاید ز دست او کاره هر که او کبر و گنه می و زود تا دک آه من بسینه او هر که او طالب وصال تو نیست</p>
---	---

در سراق وصال تو شب روز
 قطب من ناله میکند چون جنگ

<p>مشکلت بار فراق تو مرا اندول که به بند و به واسه سر کویت محل ترا که بسیار بود برده برویت حامل سعی و کوشش کن اگر مردی ای مقبل تا که دلبر کنند اندر حرم دل منزل یکدم از آمدن دوست نگردی غافل هستی خویش درین بادیه از هم گسل</p>	<p>دوری از وصل تو ای رحمت جانها گل چه مبارک سفری باشد و فرج روز سه هر کسی دیده برویت نتواند انداخت بی ریاضت نشود مشکل کس هرگز حل پاک کن خاندول راز مومن ای سلاک پاسبان باش بگردول خود گر مردی اندرین آه درستی از شکست تو بود</p>
---	--

قطب من صاحب دین باش درین رشک
 کس نه بیند رخ آن یار مگر صاحب دل

<p>انفس خود را دارا ندر راه او خوار و ذلیل</p>	<p>گر تو خواهی دلبرت در راه خود گرد و ذلیل</p>
--	--

دشمنان آشنای تو در ملک چو	سر سیر گردن بزین آید بر تنه گردن خیل
جان فدای یار باید کرد پیش از اتصال	مان بر افشان جان خود گزینتی بر خیل
را نگان نبود وصال آن چنان یاری که است	داود اندر بسیار مردان جان سپردن قبل
دست خود از جان بشود راه وصلش مردوا	جان خود را بر بندگان کوچی جانان کن سبیل
تو نه پنداری که مردان وصل آسان یافتند	هر یک پس از نیست آسان آشنائی خلیل

قطب بین دیدار خواهی بر بلائین صبر کن
 در راه او نیست چیزی بهتر از صبر جمیل

راحت دل صیبت دلبر وصال	زندگی پیش نیست بدو اتصال
هر کس بنگر که چنان می زید	آومی از بهت و مرغان بیبال
همت عالی بت گمرد و دار	هر دو جهان میکند او پانال
بیم ندارم که بدو زنج روم	گر نه نمائی به بیشتر جمال
کیست که او طالب دیدار نیست	کیسز موعیت درین قبل و تقال
در صفتش فهم کجا سپه بود	عقل شده گنگ خورد گشته لال

بگذر از هستی خود ای قطب دین
 هستی تو چیست خیال محال

هر که خواهد که رسد در ره دلبر وصال	باید از هستی خود دست بشویند ای دل
هر که از جذب حق هستی خود را بگذراند	دعوی عشق کند آنکه خیالت محال
زانکه از خدمت پیران طریقت نکند	گر همه عمر بکوشد نشود صاحت محال
مردان سر زده درین راه بمنزل نرسند	گر ریاضت کند از دانش خود پنجه سال

حال باید که ترا با دی در مہر گزند ہر کہ از تیر غم عشق دلش افکار است	کہ ندیدیم کہ ز خود باز دہد کس بجمال بحسب جانفش ز می عشق شدہ مالامال
--	--

قطب بین اگر طلبی بہت درین کوی ترا
خوشی تن را بگذارد از غم عشقتش جو پلال

اگر خواہی کہ حل گرد ترا در کوی مشکل بچشم سز ندیدہ میچاکس ہرگز جمال او نباشد عا شق آنکس کہ ز تیغ عشق ہر چہ بوصلش کی رسید ہر کہ خود در ماندگی دارد شہید بخیر عشقت حیات جاودان آرد نہ بنید پر توی در عمر خود زان نازنین گزند	بسجز کوی غم عشقتش مکن جامی کہ منزل جمال او اگر خواہی بیا کشامی چشم دل خوش آن مقبول کورا دلربائی او بود قائل نخت از وصل او خواہی نخر ز من خود گیسل نمیرد مرغ جانفش ہر کہ او را میکند سبل کسی کہ بر سر کونیش ندارد پای خود و گل
--	--

بکوی خود سخا بہ یار جانی اہل غفلت را
مشوای قطب بین اگر طالبی از یاد او غفل

من بچارہ زان باشم ہمیشہ پاسبان دل غم در دل خود را از ان باکس نیگویم من بی صبر بارفتہ عنان اختیار از دست نباشد عا شقان را در جہان باہی از خوشتر خدا چون در دل باکیزہ منزل میکند در	کہ میدانم کہ باشد گنج معنی در میان دل کہ بر کس را نباشد گوش ہوش و آستان دل رہ بودہ دلربائی من ز دست معنیان دل کہ ماہ روی دلبر سز زند از آسمان دل سز تسلیم زان روی ندم بر آستان دل
---	---

اگر اہل دلی خواہد کہ قطب بین ہمہ گیت
کہ میگوید حدیث عشق جہان از زبان دل

<p>از نعمت آرزاکه بگیسرد لاله شادی وصل تو به بنید کسی از دو جهان قطع نظر میکند حال بدست آرزو کی دیده ام تا نکند مرد حرام آنچه هست</p>	<p>نیست تحقیق یقین اهل حال کو بکند راحت خود با خیال هر که بود با چو تو باش اتصال شکل کس حل شود از تمیل و قال وصل دلایم نگردد و حلال</p>
---	---

دیده کشادوست به بین قطب بین
چند نشینی بدیش ماه و سال

<p>بیا که زفته ام از نقش غم خانه دل بگرد و از تو درانی و یک زمان باشی به پیش تیر با دست نشانه دل من اگر شومان جهان را خزانه با باشند نسانه غم محبوب گذشت آخر شد</p>	<p>همین غم تو مرا مانده در میان دل بزار خانه کعبه بگرد خانه دل بزن که گیت نشانی باز نشانه دل خزانه جهان نیست چون خزانه دل مر از فکر تو آخر نشد فسانه دل</p>
---	---

از روی ذوق از آن قطب بین خورد غم تو
که درو عشق تو باشد مرا ترانه دل

<p>گشتم ضعیف از غم بجز تو چون لاله هر کس که آرزوی وصل تو میکند خون مرا بریز شمشیر تیر عشق این ره تمیل و قال پایان نرسد از تمیل و قال ره بسو حال که بری</p>	<p>کز من مانده نقش نمونی بجز خیال زار و نجیب باشد با یک چون لاله و آنکه نایب عاشق سکین خود جمال چون جانبری بدو ترا باشد اتصال ببزار باش در ره و بجز تمیل و قال</p>
--	--

<p>حاجت نباشدت بر پست بامه و سال بگذر زجان که تا شودت محشوق احوال</p>	<p>در یک نفس میر و روان شو بسوی دوست جان چسبیت بند راه تو امیر و پاکباز</p>
<p>دور راه دوست قطب بین جان گذشت زیرا که جان و دوست خیال بود محال</p>	
<p>رشته دل برو از مهر و وفا تیس گسل برو از مردی باشی پیر و صل تا تو خود را شناسی ز تو نبود حال کز ازل تخم غم عشق نبودش در گل</p>	<p>هر که اورا بنو برد در جانان منزل حاصل از عمر نباشد بخدا غیر وصال همی دزد درین ره که شناسی خود را لذت عشق میر سیزد هر میر و صل</p>
<p>قطب بین زنده جاوید ماند عشق لیکن آن عاشق ستر است که باشد کامل</p>	
<p>هر چیز گویمت که توانی بود محال مستی نبات خویش تو دانای کل حال کس را درین سخن نرسد صد قیل و قال خوشحال آنکه یافت بر وصل تو اتصال جانها نثار تو که صبور می می محال در کل کائنات نباشد ترا مثال</p>	<p>ای در صفات وحدت تو عقل و ذم لال حال تو نیست بر دل ما آشکار لیک هر چیز غیر ذات تو باشد فنا شود بد بخت آنکه دور بماند از وصال تو بی صبریت پیشه عشاق کوسے تو یارب چه منظری که بخوبی یگانہ</p>
<p>تعریف ذات تو نمود صد قطب بین یک شمه از صفات تو گوید باطل حال</p>	
<p>بفا و عصه کشیده بسی بفقیر جمیل</p>	<p>بمخون خویش درین راه کرده ام تعجیل</p>

<p>اسیر لفت و خط و خال یار خود شده ام تخم ضعیف در دلم نزار و جان نزار شده ز آب دیده من شد گناه من پر آب ز جگر یار و دوستم خون دل شستم بیا و آن دو سر لفت بر و دیده ما</p>	<p>چیت آنکه یار نیاید مرا ز قال و قیل بیایه بین که تو باور نمیکنی بدلیل چنانکه میدهم یاد از کناره نیل بهمین بود من در ویش را کثیر و قلیل شدند سخواب که بندند بند را چون نیل</p>
---	---

بیایه بین که ز روی نیاز قلب الیه بین
 بر آستانه او کرده خون دلش بسبیل

<p>هر که را چاشنی عشق تو باشد حاصل میشود زنده جاوید یقین میدانم هر که دور زنگل رخسار تو باشد بیشک ماقبل آن نیست که او را خرد عقل بود آتش جذبه عشق تو جهان منخواهم عشق زنده بین می خورد و مستی کردن</p>	<p>باشدش بر سر کوه تو همیشه منزل هر که از مرغ دل از تیغ تو گردد و بسمل هیچش از زندگی خویش نباشد حاصل هر که مجنون شده از عشق تو باشد عقل که ز هستی سر روی نه گذارم حاصل پیشه خود نکند هیچ کسی خبر مقبل</p>
---	--

خطب الیه بین که تو بدیدار خدامی نازی
 رشته مهر دل خویش ز غمیش بگسل

<p>ندارم از دو جهان هیچ غیر ازین مرد دل ترکوی یار سفره بین که کم نتوانم مرا که از دو جهان جز درش بنیایم مرا ز عمر عزیزا مقدر بس است اگر</p>	<p>که تیغ عشق زنده مرغ جان من بسمل که پای من بسر کوی او نشسته بگل کجا روم سر کوی که را کنم منزل بعاشقان سر کوی او شوم داخل</p>
--	---

اگر تیره روی قطب زمین طالب است
بره تو هستی خود را ز یکدیگر گیسل

توئی که جلوه و بی صورت گل و بلبل
به لباس که خواهی نمیکنی جلوه
و که یقیناً به رخسار خویش بر فگنی
ز رنگ خارده پرن آوری گل تازه
عنایت تو ز فر ایل بدش جز
توئی که فیض تو عامست بر همه اشیا

توئی که خویش عیان مشوی بصورت گل
گهی حسن گل و گه بکسوت بلبل
ز جان جسد خلعت بر آوری غنفل
بباغ سرو سهی را تو میدهی گل
که شد با هم تو موصوفت صاحب لاله
توئی که قدرتت از گل بر آورد سنبل

جدا از تو زود سوی باغ قطب زمین
که بی تو اش نکشاید گره ایسا نعل

باید که پیش من کن عمر بی عمل
یکدم مباحث غافل از احوال مشتین
ببینی جمال دوست به جان فزونی
جان را کرده می بخشیند بجای جان
نفس تو بزرگست نذار در صلاح
اگر آیدت بدل شرفیض عام حق

ز ان پیشتر بکوش که آید ترا ابل
خواهی براه عشق شود شکل تو حل
گر دیده دل تو ندارد رنگ سپهر
در آنکه بذات او نرسد بجان حل
غافل مباحث نیم نفس از بیگانه
خود را نگار کارگان با بسا بجز

پرور کن بجانب ولدار قطب زمین
غافل مشو که تا کنی بال خویش شل

آن سرو و فیض شجر ارم که از من بود دل
در باغ سرو میشوید از قاشق خجیل

<p>هر جا که بیلچه میکند از ناز خوشش در راه دور مرگ خودت خستار کن چون کس بند خویش نیست سوت</p>	<p>صبر و قرار می برد از جمله دل نزل بهر چیز غیر دوست بود جمله آبل در راه یار بند خود از یکدیگر گسل</p>
---	--

ببخویش باش ز سره و لدا قطب بین
میباش از وجود خودت در آنما نخل

<p>ای زلف من سرکش تو سر اسر بلا می دل از کوی تو سفره توان کرد جاسنبه هرگز نمیرد آنکه خورد آب زندگی عمر سیت دل ز بجز تو برست و ناتوان از شیرگی دل نتوان دید روسه تو</p>	<p>بر رسته ازو شده بندی بیای دل پیوند زانکه گشت تو برشته های دل وان در دوان تنگ تو باشد برامی دل در شربت وصال تو باشد شفا می دل ز آن روی سعی میکنم اندر مفاسی دل</p>
--	--

چون قطب بین مقام دل آرام دل بود
جان عزیز چون نه کند کس فدای دل

<p>گر تو خواهی ز یاز خویش بهصال نه رسی در وصال آن دلبر جان خود را نشا ر جان کن بگذر از قبیل و قافل و گره روی قبیل و قائلت بدان همی مانند این بودیانی تو بود ز روی مرد باید که قطره خود را</p>	<p>در طلب یک زمان کن ایصال تا نگیرد ترا از خویش ملال تا شود و وصل یار بر تو حلال بمچو مروان بدست آور حال گر کند و صفت مال کس دلال تو توید دست مانده چون حال غرق سازد درون بحر وصال</p>
---	--

بر خور از وصال دلبر خویش / زمین بود مثل مرد اول کرمال

قطب زمین گره وصال میخوابی
خویش زار زار کن چو بلال

گر ندانم سر سوزی غیر از غم که نم
شک آب و دل زار تا نو شکسته خنده
سز زده از دل من ای وقت گل پر خم
خود سخن بگویند از غم کسی بگویند
کی کشد دل سوخته از بخت چمن
چنان بزم نویسد به روی گفته

انچنان نته رخسار بت خویشتم
بوی او می شنوم و بدم انگلشن جان
هر کسی در بدر اندر طلب بویست
ز رود یک نفس از ملک جویم بیز
تا شگفته گل رویش انگلستان
نام آنرا ز سر صدق آید بختان

تا بر آفرودخته در انجمن بیان آتش
قطب بین سوخته آتش آن انجمن

تا در ره وصال تو پایانه سر کفم
شاید که دست با تو دمی در کمر کفم
شبه با بزم عشقت در غماری بسر کفم
بیان میدهم بیا که لب خویش تر کفم
شاید که حرف و قدر عشقت ز بر کفم
فی الحال دیده را ز سر خویش بکفم

خدا هم که ملک دل همه ز بر کفم
بگرد ختم ز بجز جو موسی بیسان تو
در آن دمی مقدر است ای آرزوی جان
آب حیات در لب لعل تو ظاهر است
پنهان از آن شدم بدل در و من خویش
گر دیده سوی غیر تو نیک ره نظر کند

گفتی که قطب بین کسی غیر من مناز
گر جان بود ز بر تو قطع نظر کنم

<p>سپهر تو هیچ روز بدر که جان آفرین کنم هر دم در آردم رخ خوب خود نظر خواهم جهانیان همه جانها بکنج بند شبها خواب زگره مسته چه میبرد</p>	<p>باشد که کاینفس خودش غمشین کنم شادان بدین جهت ال اندر بگیرم کنم تا یک یک شاد تو ای نازنین کنم ناز روی آه و ناله بران در چنین کنم</p>
---	---

کفتی کتم زو عمل خودت شاد و طلبین
 امر در آن نشاط و خوشی بهرام کنم

<p>خفتی کن و از خاک تیره بر دارم بخاک پای خود ای یار نازنین که عنان دل چو دست تو در آید هم بیا در دلت شکم سجای جان باشین</p>	<p>که من بجاک مذلت پس گرفته سازم قبول بود که خودم از دور نگذارم تا کجا بدام سر زشته راز اغیب یارم که بی جمال تو از عمر خویش بزارم</p>
---	--

حسب کفت که امثال قطب بین از پی
 جواب داد که امثال بهتر از یارم

<p>جانان بیا که مهر تو از جان گرفته ام گشتم ضعیف زار چو سوی میان تو روز است از کف تو باوه خورده ام تا گشته ام جدا از تو ای یار هر بان بنامی رخ ز پرده که در آفتاب تو در پرده پنجه غم مویخ جو گل نام</p>	<p>باشین درون دیدن ادای تو رویدام از بسکه بار محنت به بران کشیدام غافل نیم چو چاشنی او چشمیدام روز خوشی ز گردش دوران نایدام از هستی وجود سبک بریده ام که دست دوری تو گریبان دیدام</p>
--	--

دلبر شنید نامه روانخان قطب بین

نمود روی خویش از آن آرمیده ام

تا بوی صلتش آشنا گشتم ز خود بیگانه ام گشت روشن از فروغ روی او کاشانه ام میرود در مجلس بر خاص و عام فسانه ام بر سر کوی فنا باشد از آن روخانه ام کز شراب خم و حدت پر شده چمانه ام من منعی مست از جام می جانانه ام	تا قتلان معذور دارندم که من بویانم باز چون گنج آمد در دل ویران شست گشتم رسوای عالم در غم عشقش بین نیستی باشد شان بحاشقان کیمی او بیخودی گر میکانم می محاسب منعم مکن اهل ظاہر گر بصورتی برستی میکنند
--	--

آتش سوزایی و بر قطب زمین بر گرفت
ز آن چو آتش بقیه از عشق او بجای نام

همال دل خویش باز گویم نمهای شب دراز گویم پنهان درم نه باز گویم می نوشتم و در محب ز گویم از روزه دارم باز گویم با او سخن از حجاب گویم	ای درست بیای که راز گویم آنروز که محرم تو گویم از بیم قیب شد محشقت تو بر سر زبانشان باز آید و هر خوشستن بین حساجی که در آید از زمین
---	--

نشین توبه قطب زمین زمانی
تا قصه جانگداز گویم

بمحمد نهد که با ولد در جانی هم زبان گشتم چو کاش عشق سید است رسوای جهان گشتم	بگرم شستوبانی که چه زار و ناتوان گشتم بمان بودم که زبان عشق با هم با جان گشتم
--	--

زبیر شریعتی گر پائمال برو و غم بودم بران بودم کہ تر عشق را نماند کنم لیکن بدم شرم و در همچو آن گان سبب خشک سابی باران بسی در کج غم بودم زبان از خلق بسته	بجز تندی که آخر از وصالش شادمان گشتم حدیث عشق از دل سرزود من داستان گشتم حیاتی یافتم از وصل یار و زنده جان گشتم زبان جان من او گشت با او هم زبان گشتم
---	--

چو در وقت بین دلدار جان منزلت
 از آن برگرد و من مبر حاشا با بیان گشتم

بکوی عشق هر دم با دل نگار می آید بجز تندی که از عشق تندی سر می آید میجو میجو که بیدار میسر من چو شریک نریزید بجز او نیست نگیزد خرد او	درم نیست از آن با دیده خونبار می آید گرم صدم بار اندازد درش ناچار می آید از آن بجز و بکوش خالی از غبار می آید با مید خریداریش در بازار می آید
--	--

گواه عشق قطب الدین چه باشد بیدار
 بکوی او از آن با دیده بیدار می آید

بیدار خویش تا همچو آن گشتم بنرمش که حرفت گدا و ساقی چو مجنون در هوای وصل لیلی فرورستم در بار حقیقت بدستم و او یک پیانه ساقی تو نگشتم از کج معانی	ز خویش و آسنا بگانه گشتم گهی شمع و گهی پروانه گشتم میان عاقلان دیوانه گشتم در آن دریا در کیدانه گشتم چنین بدیدم در آن چایانه گشتم در آن دریا در کیدانه گشتم
---	--

اشک چشم چو قطب الدین با دیده از خویش

انیس خلوت بیانه گشتم

یار به صفت لذت جانان که گویم
خود جان بر تن بنده بیچاره و میباید
منزله پس بودید قدرت جانان
بنوع عجب از کبر پر است از به چویم
منم مکن ای محسب شهر مستی
گد که روه پراز سیرت خویش بسویم

چون خیمه زده در دل و رو کرد بسویم
گر راست برسی بحقیقت من از دیم
چون قطره در یابی خدا و ندی اویم
خواهم که رود باز جان آب بگویم
با خود نتوانم رد وصلش که بسویم
بخویش مگر باوی و حسن بسویم

شاک دل قطب الدین از ویافته
مسلم کن ای عاشق تا ویدر بسویم

از آن زمان که خیال تو در نظر دارم
چنان رفته و وصل تو ام که در چشمم
ز کافر من ز مسلمان نه مومن در میان
بسوخت بود وجود من با آتش نامم
اگر ز عشق تو رفیق بکیر گویم باز
مدر زاندر شایان بلند میگردد

ز هر چه خیر تو باشد از وی بسویم
نخواهم از رخ خوب تو دید و بردارم
برای این همه من ز بسبب دگر دارم
ز بسبب آتش عشق تو در جگر دارم
ز شوق ذوق تو آرزو جامی بردارم
کلاه فخر را نگه که من بسویم

حدیث عشق کند قطب الدین خواجه از
چرا که ذوق تو هر روز به پیش تر دارم

بما رخ خوب تو ایدوست گلستان چکنم
گر نهائی رخ زیبای خود اندر شب تاها

در بناشی تو در تسلیم دلم جان چکنم
با فروغ رخ تو از من تا بان چکنم

چون تو بر باد بی لطف خوبت بشکن	عمر بر باد و جسم مایه ایمان چکنم
طلاق ابروی تو تا در نظر مطلق بود	دیدن طلاق نسیم ابر و خوبان چکنم

قطب بین از تو بهین و حاصل ترا می طلبد
 با تو از جدی دوست کنعان چکنم

ماییم که تو در وصل ترا ملت کنم	کی غیر از وصل تو چیزی من کنم
دیوانه وار بر رخ خوب تو شامه	فرزانه دار از تو ترا ملت کنم
روز می که دیدم همه ترا آید آن میان	زان صبح شامه ناله نشان چسبم
از راه بخودی بگریم حاصل تو	مهرم چه کندیم حرا یاد کس کنم

زان درونه عید چه دارم یاد شاهان
 امی قلمب بین مبدو کنیزان کنم

چو سخن وصل تو بگوشتم دل می کام	نه بجز از سر شکر خورشید هزارم
انزان بر آن رخ نیم را در وصل منجم	که هسته درون دانه در وجود خود خام
حجاب را در دلازم خود منم مشک	پایه نشانی اگر نه در خواب منم
کبوتری با خنجرین پی خلیفه انم برود	بیا که از سر سود و در پای آنکه ایام
منم بود نفسی به روح من شبان	زبان بخت تازان در دهن منم

شما زده بخش از قطب ابرو منی آنکه
 گمان مبر که درین راه بود منم

با در به آنکه با آن رلبس در جانی بودم	در خردم حوش در جانی بودم
با چه گشاید بجان در جهان پیش نظر	برود و بگردد چو چرخ چرخان بودم

<p>نیک بنگر ز کجا تا به کجا آمده ام پرده با پیش نظر ساخته دلبز نکلی بال بهت بکشا از سیم و پروازی کن</p>	<p>وز پریشانی غفلت به سپان موجودم سر چندی غافل و حیا نبت جابل بودم در ند می دان که غیب غافل و بسیم روم</p>
---	--

قطب بین راز حقیقت نمود می فتا
 با چنین بهت عالی از تو بس خشنودم

<p>ای جان جهان از روی تو دارم در کعبه دور صومعه و دیر خرابات اندر صفت طاعت چه مسجد نشینم از بھر تماشای رخ خوب تو آیدوست حاجی بطوان حرم کعبه رود یک</p>	<p>در سر سوس قافلت و بجوی تو دارم هر جا که روم دیده دل سوی تو دارم دل مائل محراب در ابروی تو دارم در کوی فتا خانه به پیلوی تو دارم من کعبه مقصود سر کوی تو دارم</p>
--	---

هر جا که رود قطب بین آید بر تو باز
 چون رشته دل بسته به روی تو دارم

<p>تا از دل خود صورت اختیار کشیدم ما را سر و سامان کسی نیست مگر کوی آن بار گرانی که مایک نه کشیدم هر کس که جو جان گریست تمکد جانان آن روز که جان ز من و عمر میدیدم پروانه صفت سوزنده هم از لب</p>	<p>بی هستی خود چیره و قدر ابریدیم با دوست بود بر سر سبزه گفت و شنیدیم از دیده آن ننگ پند بکشتم ایش که گنجه بر نفس جان میدیدم من نذر آن با طاق شد تشبیه تا از روی آرزوی تو دیدیم</p>
--	--

غالی شد و قطب بین در دیده عشق بیان

هر چند که در دیده ناپاک دیدم			
<p>لمی منیم ره دیگر بغیر از کوی وله دارم چنین کز آتش سوخای او هر لحظه نسیم ای عشق کی ترسد ز قتل خویش در کوش مریض عشق افتاده کوی دلبر جان بروناصح دگر ندیم مده در کوی آن دلبر کسی را نپندوه کورا دلی باشد بیستانو</p>	<p>از آن در کوی آن لب بقید دل گرفتارم عجب نبود اگر از ترس عشقش پرده بردارم رقیب دهن بجای صل ترسد از سر دارم طیب باران علاجی نیست بهر جان بهارم مرخجان خوشبخت با بیدیه در راه دلدارم نبرده آبخیار نعل را که در این دست ما دارم</p>		
<p>دل مجروح قطب العین ندر از چشم بهبود چو که شعله شمشیر عشق افکارم</p>			
<p>رقیب گفت ترا محرم حریم نگویم جواب دادم و گفتم که از سر زان عشق دوی که از جوان بر آید بزند چنین که آن تباعب را نماند زان بیک کز شعله ناپاک بود بر دراز گند شوق زهارم گبروان افتاد</p>	<p>دفا نوزم و با تو بجز ستم نگویم جوی محبت محبوب نویش کم نگویم بغیر خون جگر نویش چشمم ستم نگویم عجب با که رویی از شرفی ستم نگویم که با دلجویی در عجز بهشت نگویم روز به بجانب آبان و بهشت نگویم</p>		
<p>رقیب گفت برو قطب این سر خود گیر سرم اگر برود ترک آن بنمسم نگویم</p>			
<p>در آن ساعت که دل بر از و صفا نشاوان نباشد جز غم در دهنش ایس محرم و بهدم</p>	<p>بمعنی کی بغیر از یاد چیزی در میان نسیم که اگر گویم نباشد خویش را از خود بجان نسیم</p>		

از ان سیلاب چشم خود برگزید از عنوان منیم گر عمری ترا در کوی جانان باسان منیم	چو غنچه تهر آغشته خولست دل در تن نباشد اعتمادی بر تو ای دل سپهر کوش
---	--

مکوش قطب بین لایحه را تمام می گویا که
از ان در کوی او در لایحه در پیش منجان منیم

خوشتر که از در جهان درستی چنین دارم برای مقدم تو دیده بر زمین دارم که من رگ روش دوران من فرین دارم برای تحفه تو جان در دستین دارم بدولت غم تو من آن و این دارم فنا شود دو جهان عاقبت یقین دارم	بدل چو چه تو ای یازنا زمین دارم بهر کجا قدم از لطف رنجه فریانی مباش در پی آثار از برای خدا دران زمان که رخ از زیر پرده نهالی خویند غم همه کس به در دنیا و غصه نشانده ام بر صدق استین دارم
---	--

میخیزم غم ایام قطب بین برگز
براق همت خود چون بریز زمین دارم

بگل رویش چو پهل نازد از جان کنم در تحقیقت خویش را با از خود یکسان کنم بگذرم اندر زمان از خویش ترک جان کنم خویش را در راه او را نجات قربان کنم در هر اویش خویش را چون گرد گریزان کنم	کی بود یارب که جان سپرد با آن کنم در جانش محو کردم غانی مطلق شوم که حجاب او منم در راه من با گمان جان ندارد منو عا شتر در راه او اعتبار تا کی در هست وجودی هر روزی آن نگاه
---	--

اختیار قطب بین از نهی خود در کوی دو
در حق بارش سینه او در هر چه بود آن کنم

<p>بکنج صومعه هر دم مرا غمست و الم نصیب من همه عمر دراز بگسم بود برای درد و هوشنق مرهمی باشد اگر ز حال دل زار من تو بجزیری یکی ست بی رخ و لب زانوش گل و خار</p>	<p>روم بیکده کاخها شوم ز غم بی غم چنین که میگشتم از روزگار درد و الم ولیک درد مرا نکست در جهان مرهم بر بین تو دیده پر خون و چهره زردم مرا که دل نکشاید ز گشت پانچ ارم</p>
<p>بر تو قطب من از هر چه یازد المکن صبور باش و بکنج نشین دور کش دم</p>	
<p>بگلزاری که بود روی جانان خار میدام چو در بزم وصالش بکیدی ربایا نشینم ز معشوق حقیقی خودش هر کس که همانند ز من بشنود حدیث و عاقبتی که من پیشه امی سالک حدیث عشق نبود عین عشق و قاف نامی سالک نسیمی که سر کوبیش وز در بر جان شایگان</p>	<p>سبران راحت که بی دلبر بود آزار میدادم من آندم راز عمر خویش بر خورده امید نام من آن بید و لعلی از پرده چندان میدادم که من درودل سالک ازین بیا میدادم که من او را تجسلی رخ دلدار میدادم من آنرا پیشگی از جلوه آن یار میدادم</p>
<p>اسیر عشق قطب لیدین بود از خویش دور و گر کردیم بود با خود عشق نمیار میدادیم</p>	
<p>نمیخواهم که بگذرم بی رخ آن استان بهم فروغ رخسار از بهر خانه دل مسکین روشن اگر کردیم باشد عین دیده شمع خیمه رخسار ز روی مرتبت بر که نظر سوی من اندازد</p>	<p>دیگر باشم در آن ساعت ز عمر خود بجان باشم نخواهم بی رخسار غلظت آباد جهان باشم ز گشت خمین هزاره در آب روان باشم ز ذوق عشق او بجای در آن نهره نمان باشم</p>

مرانی تاب بجهان باشد زنی طلاقت بر
اگر خواهم بسوی او بروم با خویش تو نام
به نترس که روز آرم مرا غایتگر جان بست
بخود در مانده ام خواهم که از خود دور شایم

اگر آید میم در روز و افغان کنان باشم
چه بخت است اینکه نگذارد که با او معنان شوم
نمیدانم که آخر چون شود حیران از آن باشم
بدلیه بست گروم فرد وجود خود و نهان باشم

از آن آید جهان ازستی خود قطب من
که در راه وصال یار از صاحبان باشم

ای دوست با من پس حال
از بس که بدل غم تو خوردم
از دوری رویت ای گل اندام
تا پای کشیدی از سر من
خوادم به پرده چو مرغ سبزه
سبزه یار تو که در هر به کعبه
برید و تو که شراب نوشیده
چون نیستی پیش من است زدن

تا که ز فراق تو بنالم
یار یک و صیغف چون بنالم
باشد ز حیات خود ملام
در دست زمانه پائمال
اما چکنم که نیست با لم
چیس زنی بنور خیر و با لم
باشد تب بد که آن جلالم
سه یا به یک سست فال

بشنو سخن ز قطب دین است
چیز نقش تو نیست در خیالم

کجنگ تا توانی تا کی زار و خزم باشم
ندارم مهر با من تا بگویم حال خود با او
عجب نبود که از در دول من کوه بگذارد

نه هر و لبر جانی خود اندر بکین باشم
ندانم تا کی در دست غمهایش خنم باشم
چنین کنز آتش جبران با در آتشین باشم

<p>نگین جادو من در خلعت جانان سرسوز</p>	<p>از آن با وصل او سیر از دنیا دوین با شرم</p>
<p>چو من بزم وصل بار از خوبی نشان گشتم ز دست ساقی باقی چو خوردم مکید و پیمانہ بران بودم که محرم گروم اندر خلعت لبر نی منیر در اقلیم وجودت صورت غیری</p>	<p>بجز آنکه قطب البین نبار دهم که در دل بغیر بر آن یاری که معرش در کمین با شرم</p>
<p>بیاورم جلی در راه جانان قطب من گزین که تا ز فتم بدریای حقیقت محض آن گشتم</p>	<p>بمعنی سفر از این جهان آن جهان گشتم شدم از خویشتم فانی و باومی بمنزبان گشتم بجز آنکه که بمبت برگزیدم آنچنان گشتم نہان از محنت انجیارم و کالی بران گشتم</p>
<p>ساقی بیار باد و صافی دلانہ فام ز اہر کہ گفت بادہ حرمت بہت گفت مای خوریم سنگ دست خویش گر وصل یار بادت از خویشتم بپیر</p>	<p>نان می کہ وار با عدم از خود علی اللہ دوم بر احوال باشد و بر تو بود حرام جانی کہ غیر را بنورہ دران مقام از خویش ہر کہ مرد درین رہ بود نام</p>
<p>ای قطب وین حسود اگر طغی از نام معذور در ایش کہ نمی دیدہ و نہ جام</p>	<p></p>
<p>فانش میگویم ز خواہم نہ رود از بادم در ازل پردگی خلعت جانان بجوم ایچنین کہ شہر عشق و لم می سوز یار کز دولت دیدار مرا بنوازو</p>	<p>کہ بسوای عم عشق تو ما در زادم کز ہمیش بچنین دور و درازا فادم عاقبت درد عم عشق و ہر ہر بادم من اگر سیر سخا ہم سر و بنیادم</p>

من نہ ام و ز چہین عیاشی شیدا شد کشتش از جانب او بود کہ شیوانہ را	غشش در روز اول بود مگر او ستاوم پس جواب از سر آریست و سب و در او
---	---

قطب دین غم نخورد در برہ خورد گویم بخور من مسوای غمش از دو جوان آزادم	
---	--

گر شود درہ تحقیق زبان بر جویم حدین نیست کہ گویم صفتی از دلش ہست چیزی حقیقت بہر کہ در روز آری ہر کس کہ طلبکار شود در یاد	کی تو ائمہ کہ صفاتش سر موی گویم انقدر بہت کہ راہ بخشیدیم صفت ذات و را از تہ کس میجویم ہر کہ باور نکند دست از دوشویم
--	--

قطب دین سعی کمان در او رجبت کرد می شاہد کہ از آن آب رود در جویم	
--	--

نامت سرخوش از می دل را گشتہ ایم خلوت نشین کوی غمش تا شہیم ما پای طلب براہ بتان تا نہادیم ہر کس تیر و جدت ما سہے کجا بود در جست و جوی روی دلار از خوشین	در کوی غمش با قف ہر اگشتہ ایم فانج جو رجعت انخیا گشتہ ایم از تیغ نیز عشق دل افکار گشتہ ایم کہ تیریش جو و فانی آن بار گشتہ ایم سر گشتہ در دو کون چو پکار گشتہ ایم
--	--

گویند قطب دین عمر عشق تا آواز آری ز عشق یا چہین زار گشتہ ایم	
---	--

ما عاشق و زہد سے پرستیم سے نام و زہنگ وین دنیا	بابا وہ پرست زان شہتیم ما خود آنیم ہر چہ ہستیم
---	---

از هر چه گسان بری که آخر مار از نو و کون سرگذشته از هر دو جهان طمع بریدیم	میدان مقیم کز برستیم از هستی خویشتم چو بستیم باو بسد خویشتم بشستیم
---	--

ز یاد ز قطب وین گریزند
باشیشه ز بدرا شکستیم

تامن دل شده از ما در گیتی زادم حلقه ندگیت تا که کشیدیم در گیش تا قدم بر سر کوی تو نهادیم به زمین پرتوی دیدم ز رخسار بسوی تو کشید عقل و بوش و خرد و صبر قرار ز آدم زلف به بار بره زانکه در لبه بسته است	عشق در باوید و وصل تو شد آستادم از غم سو و وزیان و در جهان آزدادم نام و ناموس حیا و در سر کویت و آدم خویش را اگر نمانی بهری بنیادیم مید از مشقه عشق تو رفت از یادیم در نه چون زلف پریشان بدی بر یادیم
---	--

قطب وین شیشه ز بدرا شکست
مشکاید شمس ز یاد تو که از یاد آدم

ز قرب و وصل تو هر گاه بهر جا بهر زین که خردمان می تو از نظر بخند از رویت آب ندگی بار ز یاد خرم تو حید ساقی باقی	ز بیم بهد جهان سخطه بر خاطر باشم سعد به سبز محالست بر یکد ز باشم نود که غم بقه او پای تا ز سر باشم نود خیرم تا که با خسر باشم
--	--

ازان بد ز غمت خوگر تو قطب الدین
که تا بد ز غمت در جهان سر باشم

من بکوی کسے گذر دارم
جان برای سگان در گه او
در فراق جمال آن دلبر
بهر تیغ جنای او شب و روز
شیش زہر را ز دم بر سنگ
عاشقم عاشقم بروے کسے
نیست یکدم قرار و آرام

کز جانش عزیز تر دارم
بہر اشیا را حاضر دارم
چشم خود را ز گریہ تر دارم
سینہ خویش را سپر دارم
بعد ازین مشربے دیگر دارم
سخن خویش مختصر دارم
آتش عشق در جگر دارم

قطب دین را درہ تو ناصح بند
من در خویش این ہنر دارم

من ترک عشق با زہی خوبان نیکنم
مروانہ دار بر سر کوشش شستم
از فرق تا قدم ہمہ در دم از نجست
بہر شب مثال شمع ز سوز و گداز خویش
بر قول و عہد روز اول میروم بہین
تا پانہادہ ام برہ کعبہ و مہمال

احوال جمع خویش پریشان نیکنم
اندیشہ ز جور رقیبان نیکنم
از درد خویش مالہ و افغان نیکنم
چیزی بغیر اشک بدامان نیکنم
ترک وفا می باخسرا مان نیکنم
اندیشہ ز خار مغیلا مان نیکنم

ناصر مکر کہ قطب دین از عشق تو بہ کن
من تو بہ از محبت خوبان نیکنم

منم کاندہ جان یکدم دلی خستم نمی بینم
شفا و خندہ دارد ہر کسے با گلزار خود

زمانی خویش را از دست غم بیغم نمی بینم
مرغ مجیدہ یکدم چشم خود بی غم نمی بینم

انسان بود کمان بر سینه تیری خورده ام کاری
انسان در کنج تنهایی بدیوار آورم روم
نهیبا شرم دمی غرسند در دل غم از آن بزم
از آن روی شاد می کینتر پیشم نمی آید

که غیر از خون دل از مبر او مرهم نمی بینم
که همزاری و بهر روی درین عالم نمی بینم
که خود را در مرهم وصل او محرم نمی بینم
که کیدم دهنم خود را بخود بهدم نمی بینم

بروای قطب وین باد و سخت و نامانوس
که کس را خالی از غم در نمی آورم نمی بینم

کی بود جا در مریم و لبر ز سبب کتم
از چنین کز آتش عشقش ز خود میگیا نه ام
و همه در پیار گرفتار و بهر آن نازمین
در میان آن سخاوتش روز و شب ره میروم
گر نباشد بر تو در پیار یا راندر بهشت
من نه شاکان از به شرمی ز روغ ترینا

بکیان چشم دل خود بر جالش واکتم
عاقبت دانم که خود را از نیت رسوا کنم
من ز روی بخودی امروز را قدر دانم
بر امید آنکه روزی بر درش ما دانم
ز آتش سوای عشقش در جرم جا کنم
خویش را خود هم وصل با خود دنیا کنم

در فراغ قطب بین آن قطره افشانم چشم
خویش را خواهم چه قطره محض آن می دانم

من گفتم آنکه بخود از در جانان نرم
گرچه در خالی از انوار رخس گلن بچمن
پرتویی از رخ او گرفته اندر دوزخ
تجاشای رخ باروم در جنت
فی المشکل گر کید آن یار به تیغ از محکم

در دل میگشتم دانه پی در مان نرم
تجاشای گل از خانه بهستان نرم
کافرم گر صیواتش سوزان نرم
بی خدا من بسو بر دهنم رضوان نرم
نخایم نبت شوم و جانب بان نرم

<p>گروه ام عهد که سب جاشود آنجا شوم</p>	<p>را نخبست هیچ روی بی ره جانان نروم</p>
<p>قطب بین جان ویدار یار نماید دیدار</p>	<p>عهد کردیم که ازین قول بر پیشان نروم</p>
<p>بکنج ناتوانی روی در دیوار نغمه دارم ز خود بر کعبه امثال آنکه از دست یازد ازین فرسی که باورد و غم او بنشین گشته کی از کس حرف عشق باز خود آموخته گشته مکنوا صحرای شوازل خود حرف عشقش را</p>	<p>ز دست محنت بیدار و دران هیچ سواروارم که زنده بجز وصالش روی بر پاک عهد دارم نشاء بود عیش و نیا را هر چه زنده دارم سواد و فر عشق روی ازین وقت دارم که از کجک تمنایش بر دل خود این غم دارم</p>
<p>بروز زاهد بر سواد می نزن بر قطب بین طینه</p>	<p>که من رسوای عشقم کی هوای این الم دارم</p>
<p>بر سر آن کوی خالی هست یکدل از الم لذت ویدار خواهی شربت مرگت نهوش لائق ویدار جانان چشم بیدار آرد زنده میدارند زان مردان رهش صبح با ویدیه کبشتا تا به منی ملوک ویدار او آن زمان کوزا زمین منیر صلاهی وصل خویش</p>	<p>که میا اهل دلا ترا سواد از درد و غم زانکه پیش از مرگ کس را کی گذارد غم ویدیه عشاق کوی پیش کی رسیده بود زانکه باشد و صد ویدار جانان صبح اینچنین نجافل مایش از نیشهای مبدوم کلاک محنتش از بنام آدم فانی تم</p>
<p>قطب بین روز در طواف کعبه مقصد و خرم</p>	<p>از وجود خویش گرمی تو برین قدم</p>
<p>اسیر عشقم در سوا سے عالم</p>	<p>ز بیگانہ رسید ز ششام</p>

دران خلوت که جانم عشق میباید
نشان از عالم و آدم که با بود
سوادالوجه گرداری تحقیق
کنز بدست تو یک ره تجلی
ضمیر پاک باید دیدش

نه خوا بود آنجا و نه آدم
که بودیم از بخار عشق شبنم
سخن از سخته دل اسم اعظم
اگر کوهی بود زری تو از هم
که کس اندر همیشه نیست محرم

بدر عشق نوکن قطب دین را
منه بزخم تیر عشق مرادم

بغیر از عشق جان نیست کار
بغیر از کوه رسوای جهانم
تا سبب زمانه نیست جانی
ندید هست و نخواهد دید برگ
بغیر کس از خاک تیر چون مر

بناشد در چنین رو اختیارم
ز رسوائی و لیکن نیست حرام
بغیر از سایه لطفش حصارم
بغیر از چشم دل کس روی یارم
سر از حیب نگار خود برآم

بسیار قطب دین رو دل بدست آر
که پذیرش ز نه پیران یاد دارم

تا بیل نقش خیال رخ جانان دارم
آتش کوه ترو خشک جهان را سوز
بمشرف بسر کوش با امید نظری
میگردد بار هر شسته که در گردن ما
تا شهیدم ز گلستان جانان بوی

قطع امید من از دیدن خوابان دارم
پر تو ز آتش عشقت که در جان دارم
بگذر ای اله از جور قیسان دارم
خواهش ترک وطن از کشش آن دارم
بجو بیل بسر کوی و می از غان دارم

دیده تا دیده ز عکس رخ او یک پر تو	ای بیاطفند که بر مهر و رخشان دارم
<p>قطب بین بال و پر محبت خود بازگشا تا به بینند ملائیک که چه طیران دارم</p>	
<p>تا یکی طرفه نگار از دو جهان بگزیدم آتش و فزخ فرو ای قیامت نکند پاکشیدم ز سر کوی غمش در دمان عرض کردند متاع دو جهان را برین برسیدم بطیوائت حرم کعبه وصل</p>	<p>چه جفاها که من از گردش دوران دارم اسخه امروزمین از آتش بهران دیدم دست شستم ز خود و بر دو جهان خندیدم محنت و درد عمر او ز میان برچیدم عمر باشد که بیال و پر خود پریدم</p>
<p>آنکه میگفت حجاب ره خود قطب الدین است راست میگفت ولی مندرانشنیدم</p>	
<p>نور رخت کرده هست ز مبری دیده ام کرده ام از هر دو کون کینج غمت اختیا روی نکور جهان گرچه پس است لیک تا گل روی تو ام در چین جان شکفت خود بزبان میدی صفت رخ خویش را از همه بویهای خوش هیچ ندارم شمید</p>	<p>تا من بی صبر دل روی ترا دیده ام تا که ترا دیده ام از همه بریدام غیر تو کی در جهان روی کسی دیده ام کی ز کالتان در هیچ گلی چیده ام در نه من در دمنده تر تو پوشیده ام منکه ز بوی ختن بوی تو بشمیده ام</p>
<p>قطب بین ضائع نکرد عمر غریزی کرد زانکه در اوقات عمر عشق تو وزیریدم</p>	
تو همین نوازشی کون دل زار و ناتوانم	نظری بکن بسویم که روز شوق جانم

<p>بمیشب بر آستانت لعلجان میخ مال به شرم گرمیم از فراق تو و رخسار باد گرم بتو از غم جدائی چه نویسم و چه گویم ز غمت هر آنچه دیدیم بر بزم اگر بوسالت تو چو آنگهی ز عالم من ادب نگا به دارم</p>	<p>بامید آنکه خوانی ز سگان استماتم بنجداکه درد عشقت نرود ز استخوانم چو گیاه سال بی نم ز غم تو آسختانم بتو عرض حال گویم غمت اربابانم که بسوزد از بگویم سخن سوز بانم</p>
--	--

نه بمن خیال داری که کشتی تو قطب بین
 تو بران هم از نباشی بنجداکه من بر آنم

<p>بجاست عمده نمانی که با تو بر بستر سرمه که سینه زیند یک بعرض خطا خموش ز یاد خود بین که من میانگت برو فسرده ای شوق ذوق باش که من برم به نزد و پیش تحفه جان و منضم چه غم ز جور رقیبان و طعن انجیا</p>	<p>بخاک پامی عزیزیت که عمده شکستم از آن زمان که ز هستی خویش وارتم کنم حریف غم یار تا که من بستر ز جام ساقی باقی خویشتم مستم که خدمتی به ازین بر نیاید از دستم که با حبیب بزم وصال پشتتم</p>
--	--

بگویمت که چنان قطب بین بدو پیوسته
 ز خود بریدیم و با یار خویش پیوستم

<p>بران بیدارم عشقتش که سوامی جهان گرم من بچاره در گویش همیشه منتظر باشم بر آنم که در بد تو نیست و لطفش یار من گرم بسان لاله پر مرده رو بر خاک به دارم</p>	<p>بسان ماه تو انگشت نامی میخ آن گرم که شاید بگیان بگردم بوشش شادمان گرم که در بزم وصالش محرم از زمان گرم اگر دیدار او بنیم جانم زنده جان گرم</p>
---	--

که میدارم که آخرا از وصالش شادمان گزیم	بامید وصال او بجان بر بسته ام بمرت
اگر از هر سر موی که منم از زبان گرم	صدیث عشق جانان شرح توانم و هم آتا
گوزا هر که قطب الدین سر افراز جهان گشته	
عبار کوی آن یارم اگر بر آسمان گرم	

خون فروریز اگر دست نمی بریدم	بسکه از تیغ وی آغشته بخواستم
جز سر کوی غم یار نیاید مکنم	وطنم گر طلبد اهل دسله در عالم
کی بودیم دران کوی ز دار و درخ	گر کشتم زوم کینفس از کوشش من
که گنم چاک دل ریش گهی بر منم	چون کنم یاد وصالش شوم از خود بخود
مگر آن روز خودش دست نهاد بر منم	روز ششم گنم از شوق خشم صد فریاد
هر که عاشق بنود خط بند از سخنم	بردار شعش خوش لکشم با عاشق حفظ

قطب دین گفته عشق است خدای یاران
غسرة خون بگذاردید که باشد کفنم

هر کس شنید سخنم دیوانه گرد نامم	از عشق آن پروردگاری خاص عالم
از شربت وصالش شیرین شدت کامم	معدود در دلم همدم گر ناجبور باشم
ساقی ز جام عشرت برکت نهاد و جامم	ایام عیش آمد بگر بخت محنت و غم
گوئی که مرده ام من ز خویشتن بجامم	در کوی عشق باران نام و نشان ندارم
از خویش گزینم دم عشقتش بود حرامم	عقلم رسیده از سر مجنون عشق اویم

ای قطب دین چه برسی نام و نشان آنرا
کاندر میان عشاق دیوانگیست نامم

<p>باورد عشق مردم و مخسانه گشته ام رسوا میان خسلق چو دیوانه گشته ام مانند وحشی از همه بگانه گشته ام در عشق یار ساکن میخانه گشته ام در خانقاه و در سه افسانه گشته ام ساکن از ان بگوشه و پیرانه گشته ام</p>	<p>تا مست و عاشق زنج جانانه گشته ام بیگانه هم ز خویش شدم همز آشنا از عساکران و هر گرفته کناره دنیا و آخرت همه بر باد داده ام سحر حلقه ملاقیان جهان شدم گنج نهان خویش بویرانه یافتم</p>
--	---

بنود عجب که سوخته باشم چو قطب
 برگرد شمع وصل چو پیرانه گشته ام

<p>آزاد دل از چو سنگ بود در فغان کنم وصف جمال خوب تو نتوان بیان کنم خون مرا بریز که من ترک جان کنم من نیز درو عشق ترا داستان کنم در مان درو عشق ترا من چنان کنم بی تو بهشت و دوزخ و من ترک آن کنم</p>	<p>من درو عشق تو کبسی گریبان کنم گریه بدن هزار سره موزبان شود چون ضربهای عاشق بیدل جانست هرگز چو تر عشق تو کس داستانست در مان دروهای همه درو عشقست با وصل جانفزای تو دوزخ بود بهشت</p>
--	---

گفتی به قطب بن بهایم جمال خویش
 خود را بخت و جوی تو را نرو نهان کنم

<p>حکمتی هست که سرگشته چو پر کارم در ره دوست از ان فارغ از غیایم عاشق و شیفته آن بت عیایم</p>	<p>در بیابان بخش طالب دیدارم غیر نیست در ان کوی لقمین و انم بنشینان من بچاره جو صبر قرارم</p>
---	---

<p>زان سبب دل شب دیدہ بیدار منم مدتی شد کہ بجان طالب دیدار منم عاشق زارم و خون از زخمی بار منم</p>	<p>یستم شب و عدہ دیدار جو آن مر را ای خوش آنکس که درون جرمش با بد بار ابر می آید و میخندد و میگردد باز</p>
--	--

قطب بین الملک ای نامی صاحب نصیحت از عشق
پند تو کے شنوم زانکہ گرفت از منم

<p>زخم کبکد اختر تانت سوزن پوشان روی خوب خوش از من وسے چون تو گلے بنود بگاش مرا یک موی خود نگدشت برتن ہمہ روسے زمین گویند آن</p>	<p>ییا گزیر تو ای پاکد من ندارم طاقت ہجران خدا را شگفتہ در جہان بسیار گلوما از عشقت ہر کسی سوخت دانا بہ نیکی شدی چون شہرہ دہر</p>
--	---

از عشقت قطب بین دیوانہ گشتہ
شدہ بر عام و خاص این قصہ روشن

<p>کہ نہ از بادہ کشان بودہ بادہ نوشتان کہ نبودہ سہ موی اثر از ما نوشتان کہ ندیدم ز می عشق کسے سر نوشتان کہ از ان بودہ ام از جامش جود کشان ہستین بر سر کوبین چو مردان افشان ہمچو خورشید بود دیدہ جانش نوشتان</p>	<p>بودم آن روزی از ساغر وحدت نوشتان من از آن روز بدان دلبر جانی بودم لذت شربت وصالش ز ملائک مطلب لذت شربت وصالش ز مہمست طلب سختے دزد دین کوی اگر مرد ہی بخشد محرم اسرار کسے گردد کوی</p>
---	--

قطب بین نالی مطلق سجدا کی گردی

تا درین راه بود کیس موارق نشان

سقط بیا و نغمه جنگ آتشکار کن
کو زاهد زمانه بر بند خستیا کن
بنشین و ترک مردم ای اختیار کن
در حق گریز و سایه اندر احصا کن
ریش چو آینه دل خود از غبار کن
قالی شوار و جو و بریان ه گدا کن

ساقی بیار با ده و بر سر بنهار کن
رنده می بخودی و می عشق کارهاست
چون عمر را بقا و جهان را مدار نیست
خود را رسان بواوی زندان کجا
خواهی که روی یار به منی تو بیگان
خواهی که محرم حرم کبر باشی

ای قطب دین گریز دنیا و آخرت
خود را بسیار و وقت ره کردگار کن

ز روی صدق بیناک وید او جانفشانی کن
برود کوی آن دلبر معرق با سبانی کن
ز خون خود تیغش چهره خود از خوانی کن
مکن تشر تو فاش اندیشه راز نهانی کن
ز تیغ دیدن غیرش تو در دل دیده بانی کن
بجاک در گوش رسال و عجز و ناتوانی کن

دلا بخر و عزم کوی آن دلدار جانی کن
اگر خواهی که دریایی جمال عالم آرایش
اگر خون تر از زین پیچی سر تیغ او
درون خلوتش چون محرم اسرار تا گروی
بروی غیر عشوق حقیقی دیده نکشالی
نیاز و عجز نمون در سر نهاد برون کن

اگر خواهی جمال از بونی قطب بین از جان
ومی بنشین و با دلدار جانی زندگانی کن

تا در همه فکر خیالات این دان
آنکس که غرق باشد از هست بجان

بنمای رخ ز پوده بمن ای مراد جان
سیکفت بدوش سحر با دواز خوشی کن

<p>موسی اگر نذیر تقای صبیب خویش ہستی وجود بت ساج دادہ ایم گر صد ہزار جان بود و او طلب کند زندگی کہ صبح و شام بر لدا سے خورد</p>	<p>نومید زبان مباحش کہ بود ست آہمان تا آید آن نگار و نشیند بجای جان صد اوق نہ اگر طلبی لطف امان ننگ آیدش ز زبرد یانی عابدان</p>
--	--

چون قطب بین تو بر زرد لہا نشین ایم
 زان پیشتر کہ نخل حیات شود نتران

<p>گشتہ ام مجنون مر انازلت خورد و ریند کن وقت جان و ادن مر از لعل خوردہ بوسہ اشتیاق وصل تو جانان مر از جد گشت طوطی جانم نذر دقوت و شکر می خورد جز شراب وصل تو جانان ندارم حاجتی</p>	<p>رشتہ جان مر ابا جان نمود پویند کن چاشنی شربت مرگ مر از ان تنہ کن یک زبان ہلوی من نشیند و لہ خرسند کن قوت او بہر خدا زان لعل شکر قند کن جریمہ در جام این درویش ما ہمہ زند کن</p>
---	--

دولتش پانید و شد بر کس می پوشش تشنید
 قطب بین اہم ز وصل خویش دولت مند کن

<p>نگار من بیا و ہر چه میخواہد لبت آن کن ہمہ دلہای مشتاقان بود حیران وصل تو نینخواہد حیات خویش و گیر بی جمال تو چون گل از غنچہ بیرون آخ خود را پیش از من ز در و محنت جبران ل من غرقہ خون ست تو شاہ کشور خوبانی و من بندہ مسکین</p>	<p>بنامی خانہ مستی این بیچارہ ویران کن دل غمخیزہ من ہمہ ز وصل تو میشناید کن بیا و یلک جان من نشیند عاتت ما کن دل کھویج ما را از صال تو شاد کن بیا ای زہر جان کھویج زہر تو بہر ما زہر می حیرت پانیدہ خود بخت جان من</p>
---	---

دل انگار قطب الدین از ملاقت بجز مرو از پیش من بجان با من عهد میان کن

یاد دارم سخن خوترا ز دره زمین من نگویم که مخیز و نشین با من بگذرا ز خویش چو مردان رسی با وصلش تا تو باشی میان دست کنا گریز گر تو خواهی که مرا فرار د و عالم با آرخدا دور بود هر که پسندد خود را	که خرابات نشین بر بود از هر خود با هر کس نشین لیک تو با خویش نشین شیوه عاشق جانبار هست زمین فغانی بجز شده در مصافی بر زمین بر در خلوت مردان خدا وان نشین بلکه باشد بخدا و بر شیطا ن لعین
--	---

بر در دست نمی روی لطمه بر خاک تا بیای شرم از خاک درش قطب الدین

اگر تو مردی دیده دولت و کهن بی که در ره تحقیق بی نشان بشد روی بهرزه و گوی که طالب ایم نگویت که همه عمر در ریاضت باش	از دل که درت هستی خویش فغان کن نشان ز کس مطلب خود نشان پیدا کن بیا و در دل شب همه اش تماشا کن از خویش بگذر و بیا رخود تماشا کن
--	---

نشان حق طلبی شیوه مجان است چو قطب من بروا مرد کار فردا کن

بشنوید از من در دیش و دای بجز هر که در کوی فنا شربت وصلش نشید چیت یا غفلت این خواب گران در شب	که شویدا ز پی معشوق همه جامه دران ماند خوردم از ان وصل جوگاوان خزان باشد آن دلبر جانی که بسویت نگران
---	--

در کوی

دلربانی تو کیے و دل تو گشته بزار
پیش ازین نیست درین ریش کج نظران

قطب بین یک سخن گویت امر در بی
خویشترین راز سخنها سے زمیر گذران

ایمل اسباب ره دلبر خود پیدا کن تا کی چقدر صفت در وطن تن با پرده بر دار و مقامی که به نمی پسند نیست در بال ملک شرف جذب عشق بعد ازین پرده درسی از نظرت که باشد نخوش از آمدن رفتن تو دانی چیست	دیدہ از بہر شامی جمالش و اکون خیز و شہماز صفت بریہ قدرت کون پیش و لدا رپ ندیدہ خود ما و اکون خیز و در مرتبہ خود را ہمہ بالا کون یا رگم کرده خود را بر خود پیدا کن یعنی خود را بہر و نمیک مشہور انا کون
--	---

قطب بین گویر نایاب اگر میخوابی
چون صدوت باش تو چشمہ دل در میان

ای دوست بہرہ بزرگ این من آن من وانم کہ شعلہ شمع کو بکو رود گرد جهان بر آید و دلها کند فگار دارم امید آنکہ زمین یاد آورید حاسد بستر وحدت ما راه کے بری من خود نرفته ام از میان بیگان نگار	اور گفتگوی وحدت آن لستان من تا بہرہ ور شوند ہمہ دوستان من چون تیر سخت آید ہست از کمان من روزیکہ زیر خاک بود استخوان من بشنوئے عشق دوست بیادستان من در جان من نشست و نباشد زبان من
---	--

تسریست بین زمان تو ملک نایاب قطب بین
من چون کنم کہ نہ ز یاد و بیگان من

<p>ما را از خود بخود که جدا میکنی مکن تو بار قیام مهر و وفا میکنی مکن این کار اگر برای خدا میکنی مکن در مثل شکسته دوا میکنی مکن این از برای رخسار میکنی مکن هرگز نه گفتت که چرا میکنی مکن</p>	<p>جانان چنان باهل وفا میکنی مکن من در وفا نمی تو از جان گذشته ام از نار سیده بر قیاب آرمیده یارب که گفت ای زنا نه زبان در محاسن شریف باغیاد همی هر چند تیر خورد و چنان بر زلم زدی</p>
--	---

ای قطب دین بختیاری
 گر تو نماز خویش ادا میکنی مکن

<p>کیست کاندن غم عشق تو سید از جهان همچو زره بود اندر طلیعت سرگردان گر بود شاه کنی خانه عمرش در ایران همه در وحدت ذات تو جاننده حیران مثل آنست که موسی بشنید از چوپان گر چه ذات تو نهانست نمودند عیان</p>	<p>کیست کوفت طلبکار تو ای جان جهان کیست کواش عشق تو نثار در درون کیست که ز ملک قضایت سرخورد پدید نه بنی و نه ولی ذات ترا دانسته اهل دانش هر که وصف صفات گویند در ده وصل تو صاحب نظران بسیارند</p>
--	--

قطب دین بختیاری
 اینقدر هست که وصف تو بود در زبان

<p>گلگون رنگ جهان را مکن ابدل مکن مایه سود و زیان را چکی بر هم زن نیست چیزی به ازین مرتبه از وجه حسن</p>	<p>دور افتاده از صحبت جانان مکن خویش را ترک کن جانب ولدا و خرام ز آتش عشق بر دست خور را بگذار</p>
--	---

می خورم آزاد بر می گزود جهان آزادی چون شوی بخود دوست از می جام ساقی ساقی با ده شوق از تو اگر جان طلبید	که بود می از خم وحدت او مردان کن و آنکه از مستی نبود هستی خود را بشکن جان شیرین بکفت خویش از خاک بدن
--	--

قطب بین فهم سخن گز کند تیره ملی
هر که او دیده دیدیت کند فهم سخن

تا بکی با مال جگر بار باشم اینچنین بر سر کوی غمش بیار عشق افتاده ام ای اجل رحیمی کن در مرگ من تعجب کن مصل خود درست هر عشق بدلداری شویست شکر آید بر کسی کو صبح بایارست و من	در خم درد جدالی زار باشم اینچنین تا بکی بیار و خوار و زار باشم اینچنین ز آنکه من از زندگی بیزار باشم اینچنین ز آنجهت با دیده خونبار باشم اینچنین در جهان برگشته چون پرکار باشم اینچنین
--	--

گفت ز لب قطب بین این محنت از خود بپوشی
درد من کی بر سر آزار باشم اینچنین

رو می نمود از حرم خم و صاحبقران آینه سان میشود دیده دل هر که را زنده جادیر گشت هر که در پای گشت سند زینت پادگشت جو با بند دل جامه جان چاک کن همچو گل اندر سحر سخت مثل جان بر کنش سودا عشق	شکر خود بخوار عشق جان بر بود از میان شعله شمشیر عشق زنگار داید ز جان نام و نشانش بود گریه بود بی نشان از دو جهانش کشید روی خود از میان تا که شوی بیگمان با من خود بر زبان ربر و کامل کجاست تا کند مستحان
--	---

کار بی شکست در ره دیدن قطب بین

راه پایان نرد و چپکسی در جهان

جایان بسا که مایا خوش هست با تو بود سرم را تو دانی دانم که عینیا سنی خوشحال آنکه روزی بایار و لفروری شعبها بکنج خانه با خود کنم فسانه	بیدار و باغ عشقت موسی نماید بر تن سوی خودم بخوانی نیست اختیار گفتن بیدار و باغ سوزی دستی کند گردان و آنکه بدین بهمان درم لباس بر تن
--	--

ای قطب بین ز بجران در چنگ جان
هر در و در دادان این نکته است روشن

شب نیاید خواب اندر دیده بیدار من من مریض عشق هستم انجمن زار و غمین کی سلامت میتوان گفتن زده موسی و نام در و عاشق را دوانی نیست غیر از در و دست بی ملامت چون از هر چه چسب لذت عشق نما مبدار ز دین دنیا گشته و از قیل و قال	شب بر شب ز آنکه باشد فکر عشقت کار من کس ندارد چاره در ددل افکار من ندانم نگویند برده آن بت عیار من هم مگر در دغم عشقت کند بتیار من از ملامت میفسمه باید گرمی باز من شد یقینم کمین همه شد پرده بندار من
--	---

دشمت بهمان قطب بین سودا عشقت از کون
اشکارا کرد عشقت دیده خونبار من

یارب از عشق خودت نایم از ایام کن بن سزا خا هم ز بسیار پیشانی احوال گشته است چو مان ز محنت بجران تو تلخ دور افتاده ام از بر مهر وصال ایدو	بادشاهی تو در من بنده است اگر از من بی سزا خا می من بین سزا خا هم کن شیرین از شربت دیدار خودت کام کن کشش جاب خویشم کن و شادانم کن
---	--

از سجا کرست غسره انعام کن	ز آتش عشق تو دل سوخته و تشنه ترم
از می عشق خود ایدوست می آشام کن	بخودی خواهی هم رستی که ز بستی بر هم

تا یکی قطب بین از بحر بود ناله کنان
 مرده وصل رسان بگیرد و پیغام کن

بشنو حکایتی نوز بهر خداز من	ای زاهد سرده خود بین بر سخن
در کوی دوست کس نبرد به بگردن	از خود پیر تا شودت عشق او حلال
در طوبی بخودی خودت کوش و دم زن	چنین طور در ره مردان فرنگ لکن
آنکس که سنج باشدش از تیغ او کفن	دانی شهید خنجر تو نخوا عشق کسیت

ای قطب بین خوشتر عم در عشق یار
 خالی بسا و یک نفس از دره او بدن

تو تیر از زبان کوی نهم با پیران	پای من بر سر آن کوی فرزند پیران
یک تیغ بر زبان از تیر که گریه محزون	خون دل من خورم و صبر جمیلی از
و بهر دره نظر کرد و از ایند و فرزان	هر زمان جلوه کند یار با ناز و گداز
میوه این سوخته نیست بزیگر و دران	سوخته ز آتش سودا غمش سزایا
عاقبت تا چون نیست قریش کنان	عشق او عقل ز سر برده آرام ز دل

قطب بین نیست جهان را چون قبالی مقین
 بر چه غیر از غم عشقت دل کن بیرون

وز کثرت مجاهدت من راحلال کن	ساک بیا و روبره زوا بجلال کن
بستی خویش بر ره او به طلال کن	خواهی که محرم حریم کبر یا شو سے

در بایت زبان تو گرد زبان عشق	در کوی عشق ترک ز قیاس و ز قال کن
خواهی که روی یار به بینی تو بگیان	ملک چه بوی خوش جواب لاله کن
در بایت که در دو جهان معتبر شوی	هر روز و شب لذت بخدا اقبال کن

ای قطب من بسوز چو پروانه بال و پر
 در آنکه ز قال و لب سر خود پر و بال کن

روزی که مرگ آید و گیر و غسان من	کوته ز ذکر دست میا و از زبان من
جانم زین ربا بد و دلدار جان بود	سازد به پر تو رخ فرود ز ناره جان من
چون سوز خاک تیره آرام درین جهان	خواهم که کوی یار بود آستان من
هر کس از عمر بازش بسز خاک میرسد	بوی و فاش بشنوی از استخوان من
به هم زخم ز شوق وصالش بهشت را	بوی اگر نباشد از آن بهستان من

خوانند قطب من همه شعر تو خاستگان
 چون شد حدیث عشق همه داستان من

مارا ولیست در غم و دلدار ناتوان	وز زندگی خود ز غمش آمده بجان
هر کس که یار چون کاری کشیده است	واندی چه میگیرم من مسکین و ناتوان
از بس که با جمال غم در گذشته ام	که آشنا شو بدرد بان لبم نغان
از حال های زار من اندر شب فراق	آباد چون خزینه من کجست در جهان
یار چه ساعتی بود آن ساعتی که یار	آید ز راه دور بنزد کجای من جان
از ز یاد یار بجز کت جمله را خلاص	آید درین گلشن عشاق بگیان

ای قطب من خوشتر غم در دهر بجز یار

امیدوار باش که وصلت بود از آن

ساکب بیا که رفی گویم ز کار و دنان
 این راه را نشانی از بر مقام گویم
 زمین راه آمدی توانیست قدرت یار
 امروز که ز گردی ز نهام عبوریشک
 آنگاه طور بل در آن گویم از نشان
 گاهی تو اب بیتی که جانهای روشن
 من بعد تر طورت یعنی ز سر بطن
 هر چند حضرت حق در عالم نرسیده
 ز انما در نشان و نقص خود بیایی
 که همان زنده وانی که حال مرگه ترا
 به تیر و گریه با تا یک مقام میر
 اندر مقام ششم که از ابو و حق
 در دین چو حفظ آری از نواش تن میری
 طوری چو دیدی از خویش در سابق
 خاصیتش گویم لیکن محال باشد
 بر اسم راستی آنجا پدید آید
 در آن طور چون گذشتی در جستجوی لبر
 در هر مقام بیشک جمع فرشته مبنی

دشمن کهنم بیابان از راه اهل عرفان
 تو فسیق که به بخش پروردگار خلاقان
 لیکن بشد فراموش پروردگار ایشان
 فردای روز محشر حسرت برده بچوان
 گاهی شگفته یعنی که میوه های اوان
 گاهی ستاره باشد که هر روز نشان
 یابی از و نشانها از هر چه هست پنهان
 باشد تمام آتها در اندرون انسان
 باید که به پروان در انم خدر کنی زان
 بی پروا چو هست ز نیای به نور توان
 سیر کن چون پروان زانی چو کبک
 شاید چو هست چو پروان جان ز سحران
 و از گویا زنده که در این عالم چو جهان
 سخی اگر کشید از شکر نه در زلفان
 آنجا بشد پروان ز هر چه هست در جهان
 اندر خلایق به شوق از روی عقل مسیان
 قوی شوق تو دیگر آنکه با تو نیست
 زانی شوق چو انسان هستی زنده

هر که ترقیای تو واقع شود به معنی
 از دور یار نزدیک چیزی اگر نه بینی
 از هر مقام رمزی گفته ام اگر به بینی
 باشد دیگر ششما از سیدی یار جانی
 چندین مقام دیگر در راه مرد باشد
 اندر میان اینها در پامی آب و آتش
 بسیار مرده باشد در هر مقام جاهل
 چندین عجب گفته هستی است شیک
 از راه دور و مندر این راه را از بیرون
 اوی ساک طریقت در ره خلایق یاور
 زیرا که اندرین ره باشد عجب بسیار

انست کیش باکان راه طریق نروان
 تا محض او نگردی ملک تو نیست میدان
 وانی که من چه گفته ام از راه در رسم و در آن
 چون برق میرود در عاشق ز خویش حیران
 لیکن تمام آنها بر مرد گرد و آسان
 بعید و بشمارست ای ساک سخندان
 از غم برق کی ماند جزیر کامل آن
 از خوشی تن میری جانت رسد جهانان
 شاید در حلال جهان در دست رسد بران
 رفتن اوب نباشد در راه او خندان
 چون مرغ تیز رو باش لیکن ز خویش طیران

ای قطب بین فنا شوگر وصل یار خواهی
 دانم که میتواند ما را از خویش نهان

آغشته گشته غنچه دل ته به به خون
 چون سوزنی که ختم از آتش فراق
 هر کس علاج در دهن خویش میکنند
 مجنون شدم ز دور و غم یار خوشتن
 چون محض در عشق هر دو بهم سازگار

خون دل ست که مرده می آیدم برون
 از بکه باره بجز پدم شدم زبون
 من در خویش می طلبم و مبدم فزون
 تا شوره جهان شدم اندر جنون کنون
 فرزانه هست هر که نیست در جنون

گویند قطب دین بر دوازده عشق تو بین

هر که از شوق وصالش من مبالغه میکنم غیر رازه نیست در کوفتش از این از خودی بسکه فوئین ساختن عشق ز بربندی	در خردش آینه خلق از ناله های زار من بهره من نیست در کوفتش جوی آب من خون می آید برون از دیده خونبار من
--	---

قطب دین از درخشش پاکس با چاره نیست
ز آن زردی در دوزخ و سر سبز اشعار من

ای غم یارب زور دهنش بیاید آینه من بر سر بازار عشق مای من خون جگر نیست و گلبرگ من خواهم که باست به دور یک نظر که سویم اندازد بیره و در دهان گر بر زنی صد پیش بنیم در صد بار جان شده عاشق گشتی نیکو بست او در دست	کس از آن جوان ز این با یاد آینه من لب لب جگر خنده در دیده خون جگر در راه دور دل صراحت ز یاد آینه من باز و بسته بودی خود را ز یاد آینه من ز یاد آینه من غم ز یاد آینه من کس از دیده در بزم آینه من
--	--

زندگی در تن عشق پاکه باشد ز یاد آینه من
ز آن شدیم در بزم آینه من

کیست که با نیست در دل از زور من نیست ممکن در همه آفاق از سپرد جوان من ندیدم در همه عالم ولی جان کرد ز ره دشمن از جهان هر کس که دیده سی در لطافت نیست همتایت از آن زمان هر که ز غم شنیدم در جهان خاص عام	تا با شد قیام ز یاد آینه من کویا باشد با دل پر ز یاد آینه من ز یاد آینه من ز یاد آینه من باز و بسته بودی خود را ز یاد آینه من ز یاد آینه من غم ز یاد آینه من کس از دیده در بزم آینه من
--	---

قطب بین را آرزوی تو ز حد عدل گذشت
آرزو دارم که نشیند منی پهلوی تو

کو به می که جل بکشاید و می ازو
که بشش کن و پیش می عشقش سبب سبو
ایچامی تو اگر نگذار می خودت به او
توانم چرا شعی تو زو بر بافت و گو
بندید بیاد و ضیای می که گو بگو
از خود به دست انداخته دید را و مج

خواهم صب ز بان لثم املها در صفت او
ساک چنین کسور به باش از فسر و کی
لطف خدمت گشته تر از هر شیخ
هست بلند دار که بونی جمال یار
از پیشین به نیت پذیرد در درون
از جباران به پیر طریقت شوقی پر

کما بر قیب طعنه بود قطب وین مین
در راه سر چو بست ترا زار و ابرو

از زبان یونان تا چین و هند و کوه
تا خیمه در گمش از جبهه گنجان
مچو امین به هر کویست من از سر تا کوه
تا در این دنیا منی شد تا آرزو
و به شاه چین به پهلوی من تا با هر دو

در راه وای زان که غم بود آرزو که
بروش در بندگی باید شمرت بر مغلبه
گر تو روزی دیدم خساگیل خواره
در حسرت و وصل و لبر که ترا افتد گداز
بزی که سر کویش صبا آرد خوش است

قطب بین عزت مدار و پیشتر با کجاست
در ره تقصیر منی ملک دل آرزو

در راه هر که در راه تقصیر منی تو
چو پهلوی من بر عدل معصوم آشنای تو

ای یار با نین دل و جانم فدای تو
از تیغ و تیر عشق صبا خون من بنه

با دولت وصال برابر نیکیست	با خسرو می ملک پیمان گدای تو
همچون عشق بند بیخیزان تست	پایش کشاکش که ز نو به بیند نقاسه تو
زادہ شگفتہ باش که دیت مقام تست	باشد بهشت عدان مقامت برای تو

یک جوشان نماند زمینی قطب من
 نمانی شد از خودش که میاید بجای تو

هر که روش شود از شمع بخت محفل ای	حل شود در درو جهان هر چه بود مشکل او
حاصل از نور توئی لذت غیر از تو بود	هر که دور از تو بود نیست جوئی حاصل او
شود از بهر تو جهان در جهان او از او	هر که بر شد سپر کوی نیست مثل او
شکستنی غیر که بودید از محبت زود	که گلی چوین گل روی و شگفت از گل او
بهر شانه ز یاد او بر زان ما سر آید	که در یک راه کنی جای بیرون دل او
خلق عالم بشوید از حریم کعبه درود	خفا نه به هر که در خون اول مقبل او

قطب چوین تا نسوزی پاک نه پستی او را
 از آنکه با کار رسیده اند از غمتر قابل او

در راه فقر نه یکدیگر از خود در بسته کو	رشته سوزی قابل بود در هر جبار رسته کو
هر که ای بینی از دست من دل در بندگی	قارچی در راه حق از خود شستن و بسته کو
خود در شوی از این راه از شکست آید چون	پل در روی میبوی در راه حق آشفته کو
هر کجا پیغمبر یعنی او ز هر روی خسته است	بر سر کوی محبت یکیل از غم بسته کو
نماند از او چون رنگ فانی بسته اند	رشته سودای عالم را ز هم بگسته کو
هر کجا رفتن شایسته بود و عجبی الا ان از کسان	راه در رسم با بر یک تن بگو و بسته کو

قطب بین بسیار در دل بهر سو شتاب
رشته دل را ز بهر بار جانانی بسته گو

عاشق شوریده از عشق بر خورند
یکدل از تیر غم عشقش بگو از نگار کو
دیده در جستجوی وصل او خونبار کو
چون گل رویش گلبل اندر همه گلزار کو
غیر ازین صورت بگویش مرد معنی دار کو
ساک دارنده از خوشترین بیزار کو

دیده از خواب مصلحت در جهان بیدار
مریم هر جانان تبارست وصل آن نگار
وصل آن دلدار از خون جگر آید بدست
گرچه در عالم شگفته سر سبز گلزار یک
بگذران صورت اگر مردی معنی راه بر
برگردیدم با عالم میل سوی خوشیست

قطب بین تا کی نه بینی روی یا خویش را
دیده در راه معنی لائق دیدار تو

بیگانه هستی بود و آشنای تو
روز است گفت بلای و فای تو
مانگد ز خویش نه بنید قای تو
یاد حیات زنده شود از بقای تو
باشد نوری بر در جهان فای تو
این در شهر است که شهر گدی تو

در کوی تو هر آنکه نداند روز فای تو
مارا و فای عهد از آن با تو محکم است
هر کس که آرزوی وصل تو میکند
از زخم تیغ تیر تو هر کس شهید شد
از روز بیوفایی خود نیست غم مرا
کی عمار آیدم ز گردانی خوشیست

عزبت قطب بین رضای تو نهیست
باشد رضای او همه اندر رضای تو

زود باشد است رسد هر که بود گدی تو

تو که خدای جمله نیست کسی برای تو

بر سر کوی عشق تو کشته شدیم ترا چه کنم شهر مشهر کو کجوی با غم تو بسف کس کنم در اول شب و نما کنه طاعت بی ریای کنم	جان هزار پیمو من باد همه فدای تو نیت نمی اگر کشم محنت و غم برای تو قبله جان ترا کنم و رود لم شناسی تو
---	---

قطب بین بنده گدا بر سر کوی چه بلا
بیج سخا اهدای فدای تو بیخبر اهدای تو

صدق بود آن سر از عشق گوهر او بدلی ز عشق برسد فیض در صد با او آب مرم و کوشاگر تو اهل نلی مکن خرید تو آنرا که غیر نیست بود	گهرا که نبود در صدت چه حاصل از تو به بین تفاوت سیرت با ملی کن گو ز تخمه دل خود در عشق یار شو بغیر ز غم عشق یار بیج مجو
---	---

لبوش آنچه توانی ز خود بستو نماند
غزین بستو سپد قطب بین نیکو

چندانین دلا بهر جهان چیست جستجو از زلال و بر عهد وفا می طمع مدار عشقست هر چه هست دنیا و آخرت زاهد بگوید سر بره بزار خود بسوز چو کین است باطن تو ز هر دریای خوش گر مرد قافلای سخن بنده گوش کن	حاصل از تو بغیر الم چیست بگو چون به چکیس در دست ندیدت عهد او آنرا که درو عشق نباشد از تو مگو زیرا که نیت رشته عشق اندرون او از آب می تو باطن چو کین خود بر شو در کش شراب وحدت و بر سبوسو
---	---

ای قطب بین تولدت ویدار یار را
با هر کس مگوی و بپوش این سخن از تو

<p>عاشق کہ برکشند ز دل گرم خویش آه آنجا که لطف تمام تو گوید شفیع ما لطف تو کو کوههای گنت را در میان سرگشته ایم راه مقصدی بریم دانشا و کن گدای سرگویی خویش را در دل نماز غمیسر تو اندیشه دگر</p>	<p>سوز ز برق آه دو صد خرمن گناه اندیشه کی کینم ز شیطان رویاه قهر تو طاعت همه را میکند تباه ما را دلیل خویش شود ساز زده برآه گیرد گدای تمنع همیشه ز باد شاه تو تم گوانه باشش که در امر ترا گواه</p>
--	---

اندوه محنت و اندوه آید سپا و عشق
 بنگاری که قطب دین شده سرخس از آن سپاه

<p>مژده بادای جان نرکان با زیر بادند چشم معنی باز کن بهر تماشای خویش پاک که بزل از گرد و تانکینه بنگاه عشق نیست شوار خویش آمد با در صفاست</p>	<p>دلبری کواز تو نپایان بود پیدا آمده زانکه آن دلبر با چشم تنها آمده هر دهنی که راز در راه مولا آمده وصل او بنید کسے کو عبیر و پا آمده</p>
--	---

قطب دین گرم در ای دیدہ دل پاک
 تا به منی روسے آن یاری که یکیا آمده

<p>من کیستم ز هستی خود در امید بی لطف دوست هیچکس از خود نمی آید من کیستم که نام و نشانم بود در سن آنجا که دیدم اندر جمال صحبت خویش دانی که کیست محرم خلد تسری دوست</p>	<p>از خود ز امید و بیار آرمیده از خود بسعی خود ز امید آفریده در راه عشق با امانت کشیده در اند غمیر مردانک دیدم دیده از خود ز میوه بو تماشای رسیده</p>
--	---

دانی بکوی دوست بقصد که میرسد / رند سے دلاوبالی از خود بریده

هر کس که حال قطب بین برسد ز تو بگو / در راه عشق شربت وصلش حشیده

بکوی عشق دلی بایدار جهان رسته / ز خویش رسته دور دور و محو گردیده	ز قیل و قال خیالات این کن رسته / بیاورده حیات خود و جهان رسته
حیات او به بقای حیات یار بود / بظاهر اینجا نوح نشست و دست کند	خود از میان شده از سو و ز زبان رسته / بیاطنش بود آما زانس و جان رسته
بدوست خلوت تا یک کنج تنهایی / درین پیش از مکان زلا مکان خبر	بیار مردم و از صحبت کسان رسته / بظاهر اینجا نوح مگر از جهان رسته

سعادت ز پی قطب وین بود آنرا / که یار گشته تمام او خود از میان رسته

تا دیده تیرا دیده امی یار پسندیده / آبی تو که کیتابی در دیده بیخانی	با وصل تو خو کرده و ز غیر تو بریده / محال هم آرائی از حسن پسندیده
از عاشق شیدایت پنهان نبود از روی / بی نام و نشانی تو در عالم روحانی تو	چون نورا گری باشی در مرد یک دیده / پیدا و نهانی تو امی دلبر گزیده
در پرده مستوری نه اومد نه اخوری / زاهد که بود خود نه هرگز نرسد و تو	از وصف بیان و روی کس مثل تو کی دیده / حیرانم از آن کس کو عشق تو نه در ز دیده

تا قطب بین از حیران گشته است ترا خوان / در راهی بے پایان راه تو نور دیده

هر که در راه حقیقت سپید است هر که خیر از راه حق نبوی را برگشته خلق ندانم را چه دیده ساخته با کینه پاک کرده دینش دل از راه بریده هر که آنگاه دیده دل پاک نبوی را هر که محو در گشت در خلق تسبیح اول دنیا درین خوشبختی و با شکر خانه دل را ز مهر خیر او پرورفته از عجب شوق حقیقی شود اندر ساخته در دیده بر رخساره بی عیب باران از خیر ب خود سر موی در آید بهر سوز این خویش را اول ز شوهر گشته

عجب است از همه برون
ز آنکه با غیب آید از آن کسی شناخته

کسی که اندر راه نبوی با ماند هر آنکه پیش از هر گز خوشبختی کسی که خویشتن سستی خویش را بخاک در که آنکس خوشتر مجزو ز راه خود بین نشا کسی که گفته بود آشنای مجرب آدمی بر وجهانست بی خود خویش مرده که او را بحق بقا بسی که با و عشر رفته بهرستی بودم خود سوا ماند ز هر پست شدت و ز راه بهر از حدت هر چه گشته

از آنکه سخن نبرد
که در روز برده خسته

ای به شفقت دلیل راه خیر تو هیچ جا آئی نیست ما همه بد کنیم و بد باشیم

ستمی ار تراز مرحت مست از قف آفتاب روز جزا مرحت بہر عاشقان باشد	شست و شومیہ بدگناہ ہمہ سایہ لطفت تو چناہ ہمہ قول لا تقنطرو گواہ ہمہ
--	---

قطب دین از تو جز تو کی طلبد
ای تو مقصود قسد گاہ ہمہ

کسی را نیست چیزی نمود جان دعای می کند از روی ناری یقین دانم مین بندگی پسندی ملک را نیست تار و پود است توان گنجی کہ نہ میراند با نیا	ولی باشد بسی جانان ارزان بہ مسداوند مرا آن وہ کہ آن بہ کہ باشد مہر تو از ما دران بہ مرا تم اشیت ز این با گمہ این بہ مرا در بیان ز عشقت نما نمایان بہ
---	--

بہر اقی نسبت دین از مہر بہ باشد
بہر ذہ کو تو لطفن ز انبیا ان بہ

مروغ روی تو مار از اجہ مرا کردہ ہمای عشق تو بر سر کہ سبب آگہ بدین لطیف کہ غیبی تو شہرہ پسانی بسی خویش نشد کہ نہ در پیش چہانی بسان غنچہ خونین دامن شہنشاہ بوم مکن طبیب مداواتی از جان بدیما	کہ خویش فانی و بد خویش آشنا کردہ کہ کہ دنیا و عہد تباش بادشا کردہ نشا بہر شہرہ عشق تو مراد کردہ مرا بہ شوق تو زمانہ خود قبا کردہ کسو کہ جہانم جان از دست قبا کردہ کہ درو عشق ندورم کہ بس دروا کردہ
---	---

کس بہ سیر مجرب عشق است نہ طلبی بود

مرا کردہ

	<p>که خوشی ز یاد رفت تا او یک بدلا کرده</p>	
<p>به بت نامه رسا شده دیده ما هم نمیاگشته جانم جان ما قباگشته بر که از خوشی تن فناگشته بر که با وصلش آشناگشته بشش آینه خداگشته</p>	<p>تا غمش منشین از تنه تا بریدیم نور رویش را تا نموده چو گل ز غنچه جان گشته و حاصل بذات آن حضرت از خود در خیر گشته بیگان بر که زن کرد همچو آینه</p>	
	<p>قطب دین را بسبب خود دیدن چو سیموی دید باگشته</p>	
<p>نه سال مهمم بالا گرفت دلم از سخت گاشنه گرفت مر ایشگر که سر تا پا گرفت من جی پاره را تنها گرفت چو جا در دیده بینا گرفت</p>	<p>غمش تا در دلم ما وا گرفت شده تا بنشین من سجودت مشال شمع در سوز درازم هجوم عشق او اندر میانه بدو بنیم برانچیز نری که بنیم</p>	
	<p>بجواز منشین ای قطب دین قول دش را آن بت رعنا گرفت</p>	
<p>گشته ام از گنجه خویش شهبان تو به چونکه بر نامه هست از تن ما جان تو به عزتی بودم اگر تابع شیدان تو به</p>	<p>یارب از جرم گرفتاری محصیان تو به پیش از مرگ یقین است بود تو به قبول روی بر خاک درت می زهر انگیک به نیاز</p>	

گر دم از روی ارادت زگنایان تو به	تا امید از روز خوشتر کن ای بیست که سن
گر دم از جمله سخنهای پریشان تو به	خسوکین گریخته گفته ام اندر راه خطا
سیکستم از گنہ ظاہر و پنهان تو به	آشکارا و نهان کرده ام ای دوست گنہا

قطب دین از آتش آلوده اندم شد گشت
پیش زاندم که بود از آتش سوزان تو به

فانج شدم از فکر کم و بیش زمانه	تا زود بدم آتش عشق تو زبانه
زان ناوک و در زور دم گشت نشانه	بیر باو بی عشق تو شد سینه از ننگا
عاشق چه کند خانه بی حساب خا	در خانه کعبه زوم بی تو من ای دوست
وستت نشد آلوده ولیکن بیبا	بیرید ازین تیغ تو سر با می شهیدان
وامان وصال تو بگیرم بیبا	امروز کین قتل من ای دوست که فردا
گویند حدیث من مجنون به نسا	رسوای جهانم غم عشق تو زانروز

بنگر که چه قطب الدین دارد در سرش
تکرار و سرود و غم عشقش برانه

عشق تحقیقش سجدا از محبانه	کس نیست در جهان بجز کس از عشق باز به
بگدازد همچو شمع که سوزد و گدازد به	در راه عشق سالک افسرده خوب است
از هر دو کون عاشق اولی نیاز به	دل از دو کون پاک به بردار ای عزیز
از روزه و نماز بجز در راه به	یک آه دردناک که عاشق کشد ز دل
به شک از آنکه رفته بر راه حجاز به	کیا بنفس خویش بران مرد کو نهاد

نبود قبول منکر دون شعر قطب دین

<p>این دہرومی مردم مست کفر از تو</p>	
<p>بصحن باغ سرزاد پاشسته نگار چندان هرگز رفته میشد در دم قاری نشسته مروار پیش این بیار خسته ز بهر غیب تو کی گشته</p>	<p>سخن تو تا قدرت از جای بسته گلے بچوات گل روی تو زیبا بود از خار خار عشقت ایروست طیب در دم بیایان عشق شده پیوند با تو رسته دل</p>
<p>جمال بود قطب الدین پوشان سخنی بر دوسے ساکن در دہستان</p>	
<p>بخواست جام می از دست یابی آرد ز وقت بدو ساقی کینم حمت کے ز آن مردان سزای صدای اقبال سے بہر پادشاه صیب دیگوش افزین چو صد و گز آرد سخن از دم و ز سر یک کلام کس نگوید است آرد</p>	<p>سید فضل بہاران گذشت جیلد و گوکہ انیر عورت سے باو ہوتی نسبت ہوتی صحیح ہوتی ہوتی ہوتی ہوتی حال عجیب نسبت گوکہ ہوتی ہوتی گوکہ ہوتی ہوتی گوکہ ہوتی ہوتی ز نزل دہر در ای عزیز چشمہ وفا</p>
<p>اگر تو مردی نیکو گوی بگفتی سخن بہت نیکوئی کے</p>	
<p>جان مرا بہ تیر ملامت نشان کنی پشت مرا خمیدہ بسان کمان کنی از پر تو جمال خیرت شادمان کنی</p>	<p>تا کی ز تیغ آہ سردم خون نشان کنی تا کہ بزیر باد سراق جمال خویش دارم امید آنکہ دل غم گزیدہ را</p>

جاویدرون دیدہ صاحب دکان کنی فارغ و رازمایہ و سود و زیان کنی آزاد سوی غیر زودین نمان کنی	باشی نمان زودید ہر بے بصر سے بر سر کہ بر قوی ز جہالت فگندہ آزاد کہ سوی خویش کشی از کند شوق
---	--

ہم نیشوی سجد قطب بین سب
رشتن او مگر کہ تو انکار جان کنی

ز آنکہ اورا بندودانش ہر لیا بصر سے تا تو باشی نہ کند سوی تو ہرگز نظر سے رہشکم آید کہ رود بر سر کویت و گری سے عاشق آنت کز وہیچ نماند اثر سے نزد و بصر زود بہتر ازین ماضی سے عشق چہ نسبت کہ آزار نہ بود باوسر سے	لذت عشق میسر نشد از ہر بخیل سے بگذر از ہستی خود ز آنکہ تین مہدیام از دل شب بسر کوی تو ہے خود آیم بہر ہی عشق کند با جہدی خود را جان شیرین ہر وہ طالب دیدار شو بستمین راست نیاید کہ کنی و بکوی عشق
---	---

قطب بین خرمیستی خودش و او بیبا
دردہ عشق نباشد بہ از غیش منہ سے

بصد اندوہ و خواری از دل از مر خداوار سے بہر ازوی ہر چی ہے جوہر جفا دار سے رقیب رو سپہ را با ہزاران ہمیشہ دار سے ازوی کلفت و خواری بس جد ماجرا دار سے بدہ دام گرامیدی بدیدار خدا دار سے کنی شرمزدہ آزار وی بر برگ و نوا دار سے	فکس نامی مراد کی محنت بیوا دار سے عواذ کی کہ از ہزاران شہرت و جفا دار سے نزدید از کل من خیر شہرت و عسرت آنیک خط فارغ ہونیم از محنت و دردا بہر اور جا چہ و نہ گریبان پاک خواہم کرد انگہ از غشہ بر وقت آنا خدا کہند بیبا
--	---

نزار در عالم فانی بقائی چون کس ہرگز	مرا ز ہی قطب دین ہرگز از چشم وفا دار
-------------------------------------	--------------------------------------

گشتہ ام عاشق و شد ہی بت سجا	کہ ندیدست در گردیدہ چو از ریبکا
بی نشانست نشانش مہر جا گشتہ عیان	بی بافت سخن مسکینہ از ہر جا
توان گفت کہ گوشتی بنود و لبر را	کہ بود از سر ہر پردہ سخن شنو
مردم دیدہ نزار کہ بہ بیت را اورا	کس ندیدہ برانہ در وہ جہان مین
موریش را نمود مثل و مثل ز عیا	اور طہانت و صیانت کہ بود کجا
پندہ او نختہ ز پیش رخ و نہت	لیکن خدایہ شدہ در دیدہ ہر مینا
عاشقان با ہر سوا شدہ در شکت	کس ندیدست چو منج رہ اور سوا

پندہ در رو سخن گرچہ کشد قطب الدین	لیکند فہم سخنماش و لے دانا سے
-----------------------------------	-------------------------------

ملا در راہ وصل نایا گرا ز خوبہان مین	معنی زوصال شرا شکار شاہان مین
اگر دست از بود خوبہ و شونی بقید نین	در روں خلوت او مجرہ ز زہمان گرو مین
چو گوئی کہ سبب اندر خم ہوگان عشق افقی	و ہی افغان و خیران اوران استان گرو مین
ز جامہ وحدت دلبر اگر یک قطرہ نموشی	مستی بر سر آن کوئی سید ہی جہان گرو مین

درین رہ بہت عالی ترا ایدل بکار دیدہ	کہ فارغ از وجود خویش از سوز زبان گوی
-------------------------------------	--------------------------------------

اسرار عشق را نکند فہم ہر لے	ہر دم از آنکہ بہت در کلمہ سنج
بہی در عشق نارا و طہ بیت ہر	ایں مرد ز شفق نایا ہر کلمہ

<p>جو یای درو عشق بود پر کاست آنرا که درو نیت ازو نیت است بید و کس ندید درین راه در هرگز در عشق تو بنگر دست بگازد</p>	<p>بنا قبول از او با به درو عشق حاصل نه عمر غیر خود درو عشق مشتاقی حاصل با هم جو یای بود عاشق نماند تا که درو با درو عشق</p>
--	---

ای طلبتین من تو بوسه تو در میان درو عشق
 هرگز فکر در ترک غم عشق سبب

<p>ساقی بجوی و توبه چنگ در باب و نه گز خنده حد نفس بود تا لای بودی است با بید از آن حال که می بود در عشق چو سینه نبود در دست از ره تحقیق عشق کوه تا بهره در شوی از تجلی اسرار در جستجوی ز لبر خود با شریک بر سپه</p>	<p>ای هم گل از او که در غیر جامه سے بید که بخیر ازین تکلیف از او که بهره از درو عشق چو در دست است هرگز در غیر ناله که آن است چو چنگ گز در گل با بید است از خوشی تن مشتاقی که در حلقه تار یک باره</p>
---	---

انرا در بخیر می بسر کوی عشق آس
 ای طلبتین من که تا بشود راه عشق ط

<p>یقین در آن که محرم در حریم وصل جانانی بر دست از جو و خوشی شوگر سلمانی تو عاشق آن گلی شوی که در او از عشق ستانی نیایی ره تو در که پیش به عشق دلبر جانانی بنده فغانل ترا چون مردگان از آن جانانی</p>	<p>در عشق غم نیت از خوشی سپانی چو در آن از آن درو عشق که تو در دست عشق می از آن درو عشق که تو در دست کبده می از آن درو عشق که تو در دست بنده فغانل ترا چون مردگان از آن جانانی</p>
---	--

چو خوردی آب حیوان ندره جاوید میگردد
شوی مومون بر دم با تجلیهای سبحانی

روز می گفت قطب الدین ز راه نزل جانان
کنی فهم سخنهایش اگر مرد سخندان

دلا در زرم حاصل یار خود گراشا گردی
معنی از کدالی بگذری و باوشا گردی
چه حاصل آنکه در ظاهر تو داد از علم بیست
ز بهستی وجود خویش عیب بدینا گردی
نباشد معرفت گریه کتاب علم ز جوانی
مع آنرا معرفت آنم که تو از خود رفتن گردی
بدان تا بخوردی آنرا که دیوانه شوی غافل
من آنجا بخوردی دانم که از بهستی جدا گردی
نشین در کنج تنهایی دور نیار او داعی کن
ز خود چون مینو باشی ز دل بر با نوا گردی
شنیدم یک سخن یک راه آن لدار جانی گفت
ز خود چون بگذری بگرد بیشک سو می ما گردی

حدیث مستی ای قطب دین بیان تو بزمین
ولی مشکل بود وقتی که از بهستی سوا گردی

ای از تو بهر زبان نشانه
در خلوت هر مرید و پیر سے
و زت حیات هر زمانے
باشد ز تو نیز در استا سے
هر کس که کبوی تو فرو شد
که داو کس از او نشا سے
باشد ز وجود تو همه حسیب
خالی ز تو نیست هیچ سبب
در هر چه نظر کنیم به تحقیق
دارند کبوه و دشت صحرا
بر مرغ شوق تو فنا سے

یارب که نباشد آنکه باشد
بی یار تو قطب دین زمانے

<p>تہنا نہ ہمیں جان من و جان جانے ہم حاضر و ہم غائبی ہی است جانہا نزدیکی و دوری طلبد طالب ویدیا اسرار ہم پیش تو فاش ست تحقیق بر روز و شب از طلب ای عاشق صواب ہر پہلے پھر سے طالب ویداز نیا شد</p>	<p>ہر چیز کہ گویم کہ چنانی بہ از اسنے ور جان زدہ خیمہ و از دیدہ نہا نے نزدیک تر ایدوست بہ از رگ جانے پوشیدہ ز تو نیست کہ شاہ ہمہ دانے ہر چیز کہ در جستن آئی تو چہ اسنے انرا طلب امروز گرا زدیدہ و دانے</p>
--	---

بنی و در طلب قطب دین از عمر چہ چاہل
ہر چیز کہ وہی بودہ امروز چنانی

<p>گہست کورا جو امر ز دل دانا نے از سر امی تن خود باو یہ عشق ہووے گر چہ منشورہ بندت بسو حاکم شہر گوشہ گیر و بعالم خطا نو میدی کش اندرین روز کوش و غم فردا میخور</p>	<p>درد اورانہ کند درد و صلت پائے کہ اگر مرد رہی باش تو ہم رسوائے تا نباشد بسراو کشش طغرائے چہ روی خبر سر کوی غم عشقش جابائے نیست شک کرنی امروز بود فردائے</p>
---	---

ظاہری دشت چرا از دل مانگو گفت
قطب دین را بنود جز غم او پروائے

<p>ان زمان ہا مہ خود دست در غوش کنی بہری بے بسرا پرودہ وحدت ہرگز ابت از عشق بیابی تو اگر امی عاشق بشوی نچہ و با جوش بانی یہ یقین</p>	<p>کہ خود از غیرت خود جملہ فراموش کنی کز خم وحدت او جام می نوش کنی آتش عشق تو از دغمن خود جوش کنی دیگ خود را اگر ایدوست تو سر پوش کنی</p>
---	--

باطن خویش چو طاهر بر آریسته کن
خویش را بچو زر قلب چه سر لو ش کنی

ناصر حاج مکش که سخن عشق صریح
قطب بین را توانی که تو خاموش کنی

بمن کجاست پرستم ز که جویت کجائی
ز غمت گدای شدم سر و پا بر بند دام
کس آشنا نگردم بجز آنکه آشنایان
همه شب روم بکنج ز غم تو زده ام
بمبانی جودت که نماز مسکونم
که بیت بسته از خون من لبان غنچه
چه شو و که شام بجران ز با من برائی
طلبم تر از بر در به بهانه گدائی
که خویش مرده بر سر برگ آشنائی
بامید آنکه دیده تو بر آید شسته برائی
و کس اگر بناستی تو نماز خود نمانی
چه شود که با کسی گریه زده کردی برائی

مطلب از قطب بین آن من با عشق
که تو بروه و شش را بطریق در برائی

ای سالک ره بر و خدا جو
افشان بدو کون استین را
و سراسر خویش را عده را
چون مرده بکنج خلوت تنگ
تنهایی را شعار خود ساز
سرگشته و بیقرار میباش
گر میطلبی خرد را بسبب
تجربه شود در آرزو کس
آورد زعب جهان بدو رسد
دست از همه زودتر رسد
و اکنون نه همه بهایان استوار
در جستن باید خویش را بگوار

در وادی فقر لبه ریاضت
چون قطب بین راه صدق را بیوی

<p>راہ دگر بہرہ مرو کو خطا روی بخوش و آشنا سجد آشناری راہ حجاز از سرستی چرا روی اسخاکہ از خودت تمامی جدا روی طیران کنی بعالم لائستہ روی بہ تمام درد خلائق دورا روی</p>	<p>ایدل اگر روی رہ کوئی شماروی بیگانہ گرشہی زہر خوش و آشنا در ملک دل سفر کن اگر مرد قابلی دانی کجاست منزل مقصود بیگان از خود اگر بریدہ و بی مال و بی روی گریست و دستاگر درین حالت گرفتہ</p>
---	--

ای قطب دین سفر بسویار خوش کن
 جایی دگریہ از سر کوشش کجا روی

<p>کہ در دو کون نداد و غریز غیر خدا سے نہ بہر دیدن ویدار پار ویدہ کشا سے بسوی دلبر جانی خود گذر فرما سے چو مردہ از ہمہ سود و زیان خود بدر آ سے بغیر فکر و لارام خوش لب کشا سے کہ در حرم لارام خوش با بی جا سے</p>	<p>کسی بود تحقیق غریز پر و سراسے نہ خواب نہ شب ار مرد قابلی بر غریز مباحث با بل و بر غریز جوان سبک جان نہ نہ زبان عالی کہ بت ہر یون کن زہر ہر زہ و زانی زان خوش بہ بند نہ جان ز خوش سفر نہ ہر یون زہر مرد</p>
--	--

گر زہر و شبنو یک سخن ز قطب الدین
 مباحث در پے آزار نندگان خدا سے

<p>دیدہ از خواب گران سحلیے نکشود سے پیش ازین کاش میابان غمش پھوید سے قوت با فراقش چہ شدی گر بود سے</p>	<p>گر خوابی محبت خوابان رخ خور غم بود سے بود و جوان و غمش با شہرت و دل با ہر چہ خوش گران ز من ارشدہ ضعیف</p>
--	--

بروای دوزخ داز سورش خود ناکر کوه بیاخته گز آتش جوش دید دولتی بنده شود آنکه بوجدش رسد	نرسیده بواز آتش سحران دور یا سر خویش بجاک در او فرسود ورنه آزار کسی نیست ریائی سود
--	--

آرزو بامی خود از غیبی که خواهد
قطب دین را نبود غیر خدا محبوب

ز تیر عشق مگر ز جسم خورده ام کاری مگر ز روی ارادت بر بندگی بسته ز شربت خویش منبج او توانا شدم ام ز تیر عشق تو ز سینه با فک رسد گرم بخواج گزای روی بکاک شوم همین که فتنه آخر زمان محمدا فرشت	که با جفای تو بر خطه ام بود یاری نشسته بر سر کوه تو ام بصد زاری شکایت از تو ندم که میباشم خوار کسی چون خویش ندیدم سینه انگ روی مر از رحمت خود دور در نکند ای مر از فتنه آخر زمان گم جاری
--	---

از غیب خویش سر قطره بزمین باندیش
بپوش غیب و را میزد که شاد می

آمد ببار نیست مرا بایر جانیه شبهان شسته ام لبم کوئی آن نگار باهر که عهد میکنم از تو پیش نیست در دل و نمای عهد کسی مستم که گر عشق یار بایر است از دوشین بر شمار روز آوری با او و باش	تا بگذرد بدوست آنم همه سینه کردم ز جهان و دل بدیش پاسبان در هر چه بگویم شود از خویش پیمان وار ز خویش زندگی مبادوست تا با عشق با تو با زوگر اسب میکن بصدق بر او پا سبانی
--	--

گر پیشتر ز مرگ میری تو قطب بین
یابی بہان زمان ز خدا زندگانی

دی ساک راہ یار جانے بی ہر طرف مباحش کیوم ماہر طریقت اندرین راہ چون را بہر ہی طریق کردی گر فعل بدی ز کس بہ بینی از وہر خویش وصفت ہاگو	گویم سخن ز سر بانی باتو گفتم و گر تو زانے ہر جا کہ رہی گونشاسنے یک تن زور خودت نہ رانی ز شن نہ کنی ز بدگمانے زان پیش کہ تو نہ گشتہ فاسنے
---	---

سر سیت کہ قطب زمین کند شامش
تا بعد فنا و عا ش خوانے

دوایم ہوس از توبہ وز دیدہ نگاہے ماہیچ ندریم بجز آتش نہ آسہے س خرقہ ندریم بجز سببان شست نہاہی تا سر نہ شام ہم بجز از کوی تو ساہی کاندر زہر جان نیست بجز نور الہی	ہم ہا رہہ تحقیق زہر سو میور اسہے تا بعد نہا ز خودت این کبر نہ زیدہے تا سر بجز انجمن کیسے شست نہاود تا سر نہ سہا نہ خورد باہر ہی کون تا سر نہ رگستہ بقیہر تہہ سیدہے
---	--

اب ہر وقت قطب زمین را بہ ہر ہوا
تا نہی شہر و کتا تو کتاست بنگاہی

بزرگ شدم زورت ایورست بجائے اسی بار شہ حسن بدہ داد گداے	تا نہی شہر و کتا تو کتاست بنگاہی توبہ و شہ سنی و من بندہ محتاج
---	---

<p>هرگز بند بر غیر نه فرستم به دوا سئ جمله رخسار تو آتش نیست شفا سئ صوفی نه شود مرد و تسبیح و دعا سئ من هیچ ندارم که روم راه بهوا سئ</p>	<p>هر چند که بیاری بجز تو کشیدم هر دل که ز تیغ نغم عشقت شده افکار صوفی بود آنکس که کند خانه دل پاک هر کس بهوای دل خود رفته براسه</p>
---	---

چون قطب المین میباش ز ستر تا قدم هیچ
 انیست که گفتی روش بے سرو پا سئ

<p>دور از بزم وصالش دیده گریان تا بکے یارب این چندین غم بجز آن جان تا بکے یارب این بیداری شهبامی بجز آن تا بکے در میان غمش خار میدان تا بکے دیده با گریان بکنج بیت الاخران تا بکے یارب این چندین تعافلهای جان تا بکے</p>	<p>یارب این دور و فراق یار در جان تا بکے تن ضعیف و جان ترازو دل بود افکار او من چندین بیاورد این شهبامی بجز آن در مستای وصال کعبه دیدار یار همچو یعقوب از فراق یوسف گل پران چشم اندازم که روزی یک نظر سویم کند</p>
---	---

قطب دین در کج تنهایی است غم آسیر
 در آن دیدار آن خورشید تابان تا بکے

<p>گر درصال یار خوابی از خودیت رستی هر چه اندر پرده اسرار بینی و انگوی تا توانی بکیره از میدان مردان بردگی رویایان صالش پاننان خویش بوی در سر خود هر چه میداری انداز می بجوی</p>	<p>ای برادر است باشد شامی بگفتگوی برو مان خود بنده مهر و ادب را موشدار و زخم جوگان عشقتش همچو گو انداز سر گر میخواهی سی در کعبه مقصود خویش ز اوردهش نیستی باید اگر مردی</p>
--	---

باش بیگانہ ز خویش و آشنا مردانہ و
برکش از سو و زریان عالم خدا جو سے

خانہ دل از کثافت پاک کن ای قطب
وانگهی در وی تو مردان حقیقی را بچو سے

ای عاشق صادق اگر از خویش برائی
مشتوق تو نزدیک تو محرم ز وصلش
نزدیک تر از جان بود آن دلبر جانانی
او با همه کس باشد و گویند ہم کس
گنہ ز خود و دیدہ دل بر رخس انداز
چون زاهد خود بین نشوی غرہ بطاعت
بنود عجب او در حرم دوست در آئی
بنی رخس از رنگ ز آئینہ زدائی
اما تو درین کو سے معطل بہ فغانی
از راه طلب جلد کہ ایدوست کجائی
چندین چو کشتی محنت داند وہ جدائی
بنی خویش شوار طالب دیدار خدائی

ای قطب بین تا کہ میل آری بشرافت
آخر حیرم حرم دوست در آئی

زندہ زان باشم نگار من کہ در خام توئی
جمع شد ملک و جورم تا تو در وی آئی
ہمچو بلبل بر گل رومیت اگر عالم مدام
یکریان با تو بہ از گلگشت جلد کائنات
ہر کسے بر آسمان خورشید را بیند و سے
در دو عالم حسیت زمین بہتر کہ جانانم توئی
موجب حسیت ملک پریشانم توئی
خوش بود چون باعث فریاد افغانم توئی
کی کت دل سوی آنها چون گشتا نام توئی
در حال چون آسمان خورشید با نام توئی

قطب زمین را ملک از شمع روشن زبوی
زانکہ در آتسیرم دل شمع شب ز توئی

گر بایرت بہر دو جهان متبر شوی
باید کہ خاک مقدم اہل نظر شوی

<p>ور بایدت کہ پی بدلا رام خود برکنا بر شیاخ دل شکوفه ایمان گنگ ہدا قلمت امت صیر فی خویش ماکن مقبول طین اہل لی گیشوی مقیمین تا نا تبدیل و تیر و تو یک ماندہ</p>	<p>باید نہان ز رویہ ہر بی لبہ شوی باشد کہ از یہ ہر بی صفا ش شری شوی ہمارست رو بہک جان ہچو ز شوی بر فرق خستراں جان تلج زر شوی از پیش خستراں نظر و ہر شوی</p>
---	---

چون قطب بین تو نہایت پرین اگر کنی
 زمین خاک و بنا سموات بر شوی

<p>ای بر سر کو تو بہر گوشت شہید سے آنکس کہ مہی بود و آنکہ بدیرت رخسار تو از دیدہ ناپل نہمان سستا بر کس کہ ز خود بزد و ہر و چو بہ بینہ از گوی تو عاشق نقیادی بغیری بالے پیرے پورے اگر مرغ دلم را گرد وصل تو با جان بود ایدوست ہر ایہ</p>	<p>وئی ذراغ تو بر سینہ ہر پیر و پیک باشد مہر از تو ہر گزات رشید بند رخت آرا کہ بود و بود و پیک ای کاش دل تیرہ رستی بہ پیک تالذت دیدار تو ہر خطہ شہید سے پرواز کتان بر سر کو تو پرید سے تنہا من جیہا رو در ویش خرید سے</p>
---	---

ای قطب بین کیش بطلد گزشتہ
 چون صبح سعادت نفسی بر تو رسیدہ

رباعیات

<p>ای بادشہ بادشہ بادشہان دارم ز تو شہم آنکہ در روز جزا</p>	<p>وی وقت جرم آشکارا نہمان داری گنہ ما ہمہ ز خلق نہمان</p>
--	---

	وله	
آنی که زتست انیمه بود وجود ذات تو منزه است از عیب و قصور		مانیت شویم و ذات تو خواهد بود دست کسی که زنگ از آئینه زدود
	وله	
یار ب دل دردمند افکام بین اطهار محبت از کتم لائق نیست		وز درد فسراق ناله زارم بین پیشمی زارم و جهان بیاورم بین
	وله	
چشمی زارم میان فرات پر آب بیاورد برقیه یسب اجمال کون		وز آتش سحر تو ولم گشت کبیر بیاورد برقیه یسب اجمال کون
	وله	
آنجا که توئی به بینی راره نیست درست شایان شمیم شهباز است		هر بوالهوسی سر عشق که نیست ننگه معویه است شاهنشاه نیست
	وله	
ای روی تو آئینه صاحب نظران تا عشق بریزد خزان سپه نبرد		از خویش همه غم بگم گشته در آن داریم نهان سحر تو از به خیر آن
	وله	
تا روی تو دیدیم من بی طرزه نگار اشوبه خوبی غمزدی مانند کس را		سرگشته دیوان شده ام چون پرگار عشاق نگردند ز عشقت بیزار
	وله	

<p>سو دای تو از غیر تو پنهان مرام بیدر دنگان برو که آسان مرام</p>		<p>آئی که ترا دوست ترا جان دارم جان داده ام و وصال تو بخیریم</p>
	وله	
<p>کحل کرد قبا از شوق تو پیراهن عشق از پس روده رو بنمود من</p>		<p>ای از اثر حسن تو رونق سخن گفته که شد و دلیل را میزبان</p>
	وله	
<p>ز درد غم تو عجب غم بی دراست نیکو بچماست که غم بی پایست</p>		<p>بانی کوشش و یسوز و بپاست پر و زنده ز پنهان تو بی بارو</p>
	وله	
<p>مرغی که رسید به بوزام تو شد روم مرست از راه تو شد</p>		<p>بهر دای من لعل تو زدم تو شد زان شد که بجام جان ما شد</p>
	وله	
<p>دانی که ترانه جامی باشد نه مکان گویم که کجاست فرق اندر من جان</p>		<p>آئی که من در زحمی نقصان گر بدستی از بنده درسی خواهد</p>
	وله	
<p>آرام بغیرت نه کند خبر خامی درم ز تو القاسم ان می جامی</p>		<p>دل را بوز بغیر تو آرامی زان می که بجام و اصلان شختم</p>
	وله	
<p>وز که حقیقت تو کس آگوست</p>		<p>آسجا که تویی خبر تو کسی راز است</p>

<p>سرشته توفیق بدست تو بود حقا که بدست هر که او شده نیست</p>		
	<p>وله</p>	
<p>ای اهل دلان در آرزوی تو هم از پر تو فورست بودیم پسند خوبان جهان فروغ روی تو هم سرگشته شده بختجوی تو هم</p>		
	<p>وله</p>	
<p>روزی که ترا به بینم ای حجت جان ناآمدنت اگر زبستی نیست بیز از ز عمر خویش ای جان جهان رفته بکنار تو توانی بمیان</p>		
	<p>وله</p>	
<p>ای ذات تو از کتبه ذات کیتا آنکس که تحقیق و یقین بد ترا درین جمله بود ز بود ذات تو جدا از خود بر آمد بخدا و دید خدا</p>		
	<p>وله</p>	
<p>ای آنکه همه ستر نهان میدانی گر جان بدیم بوصول از دست هر چند کنم وصف تو صد چندانی زیرا که بصد هزار جان از دست</p>		
	<p>وله</p>	
<p>آنی که ترا نیست مقام و منزل در هر دو جهان ذات تو کی می گنجد چیزی غیر تو نیست ما را حاصل یارب تو چگونه جای کردی در دل</p>		
	<p>وله</p>	
<p>وقتی که ترا ز خود جدا می بینم در وقت سجود اگر به بینم رویت از سخت سیاه خود چو می بینم سجده طاعت خود همه ریامی بینم</p>		

	وله	
عشقست که با بجزر گه جان نکند در دمل خویش با که گویم چکنم		جان آرزوی بغیر جانان نکند مشتوق طبیب آمد در میان نکند
	وله	
تا گشته سر کوی فنا منزل من گویند طبیب حل کند مشکل تو		واقف نشده کسی ز راز دل من مشکل که شود حل کسی مشکل من
	وله	
تا عشق گرفته در دل ندیده مقام شایسته عشق غیر تا در دل زد		از بنده نماند هیچ چیزی جز نام اسباب حیات رفت بر باد تمام
	وله	
از محنت انتظار جانان گشت جان را دم در در خود کردیم انجانا		رشوار آمد بدست آسانم گشت فریاد که در در عشق نهادم گشت
	وله	
فریاد که عشق عقل ما برد تمام از ما اثری نماند بی او باقی		مستوره در آمد بر علم کرد به مقام پیزی که در پای اوست بیست حرام
	وله	
عشق آمد در جای کرد در ملک وجود ز دغیره سلطنت ملک باطن		بستی وجود را تاسی بر بود از حکم و دست دغیره گفت و شنود
	وله	

<p>وز روز است می پرستند آمدیم بیزار ز هر چه بود است آمدیم</p>		<p>مانند سر کوی یار است آمده ایم قانع گشته بوصول روی دیگر</p>
	<p>وله</p>	
<p>از هر چه که خیر است بگریخته اند شیر عشقش بکام جان ریخته اند</p>		<p>آنها که بیار غولش آمیخته اند از روز انزال زوار دست غیبی</p>
	<p>وله</p>	
<p>هستی وجود بر تواناوان آمد چیزی که نشمارا بود جان آمد</p>		<p>وقتی که نوبت وصل بنامه آمد چو از یار ز پدید روی خود بنامه</p>
	<p>وله</p>	
<p>چهره زانکه از خویش بر اند آن قوم که محرم اند قوم دیگر اند</p>		<p>شهباز عشق ما بیانی که بر اند گر جمله کائنات موجود و نیند</p>
	<p>وله</p>	
<p>برسند فقر خویش شاهنشاه اند از خویش بریده اند و با آنها اند</p>		<p>آنها که ز اسرار خدا آگاه اند گشته بصفات حضرت حق موجودند</p>
	<p>وله</p>	
<p>هستند تحقیق همه قوم جدا گر میخواهی که باشی از این صفها</p>		<p>قومی که مجرد اند در راه خدا روزه سراسر خاص در ایشان آسمن</p>
	<p>وله</p>	
<p>وز جمله کائنات آید نفاش</p>		<p>عاشق باید که ز رویا باشد نفاش</p>

<p>چون شایسته دیگر یار زنده بر سنگش</p>		<p>روزی صد بار اگر کند توبه بخت</p>
	<p>وله</p>	
<p>واندر بخت پیش برورد ما گزید رزا من توفیق با هویدا آری</p>		<p>نماند با دیگر که با سر و پا گردد پیمان درم پیوسته با کس نه</p>
	<p>وله</p>	
<p>ز دست ترا من منی نه آتی آه ز ما با تیر و مویز با آتی</p>		<p>بخت تو آید به دست من بخت من آید به دست تو</p>
	<p>وله</p>	
<p>از پیش معنی نوزده باقی بماند بیش شده چون چمن در نوبت</p>		<p>ز نری و نامندی اگر آید خورن از پیش خود که بد آتی تمام</p>
	<p>وله</p>	
<p>نمی دیدم بجز با شورش چون از جمله تعلقات خود بخوان</p>		<p>نماند شریف از بدست بخت خدا بی کجبال یا که درون بنیان</p>
	<p>وله</p>	
<p>باید که ز جان ترا گزانی تا شد از دوست جواب لمن ترانی باشد</p>		<p>گرمیل تو وصل یار جانی باشد تا جان ندی طلب کنی دیدارش</p>
	<p>وله</p>	
<p>گوید که در امر خدا در دست باید ز حیات خود بر جانمست</p>		<p>باید که سر کوی فنا منزلت از بهر طلب گامی را در بخت</p>

علم ظاہر نہ قدر و از و چند ان شاید کہ ز لوج دل بیابی عرفان	ولہ	آخی کہ رسی بدریہ سندان بر تخته دل سبق بخوان اسجد عشق
ہستی تو بروی آب مانند حجاب نبتاب و جمال با خود را در یاب	ولہ	مخل تو عقیدہ ہست علم تو حجاب معلوم کہ سر پایہ عمرت خدیست
فانی ز وجود خویش با ولد اریم در بحر شہود و فارغ از اغیاریم	ولہ	مائیم کہ از ہستی خود بیزاریم دوری ز میان تمام برداشتہ ایم
در بحر محسبہ در نکیتا شدہ ام چون قطرہ تمام محض دریا شدہ ام	ولہ	حقا بزبان دوست گویا شدہ ام فانی ز وجود خویش گم دیدہ تمام
بیگانہ ز خویش و محو جانانہ شدہ با دلبر خود چو در یکیدانہ شدہ	ولہ	دل از غم خویشتن جو بیگانہ شدہ چون قطرہ درون بحر گم گرویدہ
جان بہر شمار سر کوشش دارم آئینہ خویش رو برویش دارم	ولہ	عمریت کہ دل در آرزویش دارم گر روی نگار دیدہ ام عیبی نیست
	ولہ	

فی الحال برآمد از نهام فریاد عشق آمد و صبر و عقل برود غنایاد		چشم جو بروی آن لارام افتاد از شوق وصال و شدم جابریاد
	وله	
گر اهل صفا و کردل آگاه است گوئی که محب لاکه الا که دست		گر سالک راهی که نشان راه است گوئی بحقیقت از خدا آگاه هم
	وله	
سویای همه ز سر برید باید کرد از خوشبخت قطع نظر باید کرد		گر مردی قدم ز سر باید کرد گویم سخنی فاش ز روی تحقیق
	وله	
هر چیز که بد بود نزل اندازد صافی گردی و تیرگی بترازد		فوری که دل ترا منور سازد باشد به یقین سفیر چون جلوه کند
	وله	
افعال ز میم شد بتبدیل سخن برگویی نشا و طور دل صیقلین		گوئی که ز نور حق دل شد روشن یعنی که شدت طور دل ملک و جان
	وله	
ز نهار از آن مقام رود که روانی انکار کنی از این نور از نادانی		آن طور که تر خوشترین را دانی گفته سخن تا که ترقی شودت
	وله	
نثار بود وجود خورشید است انجا که همه کشف در کرامات بود		

گوید که صفات او همه در است و بود	البتة در ان مقام خود بمن گرد
	وله
وارسته شوی بسبب نهی بر سلوت وانم که گذشتی از مقام جبروت	از ملک اگر گذر کنی بر ملکوت چون خضر اگر خوری رمی آبیات
	وله
صوفی نشوی تو در ان مقامی نهایی خود را مفلک بدیع مانند کس	آنجا که مقام صوفیان باشد قویا گر ملک تو نیست آن مقام ای تریه
	وله
باشند طبع تمام ترا انوارش خود ز بهمن بوی ملک انظارش	درستی خود اگر طلب کنی دیدارش بجا آن که بودی در حقیقت مع انوارش
	در
اولاد میسب که زود میخورند بر کسی که از او برود و خستد	آن که زود میخورند هر روز بهم خوردند زود خورند
	...
و آنرا چه کار که هر چه در دست باید که در دست او باشد	خالیه بسیار بیشتر از دست از هر چه که باشد آنرا
گرچه میگویند که فغان از او سهمی و چای میخورند	آن نور صبی که نور زار خورشید آنجا که بود سجد فزات خدا

<p>زراق رساند تو روزی بر روزه از برود جهان چشم طبع با پروزه</p>	<p>وله</p>	<p>عیباش برادی توکل فیروز از سوسه خیال کج حاصل نیست</p>
<p>از مهر خدا ازین نخله در گذریه پس روی سیاه ماجر گشت پیشه</p>	<p>وله</p>	<p>ایران ز من فقیر ندیدی شنود گویند که ما فوق سپه رنگی نیست</p>
<p>دانه که منیر ز درت پیراست بر تو نشانیست برین باغ و کاش</p>	<p>وله</p>	<p>جانی که تحقیق سرگرمی فداست فغانی گرومی مری بقایت بود</p>
<p>دید با غایت کج نیا کرد آنگاه بود و فوجش کجا مرد</p>	<p>وله</p>	<p>خبرای که منیر عشق دانا گوی فکست پیر شد یقین به نثر عشق</p>
<p>دل زرق است صفت سایه چشم در است با جوی با غلام</p>	<p>وله</p>	<p>دشمنی که ز هر دو با شیب زهر ایمن را بود که هر دو زهر آید با غلام</p>
<p>بیکانه و آشنای از خدایان با این همه کجا کوی حسبان</p>	<p>وله</p>	<p>هانی که کجاست کثر و بیان انجنا میرت است اندر حیرت</p>

<p>وان کفر تبدیل شودت با اسلام تعمیل کن وزود بد انجامی خیرم</p>		<p>جائیت که اسلام شود کفر تمام خاصیت آن مقام تبدیل بود</p>
	<p>وله</p>	
<p>دعوی کنی و دم زکرامات زنی دائم نفس از تجلی ذات زنی</p>		<p>ای آنکه همه دم ز مقامات زنی خود ز شناختی به تحقیق بنور</p>
	<p>وله</p>	
<p>از دیدن نور خجسته گرو فیروز بهدم شده با ولبر عالم افروز</p>		<p>صاحب حالی که نور بنید شرب روز در ویش کسی بود که در پرده غیب</p>
	<p>وله</p>	
<p>یا از سر کشف ارض سمارا بنید در هر چه نظر کن خدا را بنید</p>		<p>کامل نبود که نور با را بنید کامل بود آنکه از سر تحقیقات</p>
	<p>وله</p>	
<p>در هستی ذات خویش باشد کیا کفر محضست در خدائی خدا</p>		<p>بچون و چگونه هست آن لبر ما هر کس گویند گنه او با مردم</p>
	<p>وله</p>	
<p>وز کعبه مقصود و غیره دارم تا از تو تحقیق همان بنی دارم</p>		<p>تا چند زنی لای که مرد کارم برگویی بمن نشان آن منزل نور</p>
	<p>وله</p>	
<p>وز نیک و بد خویش طمع بر بریده</p>		<p>سخت آنکه تمام دیده با گرویده</p>

<p>برگومی اگر ترا خدا بگریزید</p>		<p>آنرا چه تمام خوانده اند این شوی</p>
	<p>وله</p>	
<p>اندر نظر خلق همه روده شده اند از روی خودش بگلگی بد شده اند</p>		<p>جهی که از خوشین مجرب شده اند آینه صفت گشته همه پاک زود</p>
	<p>وله</p>	
<p>واقف نشده بچپسی از دروم باغیر رگه نفس زخم نامروم</p>		<p>تا بر سر کوی عشق منزل دروم هر چند بنجا بل بساز استمش</p>
	<p>وله</p>	
<p>بیدروم اگر زود گمش برگروم امسال اگر درو کنم نامروم</p>		<p>الذات نمد که از ایل دروم گر جهان بل بگذرنده مخلص خوش</p>
	<p>وله</p>	
<p>خورشید جمال او همه جابابان بر جا دیدم ظهور او بود دران</p>		<p>در و بر اسبان ذره ام سرگردان در کعبه و تخت ساز و در مسجد و در</p>
	<p>وله</p>	
<p>شادی زمانه من نمیدانم چیست باید بوزار دیده بر فوید بگریست</p>		<p>در و هر کسی که بی الم باشکست آنکس که در اجوی بود عقل و تمیز</p>
	<p>وله</p>	
<p>شادی و نشاط اندروم کم باشد گر ساغر ایام ما دم باشد</p>		<p>دنیا که تمام محنت و عمر باشد چیزی که در دفت شود در دست</p>

وله		
نیز منقصان خود جدا باید شد دل بسته کین و آن حیرا باید شد		افسوس که نسبت فنا باید شد زین عالم فانی چونما کند کس
وله		
یاران مرده فتنه اند و این نوع است فغانی از خویش گشته باقی بجزا		بر عزم کنج تکیه که میر باد بپوست خوشحال مغزیری که درین دار فنا
وله		
بگنجد ز جفاکاری خود ای دلدار از روی وفا بیادگارش بگذارد		من رفتم و دل ماند برت از روز نزار ز نهار ز روی محبت صد ز نهار
وله		
هر کس که بود دشمن او مرود است بیشک و گمان از او خدا خشنود است		شخصی که عزیز حضرت محبوب است و انگس که ز اخلص مجامش باشد
وله		
آیا چه کنم که عاقبت بود بود وانم بهر آن کنی که با سود بود		در عالم فانی که ز راندود بود باشی تو و کیل بنده اندر هر کار
وله		
نزد نیک و بد خویش طمع بر پریم با او بشتم و ز خود بر پریم		عمری طلبکاری او که دیدیم چون نیک نگه کردیم از او یقین
وله		

<p>با آتش شمع و ز خود بہ بریدیم بزرگ و بد کرد و جہان خندیدیم</p>		<p>در آئینہ تا جمال دل بہ روییم ہستی و وجود من تباراج برد</p>
<p>از مہر خدا کہ بیوفائی مکنید بہنہا کہ دعویٰ خدائی مکنید</p>	<p>ولہ</p>	<p>ای منہسان مرغ جانی مکنید چہا نور و صومی خوشترین دنیا</p>
<p>دل از دو بہان مہوین ترا بگریو کز دیدن تو سیر نگرو و دیدہ</p>	<p>ولہ</p>	<p>ای رخت تو در ام اسیر دل مگرد خواہم کہ علی الدوام مشیت باشم</p>
<p>بر چہرہ خوب جانقزائی عاشت باشم خبہ چندین بجای عاشت</p>	<p>ولہ</p>	<p>عاشت شدہ ام بد لر بانی عاشت جانی کہ در اندام باشد نہ اشاعت</p>
<p>وز مہر علی مراد جان حاصل کن خود را جو علی بذات او حاصل کن</p>	<p>ولہ</p>	<p>گرامبل دلی مہر علی و ز دل کن خواہی کہ عزیز پر و عالم گری</p>
<p>وہ عرش مجید تمہایت گروہ ختمت جہا کہ مہر خدایت گروہ</p>	<p>ولہ</p>	<p>گر خبہ ز فلک برایت گروہ گر شہر خدایت نہ رہنمایت باشد</p>
<p>شائستہ اسطیع</p>		
<p>لیکن ز خدا جدا نہا شد</p>		<p>خاصان خدا خدا نہا شد</p>

سرستان چنانچه وحدت و حید و صبحی کسان مصطفیٰ توید با ایشارت تازه با
 که بجز اندر سجان درین ایام فرخنده فرجام دهان کرامت نشان که شترستان تو حید
 و عرفانست و تجلی کن طائف بی پایان یعنی ویوان حضرت خواجه قطب الدین
 اوشی نجفی ارکانی قدس سره از خزان اسرار خاطر انیس خادوت قدس سره و اعیانیت
 زبده الواصلین رفیق طریق شریعت و طریقت مرشاس لطائف حقیقت و معرفت
 خواص محیط وحدت مشاهدت در کثرت ولی ماوراء و عقب سلطان اعاشه میر تقی علی
 یعنی حضرت ممدوح الاقاب که در کرامات و غرق عبادات شانی نظیر در مرتبه عالی بودند و بی
 مستجاب دعوات بوده در هر چه از زبان مبارکش برآمدی بهمان طور ظهور گرفته آن اکبر اولیا
 واجل اصفیا فرقه فقره اداست از حضرت خواجه معین الدین شیخ پو شیده و مهمل و
 از سادات اوش بوده که تصدیق است از قصبات ماوراء و بودند سید حسینی که نسب
 شریفش به چهارده واسطه حضرت امام جعفر صادق علیه السلام میرسد و وجه تسمیه نجفی است
 چنین نوشته اند که برگاه حضرت خواجه بود و چون به بیرونج سالکی در خدمت شیخ ابوالفضل
 با خدامه شیخ فرمود که ای طفل عجب نجفی هستی که خضر علیه السلام ترا معین جوار کرده اند
 در این بیابان تشبیه تشبیه شده تا در لقب مبارک که کی را بین طور رقم کرده اند که زوجه
 نعت پناه حضرت خواجه در هر سه نگاه از حسابیه راه رفتی و فی سبب کفایت
 که یا با شیخ کا شامی است می آید پاکد چون که یا که ما اندر گرو و او فرمود که
 حضرت خواجه تشبیه فرمود که سیر اندر گویی و دست بطاق برین چنانکه خواجهی گردید
 از نان تنگ یا علیچه روختی میباشم بر راهی پس منجان کردید که نماینت بنا بر این
 سرستان خواجه قطب الاقطاب در کتاب سیر الاقطاب بسیاری مسطور است تاریخ و المادت

در سن ۵۰۰ هجری بوده و وفات شریف پانزدهم ماه ربیع الاول سن ۵۱۲ هجری بتوجه آمد در کتاب
 سیر الاقطاب حوال انتقال حضرت خواجه باین محبارت نوشته اند که روزی بخانه او والا جا
 حضرت خواجه هنگام سماع گریه بود و قوال این بیت را میخواندند بیت عاشق رویت کجا بیند
 کس بیت مویت کجا باید بظلمت و خواجه را حالت وجد طاری شد قوالان پیش خود
 طلبیده قوال جدی فرمود که پدر من امانت غزل خوانان این بیت آغاز کردند بیت کشتگان
 خنجر تسلیم را به هر زمان از غیب جان دیگریست و از سماع این بیت حالت آن سلس
 چنان شد که بعد از مدتی به اجابت میگردید و باز زمین می آمدند تا سه روز بهین بیت
 که جز بوقت نماز بهوش نمیآمدی و بعد از سه روز ازین سر تو سبوح و سحر ذاتی جل شانزه جایی
 و قطره های خون چکیدن گرفت و هر قطره که بر زمین میفتاد می نقش افکند شدی بعد
 چهار روز هر دو بهر اعضا صدای سحان آمد بر آمدن آغاز شد و از قطرات خون کلمه
 سحان آمد و آنقدر شکر میگشت و هر گاه که غزل خوانان می گفتند کشتگان خنجر تسلیم را
 در اندم حضرت خواجه بیدم و بیجان محض میشدند و وقتیکه می گفتند هر زمان از غیب
 جان دیگریست و باز زنده میگشتند و چون مرغ نیم سبل می طلبیدند روز پنجم از آغاز
 سماع حاضران محفل قوالان را از خواندن مصرع ثانی با شارت منع فرمودند همانند
 حضرت خواجه نعره زد و جان عزیز سحان سپرد و چنانچه تا ریختن می تولد و وفات شریف
 در حالت لطیف نیست *

تاریخ ولادت حضرت خواجه قدس سره

که بود از مقتدای شیخ و هم شایب
 گویم عاشق سالک و زنیاب

بناب شیخ قطب الدین اوشی
 بتولیدش رقم کن قطب عاشق

تاریخ وفات حضرت خواجہ قدس سرہ

<p>ترجمہ الیوم بقیہ قریباً ۱۰۰ دوبارہ عالم نامہ ۱۰۰</p>	<p>حجبت تاریخ وصالش گفتہ سرور وگر تاریخ او حجت مقادیر است</p>
<p>چون ستمگیم زبان سحرگر نامہ مصداق است از انوار انوار</p>	<p>یاری افغانا ایستد خواجہ سازگار نامہ حسن است و دست</p>
<p>مشق لایقند در محاسن مهر صاحب جہاد و شہاد</p>	<p>مشق لایقند در محاسن مهر صاحب جہاد و شہاد</p>
<p>در حالت استقامت نکات و حقایق</p>	<p>در حالت استقامت نکات و حقایق</p>
<p>سخن پرور است مهر صاحب جہاد</p>	<p>سخن پرور است مهر صاحب جہاد</p>
<p>که بجز او نیست مهر صاحب جہاد</p>	<p>که بجز او نیست مهر صاحب جہاد</p>
<p>تاریخ و حقایق مهر صاحب جہاد</p>	<p>تاریخ و حقایق مهر صاحب جہاد</p>
<p>سخن پرور است مهر صاحب جہاد</p>	<p>سخن پرور است مهر صاحب جہاد</p>
<p>تاریخ و حقایق مهر صاحب جہاد</p>	<p>تاریخ و حقایق مهر صاحب جہاد</p>

اشکاب کلیات عناصر خسر و اسین چار
دیوان دین -

۱- دیوان تحتہ الصغر سفرین کا کلام ہے۔
۲- دیوان وسط احویات - دیوان شباب کا کلام ہے
۳- دیوان غربتہ الکمال - جو کمال جو چاہیں برس
پن نسریا۔

۴- دیوان تفتیحیہ - کلام ہنگام پیری۔
کلیات طور قاریاں، آئینہ سدا کلمہ
ہو اصر قاریاں۔

دیوان تلویہ قاریاں تصنیف۔
دیوان صاحب کمال - از مرزا محمد علی
صاحب تبریزی۔
الغیا - انتخاب دیوان۔

دیوان حافظ - بخشی خوشنما از اکتشاف طبع
روشن صاحب باطن نقیب باسان الغیب حضرت
نور شمس الدین جانان از می۔

دیوان شاعرانہ طبع عابدیہ دست خوشنما
شرح دیوان جانان - با معانی و تفسیرات
بہترین از حقیقتات مولوی سید محمد ساجد علی
از ہاشم طبع۔

دیوان شمس تبریز مشہور کلام از روشنی طبع
از مرزا یوسف خان - ایسروفا سیمہ تبریز
دیوان حضرت - از مرزا یوسف خان

دیوان خواجہ معین الدین چشتی سید دیوان
نایاب بعض عنایت ایزدی سے اس طبع کو ملا بہتر
طبع ہوا۔

دیوان حضرت نموت الی اعظم از پیر دستگیر
شیخ محی الدین عبدالقادر گیلانی قدس سرہ۔

دیوان مخفی - اویستا دہلی زبان کا کلام ہوا
جلوہ طبع مخفی رشتی اور ہونا واقف کلام زیب النساء
کتبتہ یزید درہ ماورست ہر ذکر دین سے ظاہر ہو
دیوان مخفی - درسی دیوان مستند ملا محمد
مخفی شمشیری۔

دیوان مہتاب - از حضور نازک فکر شمشیری صاحب
شمیری دستویہ رئیس کثرہ۔

دیوان موزون - از خوش فکری علیغیاب
راجہ رام نراکن شمیری دستویہ کثرہ۔

دیوان ناصر علی - شاعر نامور کا کلام ہے۔
جو بہر محکم - یعنی دیوان نراکن محمد کرانی اہل زبان

اور ایک ساکھ شمشیری صاحب ہر گم کا کلام ہے جو تلامذہ
مراہم سے تھے۔

دیوان شامی - از حضور قیال بند مولوی
شاد سائینا ایلہ۔

دیوان شامی - کلام اہل زبان۔
خیال زبودی - دیوان شمس تبریز
بہترین۔

دیوان قاسم سکرام مگر وہ شعر سے نامی ہو گیا
قاسم دیوانی

دیوان فریدی - فارسی غزلیات مفید
یا و آوری بہترین

رباعیات حکیم خیاں - معنی یہ رباعیات مثل
دو دین اور استادوں کے کلام کے اعلیٰ درجے
کی سند ہیں۔

اختراع جدید صنائع شعری میں نادر کلام
از جلوہ نور طبع رائے کشن کمار کشن ضلع مراد آباد
قصائد مدحیہ نظام - نواب نظام الدولہ
محمد مردان علی خان۔

قصائد بہترین - مصنف مولوی عبد اللہ
قصائد پر فواہ - مصنف کنٹھن عمن لالی
بہت تخلص۔

قصائد عرفی معنی - مصنف مولانا جلال الدین
عرفی شیرازی۔

قصائد بدر چایج - معنی مع ذوق و مصلحت
ساقی نامہ طہوری - معنی۔

قرآن السعدین - معنی حضرت ابراہیم و ہجر

کلمات و دیوان اردو

کلیات انشا اللہ خان - بیچہ طبع شاعر
نامی بہلہ بیچہ انشا اللہ خان انشا تخلص
عہد نواب سعادت خان میں بڑے مقرب

حاضر جواب تھے۔

کلیات نساخ - عمدہ کلیات حسین بلوڑی
رسائل شامل ہیں۔

۱۔ شاہد عشرت - ۲۔ سخن شہزادہ اشرف نساخ

۳۔ مرغوبہ دل - ۴۔ دفتر شمال - ۵۔ گنج تواریخ

۶۔ چشمہ فیض - ۷۔ تفسیر پارسی - ۸۔ زبان برکت

۹۔ نقطہ منتجب - از جلوہ گرہ طبع و نادر مولوی

عبد الغفور خان بہادر اور یہ ہر ایک کتاب علی
علیہ بھی موجود ہے۔

کلیات سعید و قصائد و غزلیات و دیوان

در رباعیات از کلام تاج الشعرا مرزا رفیع السواد
مصنف الکلام۔

کلیات نظیر - اکبر آبادی

کلیات تراب ہجر و حسین حیدر خان ہیں

۱۔ دیوان - ۲۔ کھوی عاشق منہم - دیوان

۳۔ شجرہ قادریہ۔

کلیات صنعت - کلام شاعر صنعت
میان کریم الدین صنعت۔

کلیات ناسخ - و دیوان منشا اور حاشیہ

نبی بندی فکر شیخ امام بخش صاحب صنعت کھوی

کلیات آتش - طبغرا و خور نامی طہار صدیقی

آتش کھوی حاضر ناسخ۔